
3 1761 07568950 5

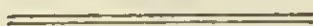
Verdens Dom.

Roman

af

Claudius Rosenhoff.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Bog- og Papirhandler H. P. Møller.

Trykt hos S. L. Møller.

1.

En Neptuns-Søn som Postillon d'amour.

„Stop ham! Stop ham!" lød det en Aften paa den stærkt befærdede Østergade, medens en athletisk Skikkelse, med Hænderne i Pijækkerten, halvt styrtende og halvt styrende bevægede sig igjennem de forskjellige Klynger, Grupper og Enkeltgaaende, uden at dog Nogen gjorde et Forsøg paa at standse ham. Der var noget eiendommeligt Slingrende i hans Bevægelser, som mindede om Skandsegangen; men denne Usikkerhed, i Forbindelse med hans robuste Udseende, bevirkede netop hans Sikkerhed, idet disse, igrunden naturlige, Vendinger betragtedes som en høi Grad af Boxekunst, og Ingen ytrede Lyst til at binde an med den store, stærke og behændige Fyr, hvem Raabet gjaldt.

Omsider besluttede dog tvende unge Mænd, der Arm i Arm kom fra Kongensnytorv, at fuske i Politiets eller Vægternes Haandværk. De stillede sig forvovent imod ham, hvem Stikbrevet forfulgte, just som han var i Begreb med at gjøre et af sine største Spring. Sammenstødet var frygteligt. De styrtede Begge omkuld, efterat den Enes høire og den Andens venstre Side

først havde erholdt en Fornemmelse, som af en velrettet Forhammer eller Mukkert. Men heller ikke Sømanden slap uden Molest. Modstanden bragde ham ud af Retningen og kastede ham til Siden, saa at han tørnede voldsomt imod Muren med en Deel af den Kraft, der var bestemt til et Fremadskridt. Et Smertensskrig undslap ham; dog fortsatte han sin Cours, men — liig en harpuneret Hval — saa kjendelig med mindskede Seil, at det ikke var noget synderligt Beviis paa physisk Styrke, naar strax derefter en lille firskaaren Mand saae sig istand til endelig at stoppe ham.

Denne lille Mand var ingen Anden end den gode Doctor Gottschalk, der af sine fortroligste Venner stundom kaldtes: „Kuglen" paa Grund af sin noget sammentrykte Figur.

Han klamrede sig om Livet paa den Forfulgte og trillede ind med ham i en aabenstaaende Port.

Her først slap han sit tunge Bytte og sagde da:

„Smid Kosterne, Kamerat! og smør saa Haser her over Gaarden, der vender ud til Lillekongensgade, saa skal jeg nok klare Resten."

„Kosterne!?" gjentog den Frigivne, uden videre at ændse Doctorens velmeente Vink om at skyde Gjenvei og narre sine Forfølgere.

„Ja vist Kosterne!" svarede den lille Doctor ivrigt. „Det er da vel det Mindste, man kan gjøre under saa mislige Omstændigheder."

„Herre! for hvem anseer De mig?“ spurgde Kjæmpen, rettede sig endnu høiere iveiret og maalte den Anden med et knusende Blik.

„For alt Andet, end for en Ven af det executive Politi,“ svarede den Truede roligt. „Men gjør nu blot ingen Ophævelser, slæng Armbaandet, Uhret, Brevtasken, Strygejernet eller hvad de store Lommer ellers rumme, og stik saa af itide! Prognosen er ikke gunstig!“

„Død og Barduner! De troer vel ovenikjøbet, at jeg har stjaalet?“ udbrød den Store.

„Hvad jeg troer eller ikke troer, vedkommer mindre Sagen. Man pleier jo ikke at fordærve sine Lunger for at tilbageraabe Folk, som man vil give en Douceur.“

„Kan jeg for, at den Karl skreg op, som han skulde kjølhales eller der sad et Mærlespiger paatvers i Halsen af ham?“ sagde Sohanen ærgerlig og trak en af Hænderne ud af Lommen, med alle Tegn paa Smerte i Armen idet han rystede den.

„Ja hvad det angaaer, da skriger man just ikke med en Kniv paatvers i Halsen, min ærlige Ven!“ bemærkede Doctoren. „Men hvad er det? Jeg synes, det er Blod?“ vedblev han spørgende, da han saae den Saaredes Bevægelse.

„Vel er det Blod,“ bekræftede Gutten. „Fanden tage deres Muurkramper! Jeg har flænget Armen, og det gjør bandsat ondt.“

„Jeg kjender dette udstaaende Anker," forsikrede Doctoren. „Jeg har ogsaa en Aften, da jeg var en altfor god Huusholder, revet Frakken itu paa det. Politivennen har den sorte Stær."

„Kald dog ikke den Entrepig et Anker!" udbrød Gasten. „Hvad et godt Anker er for en Sømand, naar det hverken ripper eller gaaer med, har jeg tidt nok erfaret; men et saadant dumt Stykke Jern, der ikke bestaaer af Andet end Flig eller Klo, kan ikke kaldes med et saa christeligt Navn."

„Kald det hvad Du vil, derom er det ikke værd at strids," sagde Doctoren leende. „Men under disse Omstændigheder," vedblev han alvorligere, „er det nok bedst, at Du gaaer hjem med mig — jeg boer faa Skridt herfra — for at blive forbunden."

„Det har jeg ikke Stunder til," meente Sømanden. „Jeg maa ud til Skibet og har ikke Landlov længer."

„Et gammelt Ordsprog siger rigtignok, Kongens Tjeneste gaaer for Guds; men et andet siger: Sygdom er Hvermands Herre," citerede Doctoren. „Følg kun med, Fætter! Det er lovligt Forfald, og det skal ikke komme an paa en Strimmel Attest til Skibschirurgen, der sagtens er min gode Ven. Det bløder svært, seer jeg, og en saadan Stump vanskabt Tingest kan bibringe slemme Saar."

Efter denne Forsikring stak han sin Arm ind under sin Fanges usaarede og trak ham med sig. Den

Anden gjorde ingen Modstand, men fulgte Lægen, med den store og stærke Folk egne Godmodighed efter en lille Opbrusning, sandsynligviis altfor smertefuld til videre at beregne de mulige Følger af den nævnte Udeblivelse og stolende tillige paa den belovede Attest.

„Kast nu Vamsen, lille Ven, og lad os tage Skavanken i Øiesyn!" udbrød Doctor Gottschalk, da de vare naaede hans Bopæl, der, som han havde sagt, ikke var langt fra Østergade, især ved den valgte Gjenvei.

Sømanden adlød og blottede sin herculiske Arm, hvis anatomiske Skjønheder bragde Lægen i større Henrykkelse end den hvideste, fyldigste Qvindearm kan bringe en forelsket Tilbeder.

„Og saa noget gammelt Linned, Regine," vedblev Doctoren, henvendt til Huusholdersken, der just ikke gav den fra Gaden indbragte Patient de ømmeste Øiekast.

„Der er intet gammelt Linned," snerrede Huuskorset.

„Saa noget nyt, det er ligemeget!" befalede Lægen uden at bortvende Blikket fra Armen. — Hvilken en forbandet Circumflex! Tak Du Din Gud og Skaber, Kjære, for Dit gode faste Kjød, ellers havde Spydet læderet Overarmens bedste Been. — Kom saa med Kludene, Regine!"

„Der er heller intet nyt," gjenmælede det trevne Qvindemenneske.

„Hvad! plager nu Satan hende igjen?“ raabte Doctoren. „Hverken nyt eller gammelt Lerred i Huset? Har jeg da kanskee heller ingen Skjorte? Skjær mig et Par Alens Bind til af Ryggen og pil Ærmerne op til Charpi. Rap sig blot! Mennesket seer nok ud til at kunne taale at miste et Par Unzer Blod endnu; men han maa dog hellere beholde det, da han hverken er falden i Vampyrers eller Iglers Vold. — Altsaa frisk løs paa Skjorten!“

Da denne sidste Befaling udtaltes med største Bestemthed, fandt den oeconomiske Huusbestyrerinde det raadeligst, dog at kunne finde noget „gammelt Linned“, idet hun til sin Undskyldning bemærkede, at hun først nu kom til Kundskab om, at det skulde være til Bandage. — Sømanden, der sagtens meente, at et mildt Ansigt ofte dulmer Smerten lige saa godt som Apothekets kostbareste Balsam, trak med et polidsk Smil et ildrødt Silketørklæde op af sin monstrøse Lomme og rakte den qvindelige Plageaand det med den galante Bemærkning, at han rigtignok havde hjembragt det „fra de lange Reiser“ til sin Kjæreste; men da hun under hans Fraværelse heldigviis var bleven fortøiet med en Anden, saa vilde han nu bede Jomfru Regine, hvem han ansaae for et Mønster paa Troskab, om ikke at forsmaae den chinesiske eller ostindiske Bagatel, som en ringe Erstatning for al den Uleilighed han — meget imod sin Villie og Alt for en Stump

rustent Jerns Skyld — havde forvoldt Huset i Almindelighed og dets venlige Bestyrerinde i Særdeleshed. —

Hvor ædelmodig og uegennyttig end Doctor Gottschalk var for sit eget Vedkommende, stred det dog imod hans Anskuelser, at udstrække disse herlige Egenskaber i deres Anvendelse ogsaa til Andre. Han lod derfor Regine tage imod det tilbudte Torklæde som lovlige Sportler, og maatte midt i sin alvorlige Forretning smile over de forlibte Blik, hvormed den fiffige Heelbefarne tilsmidskede den hverken unge eller elskværdige Huusholderske, til samme Tid som han gjorde de frygteligste Grimacer, naar Sonden kom i Berøring med det friske Saar.

Saalænge Doctor Gottschalk var ifærd med at samle Hullet til den første Forbinding og hvad der forøvrigt henhørte til den Saaredes Behandling, viste han en dygtig Saarlæges hele rolige Opmærksomhed og Alvor, der ikke gav nogen anden Tanke Rum end den hensigtsmæssigste og samvittighedsfuldeste Anvendelse af Videnskaben i den Lidendes Intereße. Men neppe havde han endt sin Forretning, forend han med en vis Stolthed beundrede sin egen manuelle Færdighed, grundet paa en god Hukommelse; thi siden han gjorde Tjeneste paa Hospitalerne, var det ikke faldet i hans Praxis just personlig at forbinde Tilskadekomne. Bindet var anlagt med en Zirlighed som om det var et Examensarbeide; og da den Tanke opsteg i hans stille Sind, at Skibslægen sagtens vilde faae store

Dine ved at see en saa vellagt Bandage, syntes han ogsaa at maatte give den Luft i Ord. Han udbrød derfor med Lune:

„Hør engang, Master Høibaadsmand, eller hvad Du ellers er, naar Du har de gyngende Planker under Dig: forbinder man paa Jer Skude ogsaa Folk efter Kunstens Regler, eller surrer og beslaaer man Eders Arme og Been, ligesom Seilene til Raaen, med Kabelgarn og andet smækkert Tougværk?“

„Jeg skal lade være usagt,“ bemærkede Sømanden tørt, „hvad Linegods Doctoren bruger i sit Lukaf; men hans Medicinskasse paa Banjerdækket pleier dog nok at være saa godt forsynet med alskens Ragerier, at han ikke behøver hverken Mærling eller Hyssing, men allermindst at hale ind paa Kropstykkerne.“

Den muntre Doctor var af Naturen altfor godmodig til at blive stødt over denne Allusion til den nys stedfundne Scene imellem ham og Huusholdersken. Tvertimod stak han i at lee, og gav derpaa Regine Ordre til i en Skynding at tillave et Par Glas Toddy.

„Jeg veed ikke,“ sagde han oprømt, „om Doctoren paa Banjerdækket bruger at give sine Kalfatrede en Pøs Vand, eller han foretrækker en Ration velbrygget Grog; men jeg holder for, at det Sidste hjælper paa en god Natur og skader ikke en ordentlig Forbinding, ihvorvel Andre kunne have en anden Mening og holde paa Vandet — salt eller ferskt — hvilken Mening, ærlig talt, turde være den rette nærmest. Men, som

sagt, der gaae forskjellige Veie til Maalet, og naar dette kun naaes, saa kan hver Methode være god for sig. Altsaa ordinerer jeg med rolig Samvittighed et lille Glas Toddy, med stadigt Hensyn til, at jeg ikke bærer Ansvaret for en Ferskvandsseiler."

Søbjørnen frembrummede sin Meningslighed og sin Tilfredshed med Arrangementet i dybeste Bastoner.

Det lod til, at Huusholdersken havde nogen Øvelse i at tilberede den omtalte Drik; thi det varede ikke længe forend hun allerede indbragte den, hvorefter hun, paa et Vink af Herren, atter forføiede sig bort med et særdeles opmuntrende Blik til Tørklædets Giver.

„Naa siig mig nu engang, min Ven! om Du ellers har Lyst dertil," begyndte Doctoren, efter at have klinket med sin Gjæst og Patient: „hvad var der egentlig i Veien paa Østergade og hvorfor skjod Du saadan over Stævn?"

„Ja seer De, Hr. Doctor," gjenmælede den Adspurgte idet han tørrede sig om Munden med Bagen af sin colossale Haand efter en god Slurk af Toddyen: „jeg vilde nødig i Deres Dine gjælde for en langfingret Udhaler, og Deres Gisning for gik dog nok saa ongefær ud paa saadant noget Røderi. Skal derfor give Dem en Stump Rapport om hele Affairen, især da jeg har forseglede Ordre. Min Lieutenant kaldte mig hen til sig strax efter Formiddagsvagten. Hør, lange Erik, sagde han — det er saadan mit Kjæledæggenavn, maa De vide — har Du ikke Landlov

idag? — Jo, Hr. Lieutenant, jeg er netop blandt Landgangsfolkene. — Du skulde vel ikke have Lyst til at fortjene et Blokstykke? — Det var, med Respect at sige, Løgn i min Hals, hvis jeg sagde Andet, end at der er intet, jeg har mindre Ulyst til, naar det er paa Hældningen med Hyren og Pompen er uklar. — Vel, Erik! her er et blankt Mandehoved, hvormed Du nok kan gjøre et godt Slag, men først maa Du bringe dette Brev paa Østergade — her gav han mig behørig Kjending — og levere det til Frøken Cæcilie August. Læg vel Mærke til: Familien boer paa første Sal, men Frøken Cæcilie har sine Værelser ovenpaa, der gaaer Du op, udretter Dit Ærinde og holder Din Mund."

„Ordren var klar nok," bemærkede Lægen, der blev noget spændt ved det Damenavn, Fortælleren nævnte.

„Ja vel var den det," indrømmede Lieutenantens Brevdrager; „men, Hr. Doctor! Fristelserne ere store i denne syndige Verden, allerhelst naar en ærlig Sømand engang sætter Foden paa Vorherres Landjord. Jeg stak altsaa Sølvdaleren og Depechen til mig, kom til Kassen paa Østergade, listede mig saa jevnt op ad Falderebstrappen og naaede første Dæk uden at blive praiet. Men her mødte mig Lugten af en brasende Oresteg og saa hørte jeg en munter Fnisen inde i Kjøkkenet, saa jeg glemte at kratle høiere og fik en styrtendes Lyst til at krydse lidt paa egen Haand.

Det var Stuepigen og Kokkepigen, Begge vel tiltaklede, og forbandet nette af Skablon og Reisning. Naa, det ene Ord tog det andet, jeg ankrede op og havde allerede faaet god Holdebund, da Fanden førte en Spirrevip af Laquai i mit Kjølvand. Jeg var ikke tilsinds strax at fire for ham; men den Bavian vilde partu, at jeg skulde holde Bestik, hvad Hr. Doctoren nok veed er til ingen Verdens Nytte uden i aaben Sø. Jeg sagde ham derfor reent ud, at ved snevert Farvand var Peiling bedre end al Bestik og Gisning; han kunde jo nok see, at jeg var indkilet mellem Ballier, Kjedler og Kasseroller. Men han vilde vide sin Navigation bedre, greb et Mastespiger — —"

„Holdt, lange Erik!" afbrød Doctoren ham: „husk paa, at Bataillen foregik ikke paa Din Skude. Hvorfra skulde da Din skinsyge Vederpart tage det Instrument, Du nævnte?"

„Ja, saa var det en Kjødgaffel eller et Slags Kobeen," forsikrede Erik. „Nok er det, han begyndte at seile rumskjøds for de Vind. Nu havde det været mig en smal Sag at knække ham i to Stykker, som en raadden Baadshage, men den Karl havde en Hals som en Raaber — hvad Hr. Doctoren maaskee selv hørte —, og da han var i rum Seilads, kunde han paa en Maade jo styre Coursen efter Compasset, hvad jeg nok byttede mig for, da jeg seilede bi de Vind. Jeg forlod derfor de vakre Glutter og den lækre Brat, men søgte dog at holde Landet. Da jeg troede,

at Alt var stille og glemt, luskede jeg op igjen, for at naae andet Dæk, hvor Frøkenens Lukaf skulde være. Men den langørede Hundsvot hørte mig ligesuldt, og forend jeg forsaae mig, kom han samt et Par andre Kapergaster imod mig for en stiv Bramseils Kuling. Formodentlig var det Gaardskarlen og en anden Dagdriver; men vilde jeg ikke rage i Drift, maatte jeg see til at heise Underseilene; thi at stryge for det Hundepak, havde jeg dog ingen Lyst til. Jeg gav da den Nærmeststaaende det glatte Lag i Bredsiden, hvorover han raabte Gevalt! og saa stak jeg af, det Bedste jeg kunde. Det Øvrige veed De. Vel var det en Misgisning af de Landrotter; men efter Hr. Doctorens Ord i Porten at dømme, saa begriber jeg nu, at de gjerne kan have meent, jeg sonderede Farvandet, for at fiske Sølvskeer."

„Ja, Mester Erik, det har de vistnok antaget, og Du har paa en meget letsindig Maade røgtet det Hverv, Du havde paataget Dig, hvorfor Straffen ogsaa er fulgt Dig i Hælene — —"

„I Armen maa De nok sige," bemærkede den Blessurede og vred sig med en noget modfalden Mine.

„Men Skaden er nu engang skeet," vedblev Doctoren smilende, „og efter mine Tanker, troer jeg, Du gjør bedst i ikke at omtale den hele Historie for Lieutenanten, eller i alt Fald at give den en vis Udpyntning. Hvad Armen angaaer, da er Du naturligviis gledet ud med Foden og derved rendt imod Muurhagen."

„Det skal jeg nok blive færdig med," meente Erik. „Værst er det med Brevet — —"

„Ja det er sandt! Har Du det endnu?" spurgde Doctoren.

Sømanden fremtog et lille, zirligt sammenlagt Brev, omhyggeligt indsvøbt i adskillige Lag Papir.

„Det kan Du fly mig, og jeg lover Dig, det skal blive sikkert besørget endnu idag," sagde Gottschalk. „Nu skal jeg udfærdige den belovede Attest til Skibslægen; og kan Du gjøre en Afstikker imorgen, lidt tidligere end idag, saa kom herop og lad mig see til Armen!"

Efterat have modtaget Attesten af Doctoren og afgivet Lieutenantens Brev til ham, forfoiede lange Erik sig bort. Doctor Gottschalk begav sig derimod efter denne Kjærlighedsgjerning til sin Club, i hvilken Vandring han før var bleven standset ved det her fortalte Optrin.

2.

De fire Knegtes Club.

Den Forsamling, der nu beæredes med Doctorens Besøg, var ikke nogen almindelig Club eller et Selskab med „Conversation" og Kortspil de ordinaire Aftener, og en dramatisk Forestilling med Bal „ovenpaa" hver fjortende Dag. Hele Foreningen bestod

kun af fire Medlemmer, hverken flere eller færre, hvis Præsident Doctor Gottschalk var og hvis Underholdning bestod i et Slags Disputerovelser. Paa en Tavle blev skrevet det Spørgsmaal, hvorom der skulde discuteres, og sandt at sige medgik den meste Tid af Samværelsen til dette Spørgsmaals concise Affattelse; thi derom var man bleven enig, at der skulde spørges bestemt, for at faae et bestemt Svar. Enhver satte derfor sin Ære og Stolthed i at opponere imod Spørgsmaalet og angribe Udgangspunktets Correcthed, saa at det ofte traf sig saaledes, at der en heel Sammenkomstaften slet ikke blev svaret, ene fordi man ikke kunde blive færdig med at spørge nøiagtigt nok. Localet, hvor disse Sammenkomster fandt Sted, var egentlig en saakaldet „Røgestue," eller et Tobakscabinet til et offentligt Beværtningssted, og af Værten overladt det lille Selskab nogle Gange om Ugen til udelukkende Afbenyttelse. Der blev vel stundom ved solenne Leiligheder consumeret et betydeligt Qvantum Toddy, men i Almindelighed var dog Maadehold Løsenet. Blev Debatten engang imellem for heftig og Desputen truede med at udarte, kaldtes man til Orden derved, at det yngste Medlem — en Musicus — paa et Hakkebrædt af Claveer, der engang havde gjort Salontjeneste for fremmede Virtuoser, spillede en „Concordiavals," — et af ham selv componeret Musikstykke, hvori hvert enkelt Medlems Favoritmelodi var anbragt, hvilket den noget hidsige Doctor yndede meget og hvorover det

tredie Medlem altid fik Taarer i Øinene, medens det fjerde fredeligt faldt i Søvn. Dette Numer tilveiebragde ufeilbarlig strax Forsoning, tjente istedetfor Præsidentklokke og havde ulige bedre Virkning paa Gemytterne end denne.

Oprindelsen til Clubbens sære Navn — hvilket vi i næste Capitel forøvrigt noget nærmere komme til at berøre — var denne: En Aften — netop paa Kongens Fødselsdag — havde Toddyen været ualmindelig god, saa at man ogsaa fandt sig foranlediget til at requirere en ualmindelig Mængde deraf. Følgen blev en oprømt Stemning, og i denne vilde man døbe Clubben. „Jeg er i Aften saa lykkelig og saa rig som en Konge!“ udbrød Concordiavalsens henrykte Componist. „Jeg foreslaaer, at vi kalde vor Kreds de fire Kongers Club!“

Men Doctor Gottschalk, der var en god loyal Undersaat, fandt noget Formasteligt heri og afbrød sin Yndling med den Bemærkning: „Javist! Toddyen gjør os nu til Konger, og inden faa Timer til Knegte. Lad saa hellere Clubben hedde de fire Knegte! Da vil den dog i alt Fald ikke faae Skin af at være en Jacobinerclub, eller i Tidens Løb tjene en saadan til Kjærne. Vi ville beskedent være fire Knegte endnu, og see til at arbeide os høiere op i Graden.“

Doctorens Forslag gik igjennem. Det sovende Medlem gad iaften ikke ivre derimod, det grædende Dito fandt, at hele Menneskeslægten igrunden var en

Slaveslægt med Trællemærket paa sin Pande, og den musicalske Broder harmonerede gjerne med sin Velynder Doctoren. Der var altsaa Majoritet til Eenstemmighed, og Clubben døbtes de fire Knegte, skjøndt man den næste Sammenkomstaften fandt Navnet mindre smukt, men ikke turde foreslaae nogen Forandring, da Præsidenten hadede altslags Gjendøberi. Efter hvert Medlems meest fremragende Temperamentseiendommeligheder erholdt han sin Herrebladsbenævnelse i Couleuren. Den joviale, cholerisk e Doctor kaldtes Ruderknegt; den sangvinske, betydelig letsindige, men hjertensgode Musicus — paa en Maade Selskabets Balder — var naturligviis Hjerterknegt; det grædende Medlem, decideret Melancholicus, benævntes Spaderknegt, og endelig den fjerde, let sovende Fyr, var, som Phlegmatiker, Kløverknegt. Men skjøndt nu saaledes Varmblodighed, Letblodighed, Tungblodighed og Koldblodighed vare repræsenterede i denne lille Forening ved Tilfældets forunderlige Ironi, saa vare de dog ikke hver for sig saa bestemt udprægede, at ikke nu og da et af de andre Temperamenter kunde faae øieblikkelig Overvægt hos vedkommende Individ.

„Naa, her har I mig endelig!“ udbrød Doctor Gottschalk da han traadte ind i Clubben, hvor Lysene brændte med lange Taner, Hatte og Tyve. „Undskyld, at jeg i Aften er Efternøler og har ladet Jer vente; jeg fik lovligt Forfald — — men hvor

stikker Ernst, vor kjære Hjerterknegt? Hvad! er han ikke kommen endnu?" afbrød han sig selv, da han bemærkede, at den nævnte unge Mand manglede.

„Nei," svarede den Melancholske, medens Kloverknegt, der havde strakt sig paa tre Stole i en magelig Stilling, kun hævede Hovedet til et Nik imod Doctoren som Godaftenhilsen. „Dét synes at være en Tychobrahesdag i Dag. Vor Spillemand har vel ogsaa faaet, hvad Du behager at kalde lovligt Forfald, hvis han ellers ikke er bleven syg, kommen til Skade — —"

„Holdt, Severin!" faldt Doctoren ham i Ordet. „Melaina chole, det er udlagt: den sorte Galde, løber over hos Dig i Aften. Det er ikke smukt, at Du i Din Gnavenhed for mit noget sildige Møde, hvis Aarsag jeg ret strax skal forklare Eder, ruller Teppet op for Dine mørke Phantasier og foruroliger mig med Hensyn til min Diesteen."

„O ho! andre Folk kunne ogsaa tale om Sorger og Gjenvordigheder," vedblev Severin med en noget huul Stemme. „Hvad os To, Sander og mig angaaer, saa ere vi her kun halvt, — ynkeligt tilredte paa de ædleste Dele."

„Hvad vil det sige?" spurgde Doctoren.

„Det vil sige, at det er Verdens ottende Underværk, at vi sidde her og ikke ere pulveriserede, knuste til Melis og Pudder."

„Siig hellere til Cremor-Tartari, Rhabarber eller noget andet saadant surt og bittert Stads, naar Du dog endelig vil Selvanden i en Morter," bemærkede Doctoren leende. „Men videre!"

„Vi kunne tale om Held," fortsatte Spaderknegt, „hvis samtlige vore Ribbeen ere hele. Hvad mig angaaer, da er jeg saa øm, at jeg gjerne kunde skrige høit, hvergang jeg gjør en Bevægelse."

„Aha, derfor er Sander nok ogsaa saa ubevægelig og taus," sagde Gottschalk.

„Han sukkede dog nylig: Gid Doctoren snart var her; han kunde maaskee da give os et eller andet smertestillende Middel!"

„Men hvad er da egentlig arriveret Eder? Fortæl! . . . Dog lad os først faae vor Toddy!"

Den forlangte Drik bragdes, man tændte Cigarerne, og Severin rykkede frem med sin Beretning:

„Da vi — Sander og jeg — Arm i Arm gik herhen, var der et Opløb paa Østergade. Man raabte Gevalt! og stop ham! En Stokhuusfange eller anden saadan Gavtyv kom styrtende imod os, og da vi instinctmæssig antoge, at det var ham, man vilde have fat paa, saa gjorde vi Front imod ham og vilde gribe ham, uden at tage Hensyn til, hvorvidt han ikke havde sine Kamerater i Baghaanden. Men saadanne Canailler og Menneskehedens Udskud ere stærke og behændige, vante til at slaae fra sig. Det blev en svær Dyst — — —"

„Og for at den ikke skal blive endnu sværere, saa frabeder jeg mig enhver Fanfaronade, Du Falstaffs værdige Efterfølger," afbrød Doctoren ham. „Nu kjender jeg ogsaa Historien. I bare Eder ad som rene Stympere i Physiken, og jeg vil raade Eder som Ven, at I først tage et Cursus i den mechaniske Deel af Naturlæren, forend I atter giver Eder af med at ville standse svære Legemer i Farten. Et ubetydeligt Sidestød havde forandret hele Bevægelsen, og Carambolagens Heftighed været undgaaet til samtlige Parters Fordeel. — Naa, saa var det Eder, I sindige og dydige Mennesker, der agerede Snaphaner og smed mig den skikkelige Fyr i Armene. Det burde jeg have ahnet."

„Hvad! Du har virkelig grebet Goliathen!" udbrød Severin. Bragt ham i sikker Forvaring? Det var godt!"

„Ja ilde var det sagtens ikke, mener jeg; og kan det trøste Eders Sind og husvale Eders Sider, saa kan jeg fortælle Eder, at den arme Karl for Eders Ubehændigheds Skyld staaer i Fare for at faae en stiv Arm."

„Saa er han falden paa sine Gjerninger. Paa slige Spidsbuber skal man da vel ikke tage fat med Glacé-Handsker," meente Spaderknegt.

„Aa hold dog engang op med Dit Skryderi! Tage fat — kalder Du det, at tage fat? Manden

er forøvrigt al Ære værd, og dersom Ernst paa detsamme — hvad Gud forbyde! — svigter Clubben, hvad det dog næsten seer ud til i Aften, saa var jeg ikke bange for at proponere ham som Medlem. Jeg troer, han værdig vilde supplere vor Quarré, ihvorvel vi da kom til at mangle Musiken, saasom han sikkert bedre kan spledse et Ankertoug, end tractere Tangenterne."

„Forstaaer jeg Dig ret, saa var det altsaa en Sømand," sagde Severin og gned sin omme Side. „Det kunde jeg nok formode af Stødet, at det maatte være en saadan Udhaler. Du har da vel erkyndiget Dig om hans Navn, Stilling og Bopæl?"

„Saa nøiagtigt som en Politirapport. Vil Du kanskee søge Erstatning for Svie og Tort?"

„Jeg vil have ham exemplarisk afstraffet."

„Fordi Du, der ikke engang havde Fortogsret, kastede en i Relation til Dig sagesløs Mand over imod en Muurhage, der borede sig over en Tomme ind i hans Kjød? Nei, min kjære Severin! lad Du den Sag falde, det bliver ellers snarere Dig, der kommer til at betale Badskjærlønnen, og min Ædelmodighed skal Du i saa Henseende ikke stole paa. Troe mig paa mit Ord, Du maatte hellere have givet Slip paa vor magelige Ven derhenne og gjort en bred Port for den Forfulgte, end prøvet paa at stoppe ham efter et saa keitet System. Det er en ærlig Sømand, dermed Basta! — — og smør Eder

saa iaften med for et Par Skilling Rigabalsam eller Opodeldok, saa fordeler Ømheden sig nok!"

Efter denne Udgydelse indtog Doctoren en Stilling omtrent som Hr. S a n d e r, for med et vist Velbehag at nyde sin Toddy og uforstyrret at kunne dampe sin Cigar. Men snart reiste han sig igjen, lyttede og udbrød nu glad:

"Hurra! der har vi ham."

Virkelig traadte strax derefter E r n s t ind trallende en Visestrophe. Med den ham egne Hjertelighed rakte han Brødrene Haanden, men antog derpaa en usædvanlig alvorlig Mine.

"Velkommen, velkommen, Du Nicodemus! saa er Du da hverken overkjørt eller overrendt som en vis Herre meente," udbrød Doctoren uden at lægge Dølgsmaal paa sin Glæde. "Men for Pokker," vedblev han, betragtende sin Mignon fra Top til Taa — "hvor Du er pyntet i Aften. Har Junkeren været til Galla, siden han har iført sig Stadsklæderne?"

"Jeg kommer lige fra Bryllup," svarede E r n s t med et Smil, man vilde have fundet henrykt, dersom man i dette Øieblik ret havde forstaaet det.

"Fra Bryllup? Der hører I det, han kommer fra Bryllup," tog S e v e r i n til Ordet. "For at see paa en saadan naragtig og forfængelig Ceremoni, lader Du os Andre vente Dig hele Klokketimer. En friseret Brudgom, en blaseret Brud, Nysgjerrige af begge Kjøn og saa en Tale, som selv vilde faae en

mindre god Natur end vor Ben Sanders til at nikke, — for slige Lapperiers Skyld lader Du Dine Venner svæve i Uro og Frygt. Det grændser nær til Ringeagt og Tilsidesættelse, veed Du det!"

„Forlad mig," gjenmælede Ernst og smilede atter: „Brudgommen var ikke anderledes friseret, end Du seer mig her; taler Du ilde om Bruden, maa Du duellere med mig som den unge Ægtemand og jeg haaber, Du Doctor er min Secundant ved Affairen; Tilskuere af begge Kjøn saae jeg Ingen af, og Præsten, som er min gode Ven, ønsker jeg helst ufornærmet, hvorlidet Gemyt jeg end forøvrigt kan have fundet i hans Tale."

„Hvad er det dog for noget forbandet Tøi, Du der disker op med?" spurgde Doctoren ærgerlig. „Ti stille, Spaderknegt! og lad os høre, hvor han kommer fra."

„Som jeg har sagt: lige lukt fra Vielsen, fra mit Bryllup."

Doctoren var nærved at blive vred paa sin Yndling; thi skjøndt en Elsker af Skjæmt i alle lovlige Retninger, holdt han dog, hvor Talen var om Kjærlighedsgjenstande, strengt over Moral og Ærbarhed; han tillod sig aldrig faad Spøg i saa Henseende og med vittige Tvetydigheder gjorde man ingen Lykke hos ham.

„Ja hvorledes skal jeg forklare mig anderledes

og tydeligere?" sagde Ernst. „Jeg er bleven gift — —"

„Gift?" gjentog Doctoren, „Du gift? Er det infam Spog, eller sørgelig Alvor?"

„Alvor, men glædelig Alvor, vil jeg haabe," svarede Ernst trohjertet glad og trykkede med Varme Doctorens Haand.

„Perdu!" udbrød den ærlige Gottschalk, slog sig for Panden og sank i sin Stol.

„Jeg troer, Doctoren faaer ondt; tyld ham lidt af Din Toddy i Halsen, Severin!" sagde Sander fra sit behagelige Leie, endelig beqvemmende sig til at aabne Munden.

„Reis ad Helvede til!" raabte Doctoren temmelig ublidt imod Severin, der virkelig nærmede sig, for at oplive Præsidenten paa den foreslaaede Maade. — „Gift, gift, Ulykkesfugl! Med hvem da?" vedblev han spørgende henvendt til den Nygifte.

„Ih! med hvem Anden vel, end med min lille Cousine, Johanne?"

„Naa det var endda godt, naar dog galt skulde være," sukkede Doctoren. „Ja giv mig kun et friskt Glas Toddy, Severin, og skriv ikke min Hidsighed nylig bag Øret, men i Glemmebogen! Fortæl saa Du lidt omstændeligt, hvordan det er gaaet til, hvorfra Du har saa pludselig faaet det fortvivlede Indfald. Letsindig er Du af Naturen, det har jeg altid vidst, ligesom at Hjerter stedse var Din Trumf, min gode

Dreng! — men saa letsindig . . . . Menneske, Menneske! hvad tænkte Du paa, at gaae hen og gifte Dig med slige Udsigter?"

„Mine Udsigter have aldrig været mørke og blive neppe nogensinde lysere," svarede Ernst tillidsfuld. „Men Doctor, tag Dig dog ikke Sagen nærmere end jeg selv gjør! Det kunde nu engang ikke være anderledes. Og forresten koster det mig ikke en Skilling mere at leve som Ægtemand end som Ungkarl. Det er saa uhyre morsomt at være Ægteherre og Husbond, at have egen Dug og Disk, ha, ha, ha!"

„O Du Kortsynede! Du vil snart faae Andet at vide. — Nei, det kan jeg ikke faae i mit Hoved — og det paa denne Tid! Menneskesbarn! det er mig ubegribeligt, hvorfra Du har sammenskrabet blot saa megen rede Mynt, som Bryllupsaffairen koster. Nys var Du jo næsten renonce — —"

„Det er jeg i Reglen de fleste Dage af dette skjønne, glade Liv. Skulde jeg have ventet til det blev anderledes, havde jeg faaet et mørkt og kjedeligt Hjem, istedetfor det nu bliver lyst og muntert."

„Ja maaskee kun altfor muntert," bemærkede Doctoren. „Men hvorfor henvendte Du Dig ikke til mig? Var det venskabeligt? Har jeg nogensinde givet Dig Anledning til at troe Andet, end at Doctor Gottschalks Pung ogsaa var hans Venners og fremfor Alle Din?"

„Ei hvad, for saadanne Bagatellers Skyld ulei-

liger man ikke sine Venner! Det er overhoved morsomt at snee sig, at tinge om Daleren, naar man neppe har Marken i Lommen. Men lad mig nu ogsaa først faae min Toddy, saa skal jeg fortælle Eder hele Spadsen; jeg tænker nok, jeg tør give mig Stunder dertil for den ventende Brud."

3.

En Bryllupsdag.

Ernst begyndte sin Beretning idet han med sin smukke Stemme sang som Indledning:

„Mit lille Søskendebarn Du kjender" —

Mindre melodisk, men dog med lignende Inderlighed faldt Doctoren ind i samme Vise:

„Hendes Fader er død.
Hun eier ei, hvor hun sig vender,
En Krumme Brød" — —

„Javist, javist," vedblev Gottschalk og trykkede med Inderlighed hans Haand, „vi kjende alle Tre, troer jeg, Din lille Cousine Johanne. Jeg for mit Vedkommende erkjender med Menneskets Glæde og Vennens Stolthed, at Du, da hun tidlig mistede sine Forældre, ikke blot tog Dig kjærligen af hende, men ogsaa gediegent, saadan hvad man i Lægekunsten vilde kalde radikalt."

„Eia, Doctor! hvor vil Du hen? Kunde jeg vel

gjore Andet, og vilde ikke Enhver af Eder, og navnligen Du selv, i mit Sted have gjort det Samme og maaskee meget bedre end jeg Vildkat formaaede," bemærkede den unge Ægtemand blidt.

„Bedre!?" gjentog Doctoren med Varme. „Informerede Du ikke, næsten over Evne, for at hun kunde gaae i en god Skole og være klædt efter den gode Skoles Monster? Informerede Du Dig ikke paa et hængende Haar en Brystbetændelse paa Halsen, for at faae hende confirmeret og lade hende fortsætte Underviisningen? Informerede Du — —"

„Aa stille dog, Gottschalk!" afbrod Ernst ham: „Du gjor mig ganske undseelig med Din altfor venlige Lovtale, som jeg slet ikke har fortjent. Johanne var et kjærligt, elskeligt Barn; og har jeg virkelig været istand til at gjore hende noget Godt, men som Din Godhed for mig vissselig langt overvurderer, saa har hun rigelig gjengjældt det. Hun sørgede for, at jeg til enhver Tid fandt et hyggeligt og behageligt Hjem, naar jeg træt og kjed og sløv af Scalaer, Accorder og Etuder havde endt min Vandring, mere forstemt end Hakkebrædtet hist. Altid munter, altid oprømt, aldrig lunefuld, blid som en virkelig Junidag var hun mit Livs gode Genius og Lysalf. Og" — fortsatte han med Lune, ligesom for at forjage den naturlige Sentimentalitet, som i dette Dieblik henrev ham — „med hvilken Orden har hun ikke holdt Huset vedlige og heget om mig! Jeg sporger

Eder, har Nogen af Eder for Exempel nogensinde seet mig med smudset Linned? For Dig, Sander, der ikke finder det Umagen værd at forlade Din Gyngestol, for at ordne Krave og Tørklæde, og for Dig, Severin, der nu engang har Aversion for alt Hvidt, og gjerne svøbte Dig ind i Askegraat og Ravnesort fra Top til Taa — for Eder To seer vel denne Propretet sagtens ud som Pedanteri og spidsborgerlige Bagateller; men i Sandhed! for et ungt Menneske — og jeg tør nok sige, at jeg hverken er en Spradebasse eller Petitmaitre, — der informerer i Musik fra Morgen til Aften, kommer i galante Huse og sidder hele Timer nærved unge Damer, er det ikke en aldeles uvæsentlig Omstændighed, om hans Linned er propert, ikke nogen slet Anbefaling, at hans Manschetter ere blændende hvide. Til Dig, o Doctor, appellerer jeg; Du er en pæn Mand, Du kjender et hvidt Halstørklædes Værd, Du vil forstaae mig og Du har forstaaet mig! Jeg husker meget godt, at Du engang — jeg vil ikke sige med Taarer i Øinene, men dog med en betydelig Rørelse i Sindet — beklagede Dig over, at Din Huusholderske ikke formaaede at skaffe Dig Dine Flipper saa stive som mine, og at hun brugte saameget F. F. F. C.-Blaat til Dine Kraver, for at de ikke skulde blive gule, at Du derved — det er Dit eget Udtryk — kom til at see ud som om Du var dyppet i Blaabærsuppe, eller som en Morian, pyntet i klart Linon og gjennemsigtig Gaze."

„Ja, det er sandt," bekræftede Doctor Gottschalk leende. „Men Du glemmer at tilføie, at Du ved samme Leilighed lovede at forskaffe mig en Recept paa den Stivelse og det Dyppeblaat, der satte Dig istand til at stikke mig ud. Misundelsen har nok forhindret Dig i at holde Ord."

„Ingenlunde," sagde Ernst. „Oprigtig talt, glemte jeg Loftets Opfyldelse med velberaad Hu, thi jeg gad ikke fordærvet det med Din Huusholderske. Hun mener nu, hun gjør det saare godt efter sin Methode, og blev der nu ved mig indført nye Skikke i de indre huuslige Departementer, saa blev maaskee nok Dine Kraver vadsket hvidere, men Dine Venner muligen bagvadsket sortere, — Alt formedelst Deres utidige Tjenstvillighed . . . Dog, det var jo ikke for at holde en Eloge over Johanne, at jeg udsatte mig for at faae Skjænd af hende paa vor Bryllupsdag, jeg skulde benytte Tiden til at fortælle Eder om Giftermaalsforanledningen."

Efter en lille Pause, der benyttedes til at klinke og drikke, vedblev han:

„En Aften kom jeg noget seent hjem. Jeg kastede mig dog endnu over Noderne, thi jeg skulde have nogen Musik arrangeret til den næste Dag. Jeg hører af og til en underlig Puslen og virrende Bevægelse i min Nærhed, skotter til Siden og seer Johanne ifærd med at hægte sin Kjole op i Halsen eller Nakken; men det vilde ikke ret gaae, og for-

trevelig stampede hun med sine smaa Fødder i Gulvet."

„Kom, lille Nar, og lad mig hjælpe Dig!"

„„Nei Tak!"" — svarede hun — „„jeg vil herefterdags vænne mig til at gjøre det selv.""

„Jeg tvivler ikke om, at Du snart vil lære det," — sagde jeg — „men det er dog lettere og beqvemmere, at jeg hjælper Dig. Kom blot, Du sinker mig ikke! — Hermed trak jeg hende hen til mig paa mit Skjød og hjalp hende som sædvanlig."

„„Ernst!"" begyndte hun lidt efter, med sænket Hoved og ganske gravemente: „„Det gaaer ikke mere an — hvad troer Du Verden siger dertil?""

„Verden!?" udbrød jeg. „O Gud velsigne Dig min kjære, naive Pige! mener Du Verden, den store, forstandige, cultiverede, intelligente, telegrapherende Verden ikke har Andet at bryde sit jernbeslagne Hoved med, end med os to Smaafolk, og vore Hægter og Snorelidser?"

„„Naboer og Gjenboer — — —""

„Vi have i alt Fald tætte Rullegardiner. Men Du har Ret, Hanne! naar man først føler, at Noget ikke er som det bør sig at være, saa troer man, Folk kan see igjennem Mure og Vægge, og Een kan i ethvert Tilfælde jo dog gjøre det. Naar man paa den ene Side kjæmper her i Livet — og det ofte ret surt — for at undgaae Skinnet, er det vel paa den anden Side ogsaa en Kamp værd, at holde det reent

bag det rene Skin. Gaae til Ro, min gode Pige! Lad mig et Dieblik tænke lidt nærmere over den Sag. Jeg klappede hendes friske Kinder, hvorpaa jeg til min store Bedrøvelse troede at see Spor af Taarer. — Hun fjernede sig sagte og stille, men forblev dog i Værelset. Jeg rullede Musiken sammen, og gav mig til at tænke for Alvor paa Naboerſker og Gjenboerſker, alle Folk og hele Verden, der pludselig vidste mine hemmeligste Hemmeligheder — Hemmeligligheder, som jeg ikke selv kjendte endnu, men for hvilke jeg dog dømtes fra Ære, Liv og Gods ..."

„Ja, mine Venner! nu stod det klart for mig, hvor blind jeg havde været. Tusinde Gange havde jeg hægtet hendes Kjole, og først den Aften havde jeg lagt Mærke til, at hun havde en snehvid Hals og deilige Skuldre; tusinde Gange havde jeg klappet hendes Kinder, og først den Aften havde jeg betragtet dem saa noie, at jeg kunde opdage Spor af Taarer — gode Gud! Hanne, det muntre, livsfroe Barn græde! — tusinde Aar kunde jeg have levet saaledes med hende i dette søsterlige, paradisisk-uvidende Forhold, gaaet ud og ind, informeret og pyntet mig med de Kraver og Flipper, hun lagde for mig, uden at tænke paa Verden, og hvad Folk sagde eller kunde sige. Nu hørte jeg Folk raabe, nu hørte jeg Verdens Dom. Noget maatte der gjøres. Da tænkte jeg paa vort Selskabs Døbeaften."

„En underlig Ideeforbindelse," meente Severin.

„Ikke dog saa ganske," paastod Ernst: „Vor værdige Præsident holdt, som man vil erindre, en ypperlig Tale — —"

„Ingen Finter, Hjerterknegt! om jeg maa bede," faldt Doctoren ham i Ordet. „De høie Guder vide, at der blev talt Meget og Mangt paa hiin Aften, for hvilket de ærede Talere, jeg selv inclusive, neppe kunde have Lyst til at staae til Ansvar paa Regnskabsdagen; thi det vil ogsaa erindres, at Toddyen var usædvanlig behagelig, og at der, saavel paa Grund af denne Omstændighed, som med Hensyn til den dobbelte Fest nødes noget Mere deraf end just hveranden Time en Spiseskee fuld."

„Beskedenhed, lutter Beskedenhed og falsk Undseelse, Doctor! Du talte som en Demosthenes, en Cicero, en — en Biskop, og navnlig var det Foredrag, hvortil jeg her nærmest sigter, et sandt Vidunder af extemporeret Veltalenhed. Dets gyldne Frokorn faldt heller ikke paa Alfarvei, men i mit Hjertes villige Jordbund, hvor det slog Rod og spirede. Talen begyndte omtrent som saa:

„Venner! — (dengang vare vi nemlig endnu ikke blevne ret knegtede) — „Hinduerne kunne være brave „Folk, men Fanden i Vold med deres Caster! Til „Helvede ogsaa med alle Stænder og Alt hvad hedder „Stand, som mere eller mindre nærende Casteaanden! „Et Pereat for disse! Kun tre Stænder gjøre en „hæderlig Undtagelse; for disse tillader jeg mig at fore-

„slaae et Vivat! De ere: Forstand, Velstand og „Ægtestand. De leve! og fremfor alle Ægtestan„den. Den er naturligviis den fornemste, hvad alle„rede Navnet antyder: ægte Stand — ja, en ægte „Stand. Thi lyde da mit Ønske: Gid de fire „Knegte inden denne Festdag atter oprinder maae „have fundet fire Damer; men gid ogsaa hver for „sig med Hjerte og Forstand maa vælge den, med „hvem de ville indtræde i Ægtestand, da vil heller „ikke Velstand i Ordets ædlere Betydning udeblive „og først da vorde vi fire Konger."

„Saaledes talte Du! Ikke sandt?"

„Naar Du paastaaer det, vil jeg ikke stride Dig imod," sagde Doctoren, øiensynlig lidt gnaven over, at være bleven Prophet, Autoritet, eller hvad Ernst forresten nu vilde gjøre ham til.

„Jovist var det Hovedsummen af hans Tale," bekræftede Severin, „og vi tiljublede den vort høieste Bifald idet vi tomte vore Glas, forsaavidt Indholdet ikke spildtes, da vi, begeistrede som vi vare, svingede dem over vore illuminerede Hoveder. Derhos lovede vi, saavel i vort stille Sind som med hoilydte og muligst velvalgte Ord, at gjore Alt, for at opfylde det velmeente Ønske inden den bestemte Tidsfrist. Selv Sanders Tungebaand løstes, og da vi privatissime, han og jeg, klinkede indbyrdes, udbragde han endog en ret galant Skaal for den i Aarets Løb forventede Spaderdame."

Det klukkede indvendig i Sander som Stadfæstelse.

„Imidlertid" — vedblev Severin — „lader det nu næsten til, at Hjerterdame bliver Numer Eet, hvad forsaavidt er mere poetisk end egentlig høfligt, da Ernst er den Yngste af os."

„Det maae I tilgive mig," sagde Ernst: „Musiken gaaer altid foran Armeen ved Udmarschen. — Men lad mig fortsætte min Beretning! — Den ommeldte mindeværdige Tale randt mig nu i Hu. Det blev mig indlysende, at Johanne i alle Henseender svarede til Ideen om en vakker Hjerterdame. Altsaa vendte jeg mig, da jeg var bleven færdig med min Tankegang, med en vis Høitidelighed, passende til Situationen, hen til det Hjørne, hvor hun med stille Resignation sad, for ikke at forstyrre mig, og sagde:

„Jeg har fundet det, Johanne. Med for 10 Skilling Papir ville vi kunne stoppe Munden paa Gjenboer, Naboer, Folk og hele Verden. De Par Skilling kan man vel spendere."

„Hun rystede sine fyldige Lokker tilside, for ret at see paa mig: Stakkels Pige! hun tænkte vist, at hendes Taarer havde angrebet min Hjerne, ligesaa vist som de faldt paa mit Hjerte."

„„Hvad er det, Du siger? Hvad mener Du?"" fremstammede hun lidt ængstelig.

„Kan være — vedblev jeg — det koster 12 Skilling, mulig ogsaa kun 9 Skilling; jeg færdes ikke

synderlig med andet Papir end det med de fem lange Streger paa. Men det er ligemeget: mener Du ikke nok, at Nabomoer og Gjenbofaer, at Folk i Særdeleshed og hele Verden i Almindelighed kan slaaes paa Munden med en Vielsesattest, udstedt paa behørigt Stempletpapir à 9, 10 eller 12 Skilling?"

„Nu reiste hun sig og nærmede sig mig. Hun strøg mig Haaret fra Panden og lagde sin blode Haand paa den, saaledes som vel Du, o Doctor, pleier at gjore, naar Du undersøger Dine Patienters Puls i en hidsig Feber. Dog, da jeg ikke vendte Øinene vildt, men smilede saa ømt som muligt til hende, blev hun noget beroliget, lod Vandflasken, som hun alt havde grebet efter, blive staaende, og ventede i synlig Spænding paa det egentlige Thema efter denne for hende noget forvirrede Introduction."

„Vi maae gifte os, Hanne! busede jeg ud, — der er saa vist ikke Andet for. Vil Du have mig til Mand? jeg synes særdeles godt om at have Dig til Kone — saa er jo den Historie jevnet."

„Det var ikke Henrykkelse, det var heller ikke den udspringende Rosenknops bly Undseelighed for det straalende Dagslys; det var ikke Salighed, ikke Frygt og Bæven — — det var, ja det var et Potpourri af alle Livets helligste, herligste og skjønneste Melodier og Harmonier, som udtalte sig af hendes Blik og uddestillerede sig til en stor, perleklar Diamant i det mørkeblaae Øie, hvori jeg speilede mig. — Gaae nu

til Ro, sagde jeg langsomt og udfyldte Pauserne med Kys — jeg maa endnu tænke lidt over denne alvorlige Idees Realisation, og saa haaber jeg imorgen den Dag at arrangere det Numer til hele Verdens og vor egen Tilfredshed."

„Letsindige, uforbedrelige Letsindige!" udbrød Doctoren, men i en saadan Tone, at man godt kunde mærke, at han kun altfor gjerne undskyldte denne Letsindighed hos sin unge Ven og igrunden var rørt.

„Den næste Dag" — vedblev Ernst — opsøgte jeg en god Bekjendt af mig, som er Præst. Ham foredrog jeg mit Ønske og bad ham komme min Ubehjælpsomhed lidt til Undsætning med Raad og Daad, navnlig med Hensyn til de behørige Udtællinger og befrygtede Prællerier, der for Guds Skyld ikke maatte baseres paa Kongebrev, Kirkeparade og Skydebanesmaus. — Præstemanden forklarede mig smilende, at da han med Fornøielse vilde vie mig gratis, saa havde jeg ikke andre Udgifter end til Kirkebetjentene, der ogsaa, paa givent Vink, vilde være moderate i deres Fordringer; med det fatale Kæmnercontoir maatte jeg paa en eller anden Maade kunne affinde mig. Jeg gik da først til Kæmneriet, og da jeg, overeensstemmende med Sandheden, sagde, at jeg var Arbeidsmand, idet jeg fra Morgen til Aften hamrede paa Tangenterne, vare de saa honnette deroppe at tage det bogstaveligt, hvorved jeg fritoges aldeles for at erlægge Vielsespenge. I see saaledes, kjære Venner!

at jeg overalt havde Lykken med mig; og da Alt var klappet og klart, havde jeg — utroligt nok! — endnu en heel Daler i Behold til et anstændigt Gilde paa Bryllupsaftenen."

„Og blev Du saa virkelig viet idag?" spurgde Severin med en usædvanlig Iver, ligesom han i det Hele taget lyttede til Ernst's Beretning med en særlig Interesse.

„Naturligviis. Hør blot videre! — Efterat der var lyst tre Søndage fra Prædikestolen og vore Papirer vare i Orden — Altsammen uden at Johanne erfarede det, thi jeg vilde overraske hende, og hun meente sagtens, at jeg havde glemt hele Historien — sagde Præsten mig, at da jeg ingen Opsigt ønskede, saa kunde Vielsen bedst foregaae som idag, da han havde et stort Bryllup. Naar dette var forbi og Tilskuerne havde forladt Kirken, skulde jeg blot komme op til ham — han boer ligeved Kirken — og hente ham, da skulde han være parat, følge mig og min Brud over til Kirken og vie os. Betjentene skulde han i al Stilhed give Ordre og sørge for, at ikke alle Lys slukkedes. — — Lad mig først drikke engang, for nu kommer Catastrophen."

Man klinkede paany med den nygifte Ven, som derpaa fortsatte:

„Da Tiden nærmede sig, bad jeg Johanne kaste en Kaabe om sig, vi vilde nu gjøre Alvor af det. Hun studsede, hun havde nær igjen begyndt at

græde — et Symptom, Doctor, jeg for aldrig har bemærket hos hende, men som jeg dog antager er af en forbigaaende Natur. Formodentlig har hun hørt eller læst nogle af disse Røverhistorier om Gretna-green, og troede nu, at en saadan engelsk Grovsmed ogsaa skulde sveitse os sammen. Jeg søgte paa bedste Maade at berolige hende, ihvorvel det holdt haardt: hun havde jo hverken Brudekjole, Myrthekrands eller andre slige Attributer. Endelig fandt hun sig dog i Omstændighederne, især da hun hørte, at det var en ordentlig Kirke, vi gik til, at en ordineret Præst, endog en Sognepræst skulde vie os, og at jeg havde sørget for, at vi ikke priisgaves Nysgjerriges Blik. — Vi fløi afsted. Andante havde unegtelig været et mere passende Tempo til Dagens Høitideligbed; men Klokken var allerede bleven mange. Den gode Præst var færdig til at ledsage os. Vi traadte ind i Kirken, lukkedes ind i en Stol, pyntet med Blomster (som det store Brudepar for os naturligviis havde betalt), for at komme i den vedbørlige Stemning. Den store, tomme Hvælvings Stilhed — i den halve Belysning syntes den endnu større, stillere og ødere — gjorde et godt Indtryk paa mig, men jeg befrygtede, at den kunde virke nedstemmende paa Johanne og vise hende Handlingen i et unødvendigt trist Lys. Jeg hviskede derfor min Bekymring til en nærstaaende Kirkebetjent, der med sjeldent Omløb strax fattede min Mening og bemærkede, at naar det just

ikke kom mig an paa et Par Marks Penge, skulde han indhente Chordrengene, der sagtens endnu opholdt sig ved Sacristiet fra det nysstedfundne Bryllup, de kunde da foredrage Psalmen. — Jeg svarede ham med at trykke ham Daleren — Beholdet til det anstændige Gilde — i Haanden; saa hurtigt, som hans Embedsgravitet tillod det, ilede han ud, og faa Minuter derefter styrtede den livlige Ungdom ind med en Choral, der neppe staaer i Zincks Bog, og hvis Rhythmus, efter en Stormmarsch til Introduction, uvilkaarlig mindede om Jugendfeuer og Kjædebrogaloppen, men som foredroges af fulde Lunger og glade Hjerter, saa at Johanne synligen opmuntredes, og jeg for mit Vedkommende aldrig har anvendt mine Penge bedre eller havt større Fornøielse for dem. — Efter denne meget interessante Ouverture tog jeg da min vordende Hustru smukt under Armen og vandrede med vedbørlig Anstand til Alteret, hvor den høiærværdige Geistlige paa sit Embeds Vegne rettede de sædvanlige overflødige Spørgsmaal til os — —"

„Ingen Spot over hellige Handlinger, om jeg maa bede!" afbrød Doctor Gottschalk ham alvorlig.

„Jeg spotter i Sandhed ikke," svarede Ernst blidt og forsonende, „fordi jeg kalder hine Spørgsmaal overflødige. Du begriber da nok, at det hverken kunde falde mig eller Johanne ind, at svare Andet end et hjerteligt og hjertemeent Ja, da han

spurgde os, om vi trofast vilde dele Tykt og Tyndt, og jeg skulde meget betvivle, om overhoved Nogen, naar man først knæler ved Alterets Fod, kunde faae isinde at protestere ved et Nei! Altsaa tør jeg vel sagtens, uden at blive beskyldt for Blasphemi, tillade mig at kalde denne offentlige Spørgen i Templet for overflødig. Talen, der nu paafulgte, var forresten kort og fyndig — vi vare Mand og Kone. Jeg fulgte Bruden hjem, og jeg tør nu dristig opfordre Enhver til at opvise et lykkeligere Ægtepar i Kongen af Danmarks Riger og Lande, ihvorvel den Soger skulde tale om Held, der kunde finde en eneste Skilling rede Mynt i Brudehuset."

„Jeg fristes virkelig til at udraabe med Doctoren: Letsindige!" sagde Severin, da Ernst med et Slags Triumph havde endt sit Bryllupsreferat.

„Ja, kjært Barn har mange Navne," svarede denne muntert og nikkede venligt til Doctoren. „Jeg begynder ikke med noget Plus, det er sandt; jeg har valgt, eller de høie Guder (som Doctoren vilde sige) have egentlig valgt for mig at begynde med den skjønneste om end ikke fuldkomneste af alle mathematiske Figurer, med Ovalen nemlig eller 0; men, mine Venner! hvormange Tusinder af Medbrødre maae ikke begynde med et Minus? — Gjæld tynger mig, Gud skee Tak! ikke, og mine to paa Ihændehaveren lydende Obligationer her" (han udstrakte sine Hænder)

"haaber jeg, ville nok give os tilstrækkelige Rentepenge, i Forbindelse med lidt Held fraoven."

Doctoren takkede ham nu, i Egenskab af Selskabets Præsident, fordi han dog ikke aldeles havde svigtet Clubben i Aften; men meente dog, udenfor denne Function, at det havde været rigtigere at have tilbragt Aftenen i den unge Kones Selskab.

"Jeg gik ogsaa nødig fra hende", tilstod Ægtemanden. "Da jeg tog min Hat, sagde hun modsalden: „„Jeg meente dog, Du havde indrettet det saaledes, at Du kunde blive hjemme i Aften."" Dertil svarede jeg: det har jeg ogsaa, min kjære Pige eller Kone; men jeg troer, det vil være velgjørende for Dig, at Du har en lille Stund overladt til stille Betragtninger over denne i Sandhed alvorsfulde Begivenhed i Livet. Derfor vil jeg blot besørge et lidet Ærinde og da snart være tilbage hos Dig. — Hermed gik jeg og ilede herhen; men nu kan det vel ogsaa omtrent være paatide, at jeg, efterat have opfyldt Venskabets Pligt, gaaer, for at yde Penaterne den dem skyldige Tribut."

Han tømte sit Glas og gjorde virkelig Miner til at gaae. Men nu reiste den phlegmatiske, tause Sander sig, og den Pause, som opstod medens han vedbørlig rømmede sig, benyttede Severin til det Udbrud:

"Hurra, Kløver Knegt forlanger Ordet! Han optræder som Clubbens stemmeforende Organ og vil

med sin bekjendte dialectiske Færdighed tolke vore Gratulationer og gode Ønsker for Parrets Velgaaende."

Uden at ændse ham videre begyndte Sander:

"Hvorvidt vort elskede og afholdte Medlems vistnok noget hovedkulds foretagne, men — som jeg vil formode og haabe — dog med alle lovlige Formers Jagttagelse forbundne Ægtepagt — —"

"Maa jeg bede om Ordet, Præsident!" faldt Severin ham i Talen.

"Stille! afbryd ham ikke," bød Doctoren.

"Det er kun med Hensyn til en personlig Bemærkning," vedblev Severin ufortrødent: "Jeg vilde kun henstille til den ærede Taler, om det ikke — i hans Tilhoreres og navnlig i hans egen Interesse med Hensyn til hans Lunger — vilde være hensigtsmæssigt, dersom han byggede sine Perioder mindre lange."

Præsidenten smilte; dog irettesatte han Afbryderen. "Dersom" — sagde han — "Du ikke har til Hensigt at opholde vor Ven, der staaer som paa Gløder, eller vil tvinge ham til at spille Concordiavalsen, saa hold Din Mund og lad Den føre Ordet, som har Ordet, efter den Tommestok til sine Sætninger, han selv behager."

Sander fortsatte altsaa: "Hvorvidt en saadan Ægtepagt, siger jeg, kan kaldes Letsind, skal jeg hverken benegte eller bekræfte; thi af alle Begreber er mig intet mere ubegribeligt end det, der betegnes ved Ud-

trykket Letsind; ligesom dette Ord, før brugt i min ærede Afbryders Mund, forekom mig, om ikke som blodig Ironi, saa dog som naar en Blind vil tale om Farverne eller en Døv om Contrapunktets Hemmeligheder. Det være imidlertid som det vil, gjort Gjerning staaer ikke til at ændre; altsaa lykønsker jeg Dig i eget og øvrige Knegtes Navn til den Hustru, Du har taget — ikke af Letsind, endmindre af Tungsind, men ene og alene af Sympathi og ifølge Verdens Dom" — (Forskjellige Stemmer: „Nei!" „Jo!") — „Jo, siger ogsaa jeg; thi det er Naboer og Gjenboer, altsaa det man kalder Verden, hvis Domme over de idyllisk levende Fætter og Cousine have bragt ham under Toflen."

„Det sidste Udtryk maa jeg paaanke som utilbørligt," irettesatte Præsidenten.

„Ja er han der ikke, saa vil han nok komme der," bemærkede Sander tørt; „han er idetmindste paa gode Veie dertil, og det er just med Hensyn til dette Punkt, jeg har reist mig, bedet om Ordet og udsat mig for Spader Knegts spydige Vittighedsjagt. Da jeg nemlig paa Aspecterne troer at see, at vor nygifte Ven agter at unddrage sig vort Selskab i Aften, saa maa jeg — om ikke i eget og ugifte Venners Navn, saa dog paa Erfaringens Vegne — nedlægge Protest imod denne ubetimelige Afstikker. — — Giv mig en Stol, Severin! hvad jeg i denne Anledning har

at sige vor Ben, tager sig lige saa godt ud siddende og faaer derved tillige et docerende Anstrøg."

„Cothurnen klemmer Dig allerede," bemærkede Severin spottende og skubbede en Stol hen til Taleren.

„See saa!" stønnede denne og gjorde sig magelig: „Det er en stor Daarskab, hvortil unge Ægtemænd gjerne forfalde, at ville vise deres Elskværdighed ved at agere Hængetræer. I de første Aftener, o! saa er det saa herligt, saa tales der om de Concerter, Baller og Maskerader, man vil besøge frit og ugenert sammen i Vinter — naturligviis, med stadigt Hensyn til den ømmeste Skinsyge, i Domino og kun som Tilskuere, — om de Kildevæld og Rosenhaver, der skal gjæstes i Sommerens Løb o. s. v., o. s. v. Paa et noget senere Stadium frembyder det interessante Thema: Hvor skal jeg sætte min Søn i Skole? endnu behageligt Stof til Conversationen, og den moderlige Bekymring udtaler sig samtidig hermed over det vigtige Dilemma: Skal min Datter tage en Student eller en Officier? Hertil gaaer Alt ømt og gemytligt — hver Aften bliver Sønnen eller Datteren døbt, for næste Aften igjen at omdøbes: Divergentserne ere smaa, Rivningerne ubetydelige. Men snart vige hine store sociale Spørgsmaal Pladsen for de ikke mindre paatrængende Livsspørgsmaal, som Huusholdningspengenes Knaphed i Forhold til Dyrtiden fremkalder. „„Die schönen Tage in Aranjuez sind nun

zu Ende."" — Nu skal Torveprisen sættes og derefter Kjøkkensedlen udskrives hver Aften. Dine musicalske Øren saares med Beklagelser over Smørrets og Brødets fabelagtige Priis, over Fedevarernes landsforrædeske Afgang til England; Dine harmonisk stemte Nerver dirre under frosne eller syge Kartoflers Kartæskehagl; Din æsthetiske Sjæl koges, brages, steges, og laves til Plukfisk eller Ragout, røres ud til Bolledeig, bages til Pandekager og — kort at fortælle: Du er midt inde i det hede prosaiske Helvede, med Undtagelse af, at det dirigeres ikke af en Satanas, men af en Engel — endnu, vel at mærke! Thi længe vil Din martrede Sjæl, Dine vibrerende Nerver, Dine pinte Øren ikke kunne holde det ud. Trættet ved Kjødgrydens og Spisekamrets materielle Emner, vil Du længes efter abstrakte Gjenstande, og saa opvartes Du med Referater over Tjenestepigens Næsviished; Du glæder Dig over det smukke Veir, det formodes at blive næste Dag, men strax møder Dig en kjærlig Bebreidelse, fordi Du ikke lader Vorherre aabne sine Sluser, saa at det kan øse ned med Spande, saasom man vil samle Regnvand til den store Vask o. s. v. o. s. v. Du begynder at sukke, at gabe, og for ikke at daane af Kjede og Lede, for at sætte lidt skarpt Kryderi paa den flaue, idelig opkogte Ret, vover Du at sige imod, f. Ex. at tage Pigen eller Vorherre i Forsvar. Ved Din første, noksaa beskedne Bemærkning falde Englevingerne, og Hestefoden vorer ud.

Med utrolig Hurtighed synker Barometret fra „meget tørt“ til Regn, Storm og Jordskjælv. Du smækker Claveret op, spiller den Vals, hvormed Præsidenten nys truede min ærede Gjenbo; men den fornærmede lille Hjerterdame antager det for grusom Spot, for Trods og nederdrægtig Ironi — den næste Dag følger Hovedpine, nerveuse Tilfælde, sveden Vælling og raa Budding; for at faae Ende paa Suurmuleriet, maa Du bestemme Dig for de tidligere omqvæstionerede nye Gardiner, bestille et nyt Gulvtæppe eller paa anden eclatant Maade lægge Din Anger og Ruelse for Dagen.“

„Hvad er saa Moralen af denne ikke ganske nye, men vistnok altid meget sørgelige Historie?“ spurgde Ernst, der med foldede Hænder og et Slags comisk Andægtighed havde hørt paa Sanders sorte Skildring af det ægteskabelige Livs forestaaende Lyksalighed.

„Moralen!?“ gjentog Sander. „Jeg vil ikke fornærme Dig paa Din formeentlige Høitidsdag, ellers vilde jeg reentud sige, Du er et topmaalt Fæ, naar Du ikke kan gribe Moralen med begge Hænder. Gjorde Kjærligheden dig ikke allerede blind, vilde Du vel uden videre Commentar have fattet, at Conclusionen af mine paa utallige Kjendsgjerninger støttede Præmisser er den: Du bliver kjønt hos os, Dine Venner, i Aften og aabner Din ægteskabelige Løbebane ikke anderledes end Du vil og bør kunne holde det ud i Længden; med andre Ord: I skulle ikke genere,

kjede og ærgre hinanden ved at følge det egoistiske, Alverden forglemmende Uadskillelighedʼs System."

„Hold nu inde, Du bansatte Asmodi!" med al den daarlige Snak," begyndte Doctoren hidsig. „Rosten er vel Sanders, men den mørke Tankegang er Severins. Ellers gidder Du ikke aabnet Munden; dog nu, Du har faaet den paa Gang, skulde man næsten tro, Du ikke gad lukket den igjen, men i Medfor af Din Mageligbed foretrak at lade den løbe saalænge der var Veir i Dig. — Vor Ven skal have sin frie Villie. Han bør tilbringe Aftenen hos sin unge, ventende Hustru, det paastaaer jeg, og det vil være unødvendent at tilføie, at han hver anden Samlingsaften, naar han maatte føle Trang til sine Venner, skal være os hjertelig velkommen."

Ernst tog sin Hat.

„Endnu dog et Ord," vedblev Doctoren, holdende ham tilbage: „Havde vi erholdt det svageste Vink om, at en Brudgom vilde besøge os, skulde vi tilvisse betimeligt have reqvireret noget Extra istedetfor den daglige Toddy. Du maa holde os tilgode, at Du formedelst Din egen diplomatiske Tilbageholdenhed er gaaen Glip af denne Opmærksomhed. Ei heller har Clubben i Almindelighed og jeg i Særdelesbed kunnet være præpareret paa nogen Brudegave. Men for at Du dog kan hjembringe Noget, skal jeg meddele Dig en god Recept — —"

„Aa Tak, Doctor!" afbrød Ernst ham leende;

„jeg er saa sund og frisk, at jeg, som Manden i Anecdoten, næsten skamfuld burde krybe i Skjul for Alt hvad der hedder Læge."

„Den er heller ikke for Dig, men for Din Førstefødte," bemærkede Doctoren. „Jeg veed ikke ret, om den er af Hippokrates, Boerhave eller Hufeland, men probat er den — —"

„Hør, Doctor! jeg takker Dig for Din gode Villie; men med al Respect for de nysnævnte salige Matadorer i Dit latinske Spiseqvarteer, saa beder jeg Dig, bliv mig fra Livet med alskens Recepter! Johanne er Sundheden selv, og jeg for mit Vedkommende er jo, som Du seer, karsk og munter paa Sjæl og Legeme, — troe mig, vor lille Gottschalk — (her bukkede han for Doctoren, som om han allerede bad til Fadder) — vil nok trives uden Rhabarber og Kinderpulver, Borax og Storax — —"

Doctoren stak Fingrene i Ørene.

„Rod Dig for Himlens Skyld ikke ind i Pharmakopoiens Hemmeligheder!" udbrød han, „Du slipper ikke heelskindet ud deraf. Men ligemeget! Recepten er god for alle Eventualiteter ved slige Leiligheder, og Du skal Gud hjælpe mig have den!"

Hermed gjorde han en halv Vending til Siden, tog Noget ud af sin Brevtaske, indsvøbte det i et udrevet Blad og trykkede Ernst Papiret trofast i Haanden.

„Nu, for ikke at gjøre Dig imod, vil jeg tage imod Recepten og gjemme den som en Erindring om

denne Dag," sagde Ernst; "men," tilføiede han opromt, "dermed lover jeg Dig ikke, at jeg ogsaa vil gjøre Brug af den paa Apotheket."

"Gid Du maatte tale sandt, Du min og Lykkens Kjælebægge!" ønskede Doctoren oprigtigt. "Men endnu Et, forend Du gaaer" — her trak han ham noget afsides fra de øvrige Medlemmer —: "Kjender Du ikke en Frøken August? Det forekommer mig, som Du oftere har omtalt for mig — og det med særlig Godhed — en Dame af dette Navn."

"Cæcilie August?"

"Javist! Cæcilie."

"Jo, skulde jeg ikke kjende hende, den mest elskværdige af alle mine Elever? Hun har en Sølvstemme, den skulde Du høre, Doctor, Du vilde øieblikkelig sværge til Amors Fane og — — —"

"Stille, stille, Vildhoved! husk paa, Du er Ægtemand!"

"Aa! det er i alt Fald kun i hendes Stemme jeg er forelsket, skjøndt jeg vistnok ogsaa i andre Henseender maa anerkjende hendes udmærkede Egenskaber."

"Naa — det faaer at blive Din egen Sag. Men hør nu, her har jeg et lille Brev til hende, det kan Du vel sagtens paa Din Vandring hjem til Brudehuset faae Leilighed til at aflevere hende ubemærket og i egne Hænder?"

"Intet vil være mig lettere," forsikrede Ernst.

"Godt! Du kan gjerne sige, at Du har mod-

taget dette Hverv af mig, der forøvrigt ikke kjender Brevskriveren; derimod har jeg havt ham, der skulde overbringe det, under Lægebehandling paa Grund af en lille Hændelse, som forhindrede ham i at udføre sit Ærinde. — Nu veed Du omtrent Besked, og har vel forstaaet mig? Gaae saa med Gud!"

Ernst gjemte omhyggeligt saavel Recepten som Brevet, hvorpaa han tog Afsked og skyndte sig afsted.

4.

En ung Ægtemand i Fristelse.

Sømanden Eriks Lugteorgan maa vederfares al Retfærdighed: der blev i Justitsraad Plums Huus — hvor Cæcilie opholdt sig — virkelig stegt, braset og gjort alle nære Forberedelser til en Fest, hvoraf dette Huus forøvrigt havde temmelig mange, og hvortil det heller aldrig syntes at fattes Anledning og Dyrerygge.

Ernst stod et Øieblik lyttende paa Gangen, uenig med sig selv, om han skulde gaae ovenpaa, hvor Frøken August havde sine egne Værelser, eller hellere strax søge hende i Hovedetagen, da en geskæftig Tjener, hvis Blod formodentlig endnu var i Bevægelse efter Attaquen med den Navigationskyndige, farede imod ham, sagtens i Tanke om, at det var et fornyet Angreb fra Reserven. Da imidlertid Ernst,

som mangeaarig Musikinformator, var altfor godt kjendt af Husets Tyende, til at Tjeneren mere end blot et Dieblik kunde blive i hiin Vildfarelse, aabnede denne med al Forekommenhed og inden Indsigelse kunde skee Døren til den festligt oplyste Sal for den unge, pyntede Mand, i den sikre Formening, at han ogsaa var indbuden Gjæst.

Et gammelt Ord siger, at man ikke kan være saa mismodig i en ny Kjole, som i en gammel; og der er maaskee en eiendommelig indre Sandhed i denne forøvrigt noget sære Paastand. Vist er det imidlertid, at man — vel at mærke, naar Stadskjolen ikke kniber eller hindrer Bærerens frie Bevægelser — ikke føler sig saa genert ved pludselig at see sig i fornemt Selskab, naar man er iført en ny og klædelig Dragt, som naar man hovedkuls maa figurere i en mindre anstændig Dito. — Et flygtigt Blik i de store Speile, som ved Lysekronens glimrende Belysning gjenstraalede ham hans Billede, viste Ernst, at han i sine tilfældige Høitidsklæder ikke gjorde nogen ilde Figur i den brogede Krands af Damer og Herrer, der nu omgav ham. Under andre Omstændigheder havde han havt let ved at modstaae Fristelsen; men nu var han i sit Element; hans ydre Fremtræden svarede til hans naturlige Fortrin, hans Talenter og dannede Manerer: det var ham umuligt, øieblikkelig at forlade en Kreds, hvor han havde al Udsigt til at spille en fremragende Rolle; thi med al den Naivitet, som han i Medfør

af sit Temperament og andre Omstændigheder lagde for Dagen i Henseende til andre af Livets Forhold, navnlig de hverdagelige, saa var han sig dog sine Fortrin og Egenskaber retvel bevidst.

Theen blev just præsenteret, og der var saaledes en Selskabspause da han traadte ind. Cæcilie svævede hen til ham og udbrød med uforduIgt Glæde: „Naa, De kunde virkelig ikke komme beleiligere. Man vil endelig høre den nye Donizettiske Duet. Hr. Assessoren er ikke ret ved Stemme i Aften og har efter et Par ufortrødne Forsøg maattet opgive sit Forsæt.“

Ernst meente, at det muligen kunde piquere Assessoren, naar en Anden tog Partiet.

„Paa ingen Maade,“ forsikrede den godmodige Assessor, der stod i Nærheden og havde hørt Opfordringen tilligemed det halvt undvigende Svar. „Det er blot Frøkenens sædvanlige Godhed, der tillægger min Stemme Indisposition, medens det vilde komme Sandheden nærmere, dersom hun, der allerede adskillige Gange forgjæves har maattet anstrenge sig for at tage mig med paa Tonefarten, reentud erklærede, at Assessoren aldeles ikke er sikker i Partiet, der vistnok ogsaa overstiger hans Kræfter. Jeg maa derfor tillade mig at føie mine Bønner til Frøkenens Anmodning, og ret indstændigen bede Dem, Høistærede! at glæde Selskabet med dette smukke Musiknumer, som, uagtet min Stymperagtighed, har tiltalt det og

fremkaldt et meget naturligt Ønske efter at høre det foredraget med Præcision."

Cæcilie var til alle Tider en saare elskværdig ung Dame, i Aften var hun uimodstaaelig. Ernst havde ved den fortrolige Tilnærmelse, som en lang Tids Musikundervüsning giver Anledning og et Slags Berettigelse til, og hvilken desuden ganske stemmede med Begges aabne, om end forskjellige Charakter, vistnok ofte havt Leilighed til at beundre den smukke, naturlige og hjertensgode Cæcilie; men det var ham forbeholdt, først paa sin Bryllupsdag at see hende en galla. Fast fortryllet af hendes Skjønhed, af den mere velgjørende end fortærende Ild, der tilstraalede ham fra hendes rene Blik, forhøiet ved hendes festlige Anstand og smagfulde Salondragt, vilde han trods sin egen sorte Brudgomspynt og sine zirlige Manchetter have følt sig forlegen, hvis hun ikke med al sin Skjønhed og Ynde havde forenet en saa huldsalig Ligefremhed, at Johannes unge Ægtefælle øieblikkelig forhindredes i at bestige en exalteret Tilbeders svimlende Standpunkt og placeredes smukt paa Vennens eller den gode Bekjendts tryggere Stade. Han følte sig derfor snart hjemlig og fortrolig ligeover for den imponerende Fee, der vilde have forvirret enhver anden ung Mand med hans varme Blod.

Han tog Plads ved Instrumentet, og Introductionen, som han foredrog med den øvede Spillers hele Lethed og Sikkerhed, forberedte Tilhørerne paa en

sjelden Nydelse. Cæcilie begyndte Duetten. Aldrig havde hun sunget smukkere, aldrig havde hendes klokkeklare Stemme gjort dybere Indtryk paa Ernst. Hans hele glade Stemning og lykkelige Situation maatte der til, i Forbindelse med et opmuntrende Smil fra hendes Side, samt Musikenthusiasten, Assessorens i dette Øieblik velgjørende comiske Tactangivelse (han gjorde Tjeneste som Voltisubito eller Bladvender), — for at han ikke, fortabt i Henrykkelse, skulde glemme at falde ind til rette Tid. Dette skete nu rigtignok med en vis vibrato eller tremolo, som just ikke af Componisten var bemærket over Noderne, men som forresten gav Strophen en Inderlighed, hvorved Compositionen ikke led. Dog snart var han fuldstændig Herre over sin fyldige Stemmes hele rige Omfang, og gjorde det umuligt for Tilhørerne at bestemme, hvem de skulde have tilkjendt Krandsen. Den almindelige Henrykkelse steg, da de Syngende kom sammen og deres Toner ligesom smeltede i Eet. Det var intet forceret Væddeløb, ingen uskjøn Kappestrid om hvem der kunde skrige og skingre høist, for at overdøve den Anden; det var Samstemning, Samsang og Samklang: Melodiens og Harmoniens æsthetiske Ligeberettigelse skete Fyldest.

Da de sidste Toner hendøde, herskede i faa Secunder Gravstille i Salen. Men derpaa gav Følelsen sig uvilkaarligt Luft i en Bifaldsstorm. Nu begyndte Complimenteringen. Frøkenen blev naturligviis overøst med Smiger og Artigheder; men heller ikke Ernst

blev forbigaaet, og man lod hans Fortjeneste vederfares al Retfærdighed.

Hvor lykkelig var han ikke! og det maa siges til hans Roes, at han i dette Dieblik ei blot virkelig følte det, men ogsaa inderligt takkede Lykkens ophøiede, alkjærlige Giver.

Han havde nylig forladt trofaste Venner, ærlige og gode Sjæle, af hvem han vidste sig elsket og afholdt; her saae han sig agtet og æret, imodekommet med Godhed og Velvillie, og hjemme — hjemme ventede ham en smuk, ung Kone, et taknemmeligt, kjærligt og hengivent Væsen.

Skjøndt halv beruset af salig Fryd, var han dog ikke saa letsindig, at han aldeles skulde glemme den maaskee nu sorgende Enesiddende paa det lille beskedne Værelse for den bedovende Virakøduft, som tilviftedes ham i den oplyste Festsal. Han kunde vistnok have feiret flere Triumpher her; men igjennem Lovtalerne, der kun strommede til hans Dren, trængte sig Johannes milde Klager og resignerte Suk til hans Hjerte. Han kunde vistnok have badet sig endnu længere i de Alt oplivende Solstraaler, som Cæcilies elskværdige Forekommenhed udspredte; men Johannes blide Smil vinkede ham, og hendes barnligglade, tillidsfulde Hengivenhed var en Amulet, hvorover end ikke „Solvstemmens" Bravour havde Fortryllelsens Magt. — Da derfor netop Assessoren havde henledet Selskabets Opmærksomhed paa sig, ved at fortælle

nogle Kunstneranecdoter om Mozart og Haydn, der bragde ham selv i Extase og electriserede Tilhørerne, benyttede Ernst Leiligheden til ubemærket at underrette Cæcilie om, at han ønskede at tale et Øieblik i Eenrum med hende, hvisaarsag han foreslog, at hun, f. Ex. under Paaskud af at nedhente andre Musicalier, vilde begive sig ovenpaa til de Værelser, hun havde til egen Disposition; han kunde da retvel ledsage hende uden Anstød, som for at hjælpe hende med at opsøge Stykkerne.

Hun var øieblikkelig villig til at indrømme ham denne tête à tête, tog en Armstage, og Ernst fulgte.

Neppe vare de komne indenfor Døren til det rigtignok mindre glimrende, men ogsaa langt hyggeligere Værelse end den Pragtsal, de nylig havde forladt, det Værelse, der var den unge Dames fredelige Asyl, naar hun følte sig træt og kjed af det fornemme Livs kolde og hjerteløse Adspredelser, det Værelse, der indesluttede Alt, hvad Talent og sand Dannelse saa nødigen afseer: — førend hun smilende fremtog en perlebroderet Pung og gav deraf, temmelig skjødesløst talt, Ernst en lille Sum blanke Sølvpenge.

„Jeg ahner Deres vigtige Ærinde, min Herre," sagde hun venligt skjæmtende: „Udgifterne ere atter komne Dem en Fjerdedels Takt for tidlig, og — husker jeg ret — var nok ogsaa Betalingsterminen ude sidste Spilletime."

Lige saa negligent, som hun, med Hensyn til

Eftertælningen, ja egentlig uden at indlade sig paa en saa kjedelig og prosaisk Forretning, strøg Ernst ugenert Pengene til sig, idet han bemærkede:

„Da mine bedste Venner sige det, og De selv, min Frøken, ogsaa synes at hælde til den Mening, vil jeg meget gjerne troe det, at jeg er noget letsindig af Naturen. Men trods denne Feil, og uagtet den huldrige, ja næsten søsterlige Forekommenhed, hvormed De har gjort mig de Timer, jeg har tilbragt i dette Huus, til mit Livs behageligste og uforglemmeligste, — saa kunde det dog aldrig have faldet mig ind, at uleilige Dem saatildags, for at meddele Dem min Finantsnød, end mindre vove at udrive Dem fra et Selskab, hvis Dronning De er og fortjener at være, blot for at faae Uordenen i mit skjødesløse Regnskab redresseret. Imidlertid vil jeg paa den anden Side ikke negte, at det nys modtagne Forskud — thi en Forudbetaling er det virkelig — neppe kunde være tilflydt mig paa en beleiligere Tid. — Mit egentlige Hverv derimod er, at levere Dem dette Brev."

Med et Buk lagde han det af Doctoren til Besørgelse modtagne Brev for Cæcilie.

Hun havde neppe ved et flygtigt Blik betragtet Adressens Haandskrift, forend hun blev liliehvid, — en Sindsbevægelse, der ikke undgik Overbringerens Opmærksomhed, men som han var skarpsindig nok til at indsee just ikke tydede paa en behagelig Overraskelse.

„Hvorfra har De dette Brev?" spurgde hun tem-

melig ligegyldigt, men dog med nogen Usikkerhed i Stemmen.

Ernst fortalte uden Omsvøb, hvad hans Ven Doctoren havde meddelt ham desangaaende og sluttede med: „Da jeg nu saaledes paa bedst mulige Maade har udrettet min Commission, troer jeg ikke at burde forstyrre Dem i rolig Nydelse af Brevets vistnok interessante Indhold."

„Mener De det?" sagde Cæcilie med nogen Bitterhed og stirrede hen for sig i dybe Tanker. „De turde tage feil." Hermed greb hun om Brevet med en Brodeersax, holdt det i Lyset og lod det gaae op i Flammer.

„Stakkels Tordenskjold!" udbrød Ernst.

„Hvem beklager De?" —

„Ih! Brevets Skriver."

„De formoder altsaa, at det er en Sømand?"

„En Landofficier vilde neppe sende en Baadsmand eller Styrmand med sine Breve, hvor Talen er om en Dame, og overhoved — dersom det maa være mig tilladt at ytre mine Tanker — vilde han ikke styre løs med den Fremfusenhed, hvorved dette Brevs sære Vandring fra Haand til Haand synes foranlediget. Imidlertid lærer jeg med Forbauselse af denne Historie, at jeg har fundet min Mester i Letsindighed."

„Ja, vel er han letsindig, og gid han kun ikke var noget Værre!" sukkede Cæcilie, overvældet af sin indre Bevægelse.

„Om Forladelse, min Frøken! jeg meente Dem selv," bemærkede Ernst.

„Mig! hvorledes?"

„Er det ikke en pyramidalsk Letsindighed at tilintetgjøre et ulæst Brev? Hvad om Udfærdigeren deri havde indsat Dem som Universalarving til Plantager i Vest- og Ostindien — Pokker troe de Vidtforreiste! de have Connexioner allevegne — —"

„Jeg vilde i saa Tilfælde dog være gaaet fra Arv og Gjeld," forsikrede hun smilende.

„Eller" — vedblev Ernst i sit ufortrødne Forsøg paa at opmuntre hende — „det kunde have indeholdt Obligationer paa uhyre Summer."

„Ak, min kjære Herre! hvor De er lykkelig ukyndig i Documenter og Børspapirer! Kunde vel en saa tynd, luftig Billet rumme slige vægtige Sager med Stempel og Segl?"

„De har vistnok Ret," gjenmælede Ernst; „men ikke destomindre," vedblev han med mere Alvor, „anseer jeg det for mindre rigtigt at ofre et os tilstillet Brev til Baal og Brand, uden først at kjende dets Indhold. Kunde det f. Ex. ikke indeholde en Anger, mere værd end ost- og vestindiske Besiddelser? — eller en Tilstaaelse, imod hvilken alle Bankactier og Statsobligationer, trods Tidens Papirtendents, kun have ringe Værd? — eller en Bekjendelse, en Oplysning, som — — ja, De har — reentud sagt — handlet grusomt, uforsigtigt, letsindigt ved dette Fyrværkeri."

„Meget muligt! Men lad det tjene til min Undskyldning, at, skjøndt jeg ikke just troer mig i Besiddelse af hiin Clairvoyance, der, som man paastaaer, kan læse igjennem Bindet i en lukket Bog, har jeg dog formaaet at gjennemskue det blegrøde Brevpapirs tynde Slør og veed saa nogenlunde, at det hverken har skjult Anger, Afbigt eller Forklaring, saalidt som Forskrivninger eller Legater. Min gode Lærer og Ven! jeg er — —" her syntes en fortrolig Meddelelse at overstromme den unge Dame og svæve paa hendes Læber; men fattende sig og ligesom ved et Tankespring afbrod hun sig selv, idet hun pegede paa de sidste Gnister af det langsomt udbrændende Papir og sagde: „Hør siig mig engang, kalder man det ikke at lege Børn gaae af Skole? See! der gik det sidste Livstegn — det var nok Skolemesteren. Nu er det vel ogsaa paa Tiden, at vi lade som vi have fundet Noderne og see til, hvordan Selskabet dernede har det."

Ernst bemærkede, at han, efterat have udført sit Ærinde, nu troede at kunne forlade Stedet i al Stilhed. Savnedes han, vilde hun lettelig finde en Undskyldning paa hans Vegne; hun vilde ikke modsige et pludseligt Ildebefindende, Svimmel o. s. v. Det var — tilstod han leende — hans Bryllupsdag, og hvor gjerne end han blev, for at assistere Frokenen, vilde det dog være urigtigt, at lade den Nygifte forgjæves vente.

Denne pludselige Forkyndelse lod til at glæde

Cæcilie. „De bliver Dem selv liig," sagde hun skjæmtende, „Deres eget Liv og Deres egne Affairer synes Dem aldrig vigtige nok til at vies en Alvorstanke. — Hvad skal jeg dog i en Hast finde til Bruden? Det fatale Brev har, troer jeg, røvet mig alt Omløb, og det er mere end det fortjener. See Dem omkring herinde. Er der ikke et eller andet Nips, som De formoder kan fornøie hende og forsone mig med hende, fordi jeg imod min Villie har opholdt hendes Gemal? — Eller nei: der har De mine Sparepenge for næste Maaned — jeg har dog ikke Brug for dem; — kjøb selv paa Hjemveien, hvad De veed der falder i hendes Smag. Pungen kan De beholde, der skal være Held og Hold ved den, er mig fortalt."

Hermed trykkede hun ham den nysnævnte Pung i Haanden, tog Armstagen og affærdigede ham med en saa søsterlig Ligefremhed, at han hverken fik Leilighed til at takke eller til at forsinke sin Bortgang ved yderligere Complimenter.

„Det er dog underlig fat med det man kalder Lykke her i Verden," sagde han til sig selv da han var kommen ud i det Frie: „faae dens tjenstvillige Aander først Indpas, saa vedblive de ufortrødent at hidslæbe deres milde Gaver. Nys havde jeg den bedste Udsigt til at betræde de ægteskabelige Enemærker fattigere end en Chorsanger, og nu kan jeg skride ind som en fyrstelig Maestro di Capella med rede Mynt og en

Fortunatus Pung ovenikjøbet. Naa, hvor Johanne vil gjøre store Øine ved al den Velstand!"

Lystelig traadte han ind i den første den bedste Guldsmedboutik. „Lad mig faae en smuk Ring, en lille Damering for disse Penge," sagde han, skød Skyderen fra Pungen og rystede dens Indhold ud paa Disken, medens hans Blik var sysselsat til en modsat Side, idet han mønstrede Skabets Smykker, for maaskee at kunne træffe et andet Valg.

„Det skal da være en Diamantring?" spurgde Guldsmeden med et Øiekast til Pengene og fuld af Forundring.

„Hun havde sandelig fortjent en saadan, min gode Mand! og Diamanter kunde ikke pryde en værdigere Haand; men dertil have vi dog endnu ikke Raad. En glat, massiv Ring af purt Guld kan til Nød ogsaa tage sig ud — lad den blot blive saa anstændig, som Pengene strække til, og brav lille; hun har smaa nydelige Fingre, hvad forøvrigt er mindre heldigt, hvor det gjælder om at gribe en Accord i spredt eller viid Harmoni."

Guldsmeden lo over Menneskets Eenfoldighed. Det var Guldmynter, Kjøberen havde kastet paa Disken.

Omsider bemærkede Ernst sin ikke ubehagelige Vildfarelse. „Aha!" tænkte han, „det er jo ogsaa et Slags fortryllet Pung." Hurtig tog han sig i det og sagde med en Gentlemans uforlignelige Air: „Jeg har aabnet den feile Side af Pungen, min kjære Mester!

Det var naturligviis ikke min Mening at kjøbe Guld for Guld." Hermed strøg han det gule Metal i Pungen, aabnede dens anden Ende og udhældte Sølvbeholdet.

Handlen var snart afsluttet. Ernst erholdt en „anstændig" Ring og derhos et halvt Dusin Theskeer. Det var det første Sølvtøi, hans nye huuslige Indretning kunde glæde sig til.

Derefter gjorde han for det erholdte Spillehonorar Indkjøb af Viin, Kager og forskjellige Lækkerier, hvoraf Johanne var eller hvoraf han idetmindste formodede at hun maatte være en Ynder. Men heller ikke de i en Huusholdning fornødne Urtekramsager bleve forglemte, og saa betænksom var han — da han først var kommen paa Gled med at handle, — at han endog forsynede sig med nogle Voxlys; thi — sagde han ved sig selv — jeg tør sværge paa, at Bruden sidder endnu i Mørke, ikke formedelst klog Sparsommelighed, men af den rene nødtvungne Oeconomi.

Saaledes belæsset skred han i den gladeste Stemning til sit Hjem.

5.

Det nygifte Ægtepar.

Brudgommens Gisning var fuldkommen rigtig. Ved sin Indtrædelse forefandt han virkelig Johanne siddende i Mørke. I en tankefuld, maaskee sørgmodig Stilling, havde hun lænet sit smukke lille Hoved til Vinduesskarmen.

„Sømmer sig en Brud vel Taarer?“ sang han hende imøde og skyndte sig at lægge sin Byrde fra sig, for at faae Hænderne frie.

„Jeg bringer Proviant i tunge Sække,“ reciterede han, omslyngede hende og tilbagetrængte hendes Suk over hans lange Udeblivelse med den Bemærkning: „Lad os antage, Du har sagt Alt, hvad der med god Føie kan siges om et langt Marked — husk paa, jeg er endnu ikke en routineret Huusfader, men en Sinke i Torvesager! — Troe mig, bedste Hanne! mit eget Hjertes Anklage er dog alligevel et raabende, bedøvende Fortissimo imod Dine milde Bebreidelsers hviskende, hensmeltende Pianissimo. Altsaa: Du har læst mig Texten, lade vi; og vi kunne da strax gaae over til de langt behageligere Sysler, som denne gudsvelsignede Dag giver saa rigelig Leilighed til.“

„Hvad er dog alt Det, Du der har bragt hjem?“ spurgde den unge Kone, da hun retvel indsaae, at Ernst nu kun var slet oplagt til at høre Beklagelser over en formentlig Tilsidesættelse.

„Tænd først Lys!“ udbrød han til Svar: „To Lys — tre Lys, at det kan skinne, funkle og straale herinde, saa at Gjenboerne faae ondt i Øinene; thi Rullegardinerne falde ikke i Aften. Og saa ville vi spise, drikke og klinke med hinanden — kysse hinanden ikke at forglemme, — saa at alle Folk ligeoverfor, paakryds og paatvers, ja hele Verden, som Du siger, maa blive guul og grøn af Ærgrelse over vor Couleur de rose — det er kun, hvad man i Optiken nok kalder Complementfarver. Jo mere vi bruge vor Mund, jo mere ville de ogsaa sætte deres i Bevægelse; men deraf kunne vi nu lee. Imorgen slaae vi dem et Begplaster med vor Vielsesattest. Nei — det er sandt! det vilde dog maaskee stride imod Decorum, at løbe Nabolaget rundt og præsentere de Vantroende et saadant Papir. Veed Du hvad, Hanne! jeg faaer et ypperligt Indfald — jeg er overhoved mærkelig rig paa gode Indfald idag: — Vi gratulere os selv i Adresseavisen, det koster en Bagatel, og saa er Tungen medeet skaaren af alle Skader og Papegoier, da seer Enhver prentet, at vi ikke er noget sammenløbet Pak, men honnette Statsborgere under „særskilte Bekjendtgjorelser“. Hvad synes Du f. Ex. om en Annonce omtrent saalydende:

„Tanker ved Hr. N. Ns og Hustrus Ægteforening:

Dur eller Mol — derom vi ei tale;
Kun reen Harmoni til Livets Finale!“

„Eller foretrækker Du maaskee et Vers med Blomster i? Vi kunne ogsaa lade den opmærksomme „Ven“ eller den fjerne „Veninde“ tale i Selam, saasom:

„Hvi rødmer Du, Rose, ved at skue vor Brud?
Ak, Blomsternes Dronning! hun har stukket Dig ud.
Dog trøst Dig, o Rose! og Brudgom vær fro!
Thi Rosen har Torne, dem mangler hun jo!“

„Aa stille dog, Ernst! med saadanne Galanterier,“ bad Johanne med tilbagevendende Munterhed; „Du kunde ellers snart selv faae Brug for den Hængelaas, Du har tiltænkt vore ærede Gjenboeres Munde. Jeg har hørt, at en Ægtemand, som smigrer sin Kone, har enten isinde at være hende utro, eller gjør allerede Afbigt.“

„Nei see! har Du det? Hvor Du alt er erfaren! — Ja vist har jeg været Dig utro, min Engel! og derfor vil jeg, sønderknust af Anger og Ruelse, kjøbe mig fri for alle begaaede Synder, og med det Samme tage Aflad for de mange, jeg muligen agter at begaae i Fremtiden.“

Hermed tog han hende om Halsen og qvalte med sine Kys alle Indsigelser imod en fuldstændig Absolution.

Hun sled sig løs og ilede med at tænde Lys.

„Lad os dog alligevel trække Gardinerne imellem vor Lykke og Gjenboernes Misundelse,“ meente Ernst. „Staaer der ikke i Visen:

Hvo Held har i sin Kjærlighed,
Sin Lykke stille nyde!
Saa vil den vare længe ved
Og — — —

ja den fjerde Linie husker jeg ikke. Den rimede paa „yde", men det var hverken Gryde eller Jyde. Ligemeget! — Nok er det: vi ville genere os, for at kunne have det ugenert."

Bordet blev nu dækket, de medbragte spiselige Sager opstillede efter Tonekunstnerens eiendommelige Scala, og Glassene fyldte med den sødeste og behageligste Viin, han i en Hast havde kunnet opdrive.

Johanne var delt imellem Latter og Forundring over al denne Overflodighed; thi hun vidste retvel, at Kirkesangen havde medtaget den ringe Rest af rede Penge, som hendes Ægteherre havde været Eier af paa deres Bryllupsdag. Imidlertid gav han hende ikke Leilighed til at gjøre Spørgsmaal i saa Henseende, thi nu fremtog han Ringen, satte den paa hendes Finger og udbrød:

„See her! den passer jo, som den var støbt om Fingeren. Det er Enighedens og Evighedens Symbol. Nu ere vi da ogsaa forlovede. Først Giftermaal, saa Forlovelse og endelig kommer Frieriet bagefter. Saaledes skulde Alle bære sig ad, saa var der færre ulykkelige Elskere — jeg er temmelig vis paa, at Du ikke giver mig Kurven, naar jeg frier."

Johanne havde endnu ikke faaet Tid til ret at

beundre den smukke Ring, forend allerede Sølvskeerne funklede paa Bordet, og hendes Opmærksomhed var neppe hendraget til denne nye Gjenstand, saa lod Ernst den broderede Pungs gyldne Indhold spille for hendes forbausede Blik.

„Hvor Du med eet er bleven rig!" udbrød hun.

„Ja uhyre, ubegribelig rig!" bekræftede han. „Nu have vi da fordetførste til at bide og brænde, og kunne som fornuftige og adstadige Folk lægge os en Plan for Huusholdningen."

„Huusholdningen?" gjentog hun spørgende, neppe vovende at troe paa Muligheden af hendes hemmelige Ønskes saa nære Opfyldelse.

„Ih ja vist: Huusholdningen, siger jeg. Du vil dog vel ikke have, at Din ægteviede Mand, saaledes som tidligere, skal drive om paa Caffehusene, og efter Omstændighederne besøge Restaurationer eller Spisequarterer, medens Du herhjemme — o jeg veed det kun altfor vel, min stakkels Hanne! og burde hade mig selv, ligesaa meget som jeg elsker Dig, fordi jeg har været saa mageløs letsindig — medens Du, siger jeg, sjelden eller aldrig har faaet ordentlig varm Mad, saa at det, hvad der i andre Huse er en Undtagelse, her har været en Regel. Som sagt: nu have vi egen Dug og Disk, vor Menage begynder fra dette hellige Øieblik, og imorgen — husk mig paa det! — kjøber jeg Dig en Kogebog — —"

„Det behøver Du ikke,“ afbrød hun ham smilende og rødmende: „Jeg er ikke aldeles ukyndig i Kogekunsten, maa Du tro, og jeg haaber nok at kunne gjøre Dig det til Behag, saafremt det virkelig er Dit Alvor at ville spise her hjemme.“

„Ja ganske vist er det mit ramme Alvor,“ forsikrede han, og den unge Kone formaaede ikke at skjule sin Henrykkelse. „Det er vistnok ogsaa den høieste Tid,“ vedblev han, „at sætte en Sordine paa dette ad libitum's Liv. — Naa altsaa, Du kan koge? Det er mig kjært, saa spare vi Kogebogen, og hvad der er spart, er jo fortjent. Det var følgelig den første Fortjeneste i vort unge Ægteskab. Pas paa, vi blive til rige Folk, samle Grunker, naar det skal saaledes vedblive efter dette lykkelige Varsel! — Disse Guldmynter her, der ere heelt lystelige at see til, kan Du successive, Tid efter anden, saadan hvad vi i Musiken kalde poco a poco, bytte om til gangbar Mynt hos en ærlig Vexelleer og dermed besørge det Fornødne indtil videre. Pungen forærer jeg Dig i Tilgift — det er en Fortunatus Pung for Den, der forstaaer Kunsten. Er den ikke smuk?“

Johanne betragtede den med Kjenderøie, tilstod det var udmærket Arbeide og ønskede at vide, hvorfra han havde den.

„Derom en anden Gang,“ svarede han. „Lad det være nok for i Aften, at jeg har den fra en elskværdig, ung Dame — det næst efter Dig, min vel-

signede Hanne, mest elskelige Væsen paa Guds frydefulde Jord. — Men nu til noget Alvorligere! — Hør, kjender Du det italienske Bogholderi?"

„Det italienske Bogholderi!?" gjentog hun og rystede benegtende sit smukke Lokkehoved.

„Ja man kalder det ogsaa det dobbelte. — Sandt at sige, kjender jeg det heller ikke saa noie, som jeg burde have kjendt det; dog troer jeg, til Nød at have opfattet dets Fundamentum, dets Generalregler, og det vil være tilstrækkeligt for at kunne give Dig, min kloge lille Kone, et klart Begreb om Tingen, der forøvrigt skal være af lige saa uberegnelig Vigtighed for en velordnet Huusholdning som Flynderskind, gode Svovlstikker og fede Fyrreflifer. Maa jeg derfor udbede mig Din udelte Opmærksomhed for en lille Lection."

Johanne satte et ubeskriveligt alvorligt Ansigt op. Hun var meget spændt paa den belærende Meddelelse.

„Du tager blot et Par Ark Papir," begyndte Docenten, „bøier dem sammen i Octav og skriver udenpaa med store latinske Bogstaver: Huusholdningsbog. Forstaaer Du mig?"

Johanne nikkede bejaende.

„Det første Blad," vedblev han, „lader Du staa blankt og over Siden tilvenstre skriver Du: Indtægt. Paa dette Blad anfører Du naturligviis Alt hvad Du faaer ind. Den anden Side og nogle af de følgende

ere viede til Udgifterne. Nøiagtigt noterer Du her, Stykke for Stykke, hvad Du giver ud til The, Lys, Sæbe, Urter og Kryderier, opsummerer Side for Side, kalder det Udkomne for Lateris, begynder med Transport paa den næste Side, slaaer til Syvende og sidst en tyk Streg og skriver Summa Summarum. Ved rigtigt at addere Rigsdaler, Mark og Skilling, og derfra subtrahere Udgifterne, vil nu den Mærkelighed indtræffe — og derfra stammer vel Navnet: det dobbelte Bogholderi, — at man i visse Tilfælde accurat faaer et Nul; men under andre, gunstigere, skjøndt sjeldnere Omstændigheder erholder Noget, som kaldes Rest, — et Slags Overskud, der overføres til næste Regnskab paa Indtægtssiden. Dette er meget simpelt — ikke sandt?"

Den unge Kone, der med største Andagt lyttede til hans Ord, forstod vel ikke ganske hans Forklaring, men besluttede dog at gjemme sine Spørgsmaal om Et og Andet til en anden Leilighed.

"Du begriber nok, min allerkjæreste Hanne," tog Ernst atter tilorde, "at det ikke er for at controllere Din Oeconomi, at jeg ønsker denne Bogføring indført. Vorherre bevare mig fra at bryde mit Hoved med Fødemidlernes og Colonialvarernes Scala og Intervaller! Endmindre kunde det falde mig ind at mistro Din redelige Stræben, der — som jeg har Grund til at formode — unegtelig vil komme til at gaae ud paa at bringe Forslag i Lidet, at strække Skil-

lingen, som man siger. Det er kun for Din egen Fornøielses Skyld, at jeg tilraader Dig at føre Journal. Ved at have Udgifter og Indtægter saaledes samlede, som jeg har bestræbt mig for at forklare Dig, vil Du — ganske som ved en Partitur — have en Oversigt over hele Musiken."

Smilende forsikrede den unge Huusmoder, at Regnskabsbogen skulde blive udført til hans Tilfredshed efter den givne Anviisning.

Til end yderligere Sikkerhed med Hensyn til Methodens rigtige Iværksættelse, fremtog han sin Tegnebog, for at udrive et Blad og ved Papirets Sammenfolden anskueliggjøre sin mundtlige Forklaring. Herved faldt ham Doctor Gotschalks sammensvøbte Recept ihænde. Nysgjerrig efter at erfare, hvad den gode Doctor egentlig havde foreskrevet, aabnede han Papiret og med Overraskelse mødte hans Blik — en Bancoseddel paa 50 Rigsdaler.

„Det kunde ligne Dig!" udbrød han halvt høit for sig selv og trykkede Billetten med Inderlighed til sine Læber. Det var ikke af Henrykkelse over Pengene — disse havde som saadanne kun liden Værd i den livsfroe, letsindige unge Mands Øine, — men af rørt, dybt følt Erkjendtlighed over den brave Vens altid ædelmodige og delicate Betænksomhed.

„Du lader til ret at være kommen i Damernes Gunst," bemærkede Johanne, maaskee lidt urolig, idet

hun iagttog hans indre Bevægelses ydre Symptomer. „Broderede Punge, omme Breve — —"

„Ja læs blot," sagde han og lagde Papiret for hende.

„Nei, nei, behold kun Dine Hemmeligheder — ellers faaer jeg muligen saa meget at indføre paa Indtægtssiden, at Udgiftsbladene gaae med, og der kommer Forvirring i det ellers saa fortrinligt anlagte italienske Bogholderi," svarede hun skjælmsk.

„Det vil imidlertid" — vedblev han i samme Toneart — „være uundgaaeligt, at Du gjør Dig bekjendt med Brevets væsentligste Indhold; thi dette idetmindste maa heelt og holdent indføres paa den nævnte Side i Regnskabsbogen, hvorledes det saa end kan blive med de øvrige Billetter, der maatte falde mig ihænde. See blot!"

Hermed aabnede han det ubeskrevne Papir og udfoldede med straalende Blik Sedlen for Johanne.

„Du kjender den nok neppe uden af Omtale, min nøisomme Viv?" spurgde han leende. „Siger og skriver Halvtredsindstyve Rigsdaler, hvoraf der accurat gaae to paa 100. Saadanne halve Noder kunne, som Du veed, ikke undværes i Choralen, og man pleier at holde dem længe, naar man just ikke spiller Tempo presto. Togange 1000 Gange deslige Recepter udgjør netop en Tønde Guld. Tænk Dig, Hanne! vi ere altsaa Eiere af $\frac{1}{2000}$ Deels Tønde Guld. Det havde Du nok ikke ventet, Du

lille skinsyge Madame! der gjorde Regning paa en Haarlok, en Forglemmigei, Brystsloife eller anden slig, i en Huusholdning mindre anvendelig Souvenir? Altsaa: der er Sedlen, og skriv saa: „Indtægt 50 Rdlr;" Guldmynterne kan Du opbevare indtil videre, det er tidsnok at transponere dem længerhen. Man har ligesom en vis Beroligelse, naar man veed, at man har ædelt Metal i Huset."

„Det er dog ikke Alvor, at jeg skal raade og skalte over alle de Penge?" spurgde Johanne forbauset og noget knuget ved Tanken om sit ansvarsfulde Hvervs hele Storhed.

„Vist er det Alvor!" svarede han ligesom lettet, da han nu vidste sig ligesaa fritaget fra at bære Penge som da han kom fra Kirken. „Er det ikke Dig, der skal føre Huusholdningen med alle dens Forgreninger og Modulationer? Er det ikke Dig, der styrer Regnskabet, husk blot! det dobbelte eller italienske Bogholderi? Er det ikke Dig, der fra Morgen til Aften maa gribe i Pungen, for at vi Andre — jeg mener fordetførste Du og jeg — kunne opholde det stakkels Liv med veltilberedte Næringsmidler, som sig sømmer cultiverede Nationer? Til saadan gavnlig og glædelig Anvendelse har man uimodsigelig componeret den Caprice, der kaldes Penge; men ikke til at slæbe den omkring med sig i en Brevtaske og tabe den, eller lægge den paa Kistebunden, som den utroe Forvalter i Evangeliets betroede Pengesummer."

„Men hvortil skal jeg dog bruge denne umaadelige Sum? Vor lille Huusholdning — — —"

„Tys, Du Kortsynede! Lad end ikke de tause Mure høre vor lykkelige Fattigdoms sande Status, der nu begynder, som det lader til, at vige ud til glimrende Velstand, men som ikke, vil jeg haabe, skeer paa Lykkens og Tilfredshedens Bekostning. Er vort Huus, trods Dine umiskjendelige Bestræbelser, da godt forsynet? Have vi, for Exempel, grønmalede Spande og jernbaandede Ballier? Have vi Ildpuster, Æbleskivepande, Hakkebræt, Spækkedito, Rivejern, Gryder og Potter i diverse Dimensioner? Alt Dette koster Penge, og det maa Du indkjøbe imorgen den Dag; fremfor Alt maa Du ikke forglemme et — maaskee to Par forgyldte Kopper. Jeg veed, det saa smaat har pikeret, for ikke at sige naget Dig, naar den gamle Frøken her ligeoverfor ved Formiddagscaffen stillede sine antike japanske Kopper til Parade hen i Vinduet, for ligesom at chicanere Dig. Det trøstede Dig ikke altid, troer jeg, at jeg overensstemmende med Sandheden forsikrede Dig, at hun dog var var hæslig og Du derimod tækkelig. Naar hun iovermorgen igjen spiller denne Trumf ud, saa stikker Du med et Par Kopper, der endnu har en bredere Guldrand, og vore blanke Skeer ville danne en glimrende Cadenze i denne venskabelige Gjenbo-Duet."

Saaledes vedblev det lykkelige unge Par endnu en Stund at bortspøge Livets trivielle Alvor med al

den Munterhed, som Ungdom, Sundhed, let Sind og Noisomhed i Forbindelse med Hjertefred forlener sine Yndlinger. Vi ville overlade dem til deres sanguinske Forhaabninger og ikke røbe deres vidtsvævende Fremtidsplaner, for imidlertid at sysselsætte os med Klubbens respective Medlemmer og see, hvorledes Kloverbladet beteede sig efterat Ernst havde taget Afsked.

6.

Klover- og Spaderknegt.

„Klubreglerne maae ikke tilsidesættes!“ udbrød endelig den værdige Præsident, med stor Selvovervindelse for at vise sig rolig, efter den Pause, som Ernsts Bortgang havde foraarsaget. „Væk er væk! — Hvorledes lyder Spørgsmaalet paa Dagsordenen? I have vel allerede stukket Eders Hoveder sammen og faaet det i bestemt Form?“

Pegende til en Tavle paa Væggen, hvor med store Kridbogstaver Spørgsmaalet var skrevet, gjenmælede Severin, som et Slags Secretair:

„Hvilken Synd maa betragtes som den største?“

„At gaae hen og gifte sig, naar man er yngste og kjæreste Medlem af de fire Knegtes Klub, — kunde jeg, Gud forlade mig min slemme Synd! gjerne

svare, ved Tanken om den stakkels Dreng, der saaledes løb fra os," sagde Doctoren. „Forlad mig det, mine Venner!" tilføiede han godmodig: „Mine Tanker løbe rundt med mig omkring ham som Centrum . . . Hvem begjærer Ordet?"

„Jeg!" udbrød Severin.

„Vel! Spader-Knegt har Ordet. Lad os da høre, hvad Du i Din mørke Viisdom rangerer høiest i Syndforordningen!".

„Selvmord," tog Severin tilorde med sin dybe Stemme og en Bestemthed, der truede enhver Indsigelse med Nederlag. „Derved afskjærer man sig al Adgang til Naaden. Mord er under visse Tilfælde, som Selvforsvar, ja maaskee endog blot som Selvopholdelse tilladt og undskyldeligt; Selvmord derimod under alle Omstændigheder fordømmeligt."

„O, det er et fordømmeligt eller — mildest talt — et nederdrægtig trist Thema, vi ere komne ind paa i Aften," bemærkede Doctoren gnaven. „Men jeg skulde dog mene, at man i alt Fald hellere maa skjære Halsen over paa sig selv, naar det kun saa nogenlunde skeer efter Kunstens Regler og ikke forfra, end paa Andre."

„Nei," faldt Severin ind: „Morderen kan opreise sin Brøde, kan afsone den, gjøre Bod og — efter Forløserens egne Ord paa Korset — komme i Guds Rige; Selvmorderen har afskaaret sig Veien."

„Det lugter mig formeget af Theologi," sagde

Doctoren, stiklende til Severins Studium. „Forresten," vedblev han, „finder jeg Synden ikke værre end saa mange andre Synder, da vi dog igrunden Alle ere mere eller mindre Selvmordere og Selvseigpinere, saafremt ellers Vedkommende just ikke kaster sig under et Jernbanetog eller paa anden saadan ufornuftig Maade molesterer sig. Han vil jo ved sin saakaldte ikke naturlige Død dog gjøre nogen Nytte, idet han beriger Anatomikammeret med et maaskee paa alle Organer — Hjernekisten nær — frisk Cadaver."

„Slige egennyttige Argumenter kunne ikke komme i Betragtning," sagde Severin haanligt. „Sagen bør ikke betragtes fra en enkelt Stands eller Videnskabs Interesses eensidige Synspunkt, men maa tages i Relation til det Almindelige."

„Ja veed Du hvad, min gode Præstemand," svarede Doctoren lidt hidsig: „det forekommer mig dog, at en velsleben Dissectionskniv har lige saa megen menneskelig Berettigelse som en Bibel eller Postille, og Sagen bør lige saa godt kunne betragtes fra Obductionens hæderlige Standpunkt, som fra Theologiens snerpede ..."

„Om Forladelse! jeg har blot villet havt den betragtet fra Moralens — og Moralen er Fællesgods," paastod Severin.

„Vi ville engang høre, hvad Kløver-Knegt siger derom," meente Doctoren, henvendende Talen til Sander.

Denne imodekom Opfordringen med den ham egne Rolighed, idet han ytrede:

„Betragtet fra den juridiske Side — og det har jeg vel Ret til, da Corpus delicti nu baade har været under Prædikestolens og under det chirurgiske Academies Behandling, — saa hedder det jo rigtignok i Danske Lovs 6—6—21: „„Den, som sig selv ombringer, haver sin Hovedlod forbrudt til sit Herskab og maa ei begraves enten i Kirken eller paa Kirkegaard, medmindre han gjør det i Sygdom og Raseri.““ Imidlertid skjønner jeg dog ikke rettere, end at der er langt værre Misgjerninger indenfor Jordens syndsvangre Jurisdiction. Havde Qvæstionen derimod lydt: hvilken Synd er den kjedeligste? vilde jeg maaskee villigere have tiltraadt vort velærværdige Medlems Mening og nævnt Selvmord som en saadan; thi en bestandig Elusion af Loven er efter min Formening kjedelig baade for Sagforere og Domstole.

„Elusion?“ spurgde Severin.

„Javist: Elusion eller Omgaaelse, netop“ vedblev Sander. „Det er in confesso, at Sygdom og Raseri er et meget elastisk Begreb. For ikke at tale om den almindelige Deeltagelse og Medlidenhed, man føler for Slægt og Venner ved en saadan brat Bortgang, hvad allerede let kan bevæge en endog samvittighedsfuld Læge til at attestere Sygdom og Raseri, — saa er det vistnok i det Hele taget vanskeligt

at afgjøre, hvorvidt ikke disse have mere eller mindre Andeel i Handlingen."

„Tilvisse!" bekræftede Doctoren. „Jeg har tidt været i Forlegenhed ved en saadan Attestes Udstedelse. Tanken om at ville begaae en saadan Handling, vidner alt om Sygdom, idetmindste paa Sjælen, og Gjerningen selv maa under alle Omstændigheder kunne henføres til Raseri, da det jo i alt Fald er at rase imod sit eget Legeme, og at hade det, man efter Skriftens Ord skal føde og ernære."

„Dertil maa jeg dog bemærke," sagde Juristen, „at det ikke retvel gaaer an, at opstille enhver Handling, som hverken noget skikkeligt eller noget fornuftigt Menneske vilde vedkjende sig, som en Følge af Sygdom og Raseri; thi paa den Maade vilde Loven tabe alle sine Straffebestemmelser. Ved enhver Forbrydelse maatte det da hedde: Manden er gal! man satte ikke Forbryderne ved Vingebenet til Undgjældelse, man satte dem i Galehospitaler til Varetægt og Forvaring. For hvert Tugthuus i Landet maatte da opføres tre Daarekister."

Severin vedblev sin Paastand, at Selvmord under ingen Omstændigheder og ingen Betingelser kunde blive tilladeligt.

Doctoren blev ivrig. „For alle Djævler, Jesuiter og Inqvisitioner, Russer, Canibaler og Scalpervirtuoser!" udbrød han: „siig mig engang, Du Pinebænksdefensor, hvis Du selv var i den behagelige Casus

at skulle knibes med gloende Tænger, levende spiddes, radbrækkes fra Neden af, eller paa anden saadan nederdrægtig Maade expederes ud af Verden, og jeg venskabeligst fik prakticeret et Par Unzer Arsenik, lidt Blaasyre eller anden slig Lækkerbidsken til Dig, — vilde Du da sige: Nei Tak! og hellere lade Dig seigpine?"

„Ja," svarede Severin tørt: „Der kunde jo komme Pardon."

„Men sæt" — vedblev Doctoren — „at den i det sidste Dieblik ikke kom, at Du allerede stod beredt og berettet i Nærheden af de røde Tænger, af det lemlæstende Hjul, af det antændte Baal, og havde en god, sikkert ladt Pistol i Baghaanden, — vilde Du da ogsaa hellere sigte imod Skyerne end imod Dit Hjerte?"

„Ja!" forsikrede den Paastaaelige. „Et Jordskjælv eller en anden Naturbegivenhed kunde jo indtræffe og dog redde mit Legeme i den ellevte Time; min Sjæl var da i ethvert Tilfælde frelst."

„O gid Du var vel hængt, Dit uforbedrelige Senepskorn, med Din bjergflyttende Tro!" kunde jeg fristes til at ønske," udbrød Doctoren, stedse hidsigere: „Du vilde altsaa hellere lade Dig massacrere til Marmelade som et umælende Fæ, med muligt Haab om at Vorherre for Dit syndige Legems Skyld skulde vise et lille Mirakel, f. Ex. gjøre Rakkerknegten apoplektisk, lade en ny Syndflod drukne Brændestablen eller for-

vandle Marterredskaberne til Halmviske, — end som et fornuftigt Menneske skynde Dig afsted paa en honnet og skikkelig Maade?"

Severin nikkede bejaende.

„Jeg maa dog paa en Maade tiltræde hans Mening," begyndte nu Sander. „Vor Ven vilde maaskee, som Medlem af et ordnet Samfund, ikke trodse Lovene ved at unddrage sig eller eludere deres Bestemmelse. Havde disse nu dicteret en Straf af den nævnte lemlæstende og barbariske Natur — hvad i et civiliseret Land dog ikke retvel er tænkeligt i vort Aarhundrede, — saa vilde han gjøre sig skyldig i en ny Forbrydelse, hvis han ved et Selvmord unddrog sig den. Han bør som god Statsborger lade Straffen effectuere paa sig, da dog Meningen er at statuere et Exempel."

„Ogsaa Du min Søn, Brutus!" udbrød Doctoren med et Slags Suk og stirrede forbauset paa den sidste Taler. „Have I da Alle sammensvoret Eder i denne usalige Aften, for at gjøre mig min stakkels Toddy til Salpetermixtur? Pokker i Vold med Martyrdom og Exemplers Statuering! Socrates — og paa ham ville I vel tilsidst beraabe Eder — ytrer rigtignok i Plato's bekjendte Dialog, at han, naar Skibet kom fra Delos, hellere vil tømme Giftbægeret og lade det fordømte Rageri sonderslide sine Tarme, førend han ved den ham af Kriton tilbudne Hjælp

til Flugt vil unddrage sig fra Lydighed imod Fædrelandets Love, skjøndt han og de høie Guder vidste, at Lovene vare ubillige og dumme. Men det var før Christi Tider; ved hans Død ophørte jo alle Ofringer og Menneskeslagtninger, Gud til Velbehag. — Lad mig sige Eder et Ord, mit sidste Indlæg i denne Sag: hvis mit Liv var mig selv og Andre til Byrde, Plage og Forfærdelse, — hvis jeg havde en uberegnelig Raptus, var rasende gal med enkelte lyse Dieblikke, — skulde jeg da ikke i et af disse have moralsk Tilladelse — uden Frygt for evig Fordømmelse, Tabet af Jordpaakastelsesceremonierne ikke at tale om — til at ende mit eget Liv? Skulde jeg, i pligtskyldigst Tillid til en høiere Styrelse, udsætte mange Andre for at blive skambidte af mig, naar Forryktheden kom over mig paa en Tid, jeg just ikke var bagbunden eller i Spændetroien? Staaer der ikke i Skriften, Du Theolog: Dersom Dit Øie forarger Dig, da riv det ud og kast det fra Dig, eller dersom Din Haand eller Din Fod forarger Dig, da hug den af o. s. v.? Er det da Andet eller Mere end min forbandede Skyldighed ogsaa at skille mig ved Livet, dersom dette forarger mig? — Socrates var en Selvmorder i egentligste Forstand; thi han kunde have løbet sin Vei for Simmias' og Kebes' Penge, hvis ikke Forfængeligheden havde holdt ham tilbage. Verdens Dom — Uf! at jeg skal sige dette Ord — gjorde ham til Selvmorder, og jeg selv er en Selvmorder, ved at sidde her og ærgre

mig over Eders urimelige Argumentation og haardnakkede Paastande. Lad os komme bort fra denne fæle Gjenstand! — Jaften er det forbi med Rolighed i Debatten. — — Fortæl mig noget Nyt!"

Efter en Pause, som Doctoren søgte at udfylde ved at requirere mere Toddy — en Opmærksomhed, der skulde tjene som et Slags Afbigt for hans Hidsighed og onde Lune, hvilke han tilskrev den Sindsstemning, som Ernst's letsindige Giftermaal havde fremkaldt, — tog Severin saaledes tilorde:

„Oprigtig talt, troede jeg, Du nærede andre og bedre Tanker om Ægteskabet, end den Maade, paa hvilken Du har optaget vor unge Vens lader formode. Jeg er næsten bange for at rykke ud med en Tilstaaelse."

„Hvad! hvorledes, Severin!" udbrød Doctoren: — „Du er da vel aldrig heller ogsaa gift? Hvilke Conspirationer!"

„Nei, endnu ikke saa ganske; men med Din Tilladelse, skal det ikke vare ret længe inden jeg ogsaa er i Havn."

„Har man dog oplevet Mage til Sligt! — Naa, hvilken Frøken, Comtesse eller Fee har da faaet Dit atrabiliose Blod sat i livligere Circulation? Det vilde jeg have forsvoret. Frem med Tilstaaelsen!"

„Ja lad os høre den," brummede Phlegmatikeren og søgte at indtage den muligst mageligste Stilling, for at lytte til Skriftemaalet.

„Det er hverken nogen Rangsperson eller fornem Dame, endsige noget overjordisk Væsen, Sirene, Elverpige eller Sligt; men en ligefrem og jevn Jødepige — smuk, god og — —"

„Riig!" faldt Sander ham tørt i Ordet. —

„Nei, tvertimod, fattig," sagde Severin alvorligt, — „idetmindste er hun en fattig Pjaltejødes Datter og jeg troer ikke, hun er beslægtet med Frankfurter Millionairerne." — —

„Hvad!" afbrød Doctoren ham ivrigt: „Er Du bansat, Menneske? Du — en christelig Theolog, Candidat med bedste Charakter, vordende Capellan, Aftensangspræst, Hoimesse dito, Provst, Stiftsprovst og sandsynligviis Biskop — — Du alliere Dig med en Jødinde! Facultetet, Consistoriet, Cancelliet, Paven og hele Christenheden vil fnyse, rase og udstøde Dig til Graad og Tænders Gnidsel. Du taler over Dig, Spaderknegt!"

„Paa ingen Maade," forsikrede Severin roligt, idet han strøg sig det tykke, sorte nedhængende Haar fra Panden, hvorved hans ellers mørke Udtryk blev friere og noget livligere. „Lad mig først fortælle, hvordan det er gaaet til, siden ville vi ordne formeentlige Vanskeligheder, hentede fra Religionens Rustkammer."

„Naa saa fortæl da blot!" udbrød Sander, med en ham usædvanlig Utaalmodighed.

7.

En melancholsk Elskers Skriftemaal.

„For en Tid siden“ — begyndte Severin — „begav jeg mig ud til Borgergaden; — ja, Løvhytter og Blomsterduft, Kildevæld og friske Lunde danne ikke mit Eventyrs Skueplads; Romantik maae I slet ikke belave Eder paa. En Stimmel Mennesker standsede mig. Jeg erfarede snart, at hele Opløbet dreiede sig om en stakkels Kanariefugl, der var fløien ud af et Vindue. Netop som man fortæller mig dette og jeg vil til at anstille nogle opbyggelige Betragtninger over Frihedens Brug og Misbrug, over Naturen paa den grønne Qvist og Culturen i det sikre Buur, hvortil hiin bevingede Skabnings ustadige Flugt og ivrige Forfølgelse gav en saa indbydende Leilighed, er jeg midt i Klyngen. Vips! flagrer den vorgule lille Sanger imod mig, og hvad der ikke havde lykkes hundrede af smidige og behændige Gadedrenges forenede Anstrengelser, lykkedes nu den ellers saa kantede og ubehjælpsomme Grublers tilfældige Held. Fuglen indviklede sig i Folderne af min opslaaede Frakkekrave, og uden Møie greb jeg den ...“

„Aha! Du bringer Fangen til en lille Sypige i øverste Etage — rødmende takker hun — Bekjendtskabet er indledet — Romanen begynder, om end ikke ganske originalt,“ bemærkede Doctoren leende.

„Saaledes gik det dog just ikke,“ sagde Severin og tog atter Traaden i sin Fortælling. „Der blev

en Raaben og Skrigen af Sværmen, og førend jeg kunde blive enig med mig selv, om jeg skulde lade Fangen undslippe igjen eller give den til den nærmeststaaende Krabat til videre Besorgelse, havde en raffineret Stuepige, eller andet saadant Qvindemenneske med spidse Albuer, boret sig igjennem Massen af store og smaa Fuglefængere, og nærmede sig med et forgyldt Buur, hvori jeg instinctmæssig stak Flygtningen, der nok saa fornøiet qvidrede sit Pip! Pip! medens hun trykkede mig endeel Fiirskillinger i Haanden og vimsede væk. Min Tankegang — vide I — er noget seen, og som Følge heraf indsaae jeg ikke i første Dieblik, hvad Meningen var med at give mig en Haandfuld Smaamynt. Men snart blev det mig indlysende, at det skulde være et Slags Findelon, og skamfuld over den Rolle, jeg her spillede som en Nikonge iblandt alle de hujende Kegler, kylede jeg Pengene ud i den tætteste Hob, som om det havde været gloende Kul, der brændte mig i Fingrene."

„Godt gjort!" censurerede Doctoren.

„Nei, det var noget nær saa uklogt, som vel tænkeligt, min opmærksomme Tilhører," paastod Severin. „Sagen er, at jeg burde have smidt Lokkemaden saa langt fra mig som muligt og derved vundet Terrain til Retraite, hvorimod jeg med utilgivelig Keitethed strøede Skillingerne næsten over mit Hoved, hvorved jeg blev den gramselystne Ungdoms Centrum og Samlingspunkt. Jeg fik saamange Stød og Puf,

som der er Stjerner i Mælkeveien, og kunde tale om Held, ved i denne Forvirring at slippe med Forliset af min gode Hat."

Doctoren lo høit og selv Sander maatte trække paa Smilebaandet ved Tanken om deres gnavne Vens tragicomiske Situation.

Uden at ændse denne Mangel paa om Deeltagelse vedblev Severin: „Min Stilling blev snart om muligt endnu piinligere. Der dannede sig to Partier. Det ene Hold — de nemlig, som havde været heldige nok til igjennem Slag og Knubs at tilkjæmpe sig en Part af det Udkastede — tilkjendegav mig en besværlig Hyldest ved at forfølge mig med Hurraraab; det andet Hold — de, som ingen anden Andeel havde havt i Udbyttet end Næsestyvere og revent Skind — hang ved mig med Piben og Tuden. Forgjæves saae jeg mig om efter en Politibetjent, Gadecommissair eller anden saadan Assistance. — Omsider tog jeg en Beslutning, der efter Omstændighederne var den ene rette. Jeg gjorde et Greb i Lommen, samlede nogle Smaapenge og kastede dem nu — hvad jeg første Gang burde have gjort — ikke lodret, men horizontalt, lige ud; med andre Ord: jeg hev Mynten af alle Kræfter langt fra mig. — Krigspudset lykkedes virkeligt, og medens Sværmen splittedes for at søge ny Manna, fandt jeg Leilighed til, ubemærket af begge Partier, at smutte ned i en Kjælderhals i Nærheden."

„Hvor Du med fuld Føie kunde istemme Drikkevisens bekjendte Sætning:

„— Naar man først dernede er,
Man Verdens Roes og Spot beleer —“

tilføiede Doctoren syngende og gav atter sin Lattermildhed Luft.

„Det Asyl, der optog mig i sit dunkle Skjød —“ fortsatte Fortælleren — „viste sig for mit omtaagede Blik som en Maskeradesal; men snart fandt jeg, det var en beskeden Marschandiserbod. I en Dynge af „„brugte Klæder““, et Oplag af Rytterkapper, Studenteruniformer og Kalmudker, en uformelig Klump af Brandspande, Vandstøvler, Patrontasker og alle Vaabenarters skimlede Lædertøi, fandt jeg Fred og Hvile. Da jeg havde fundet mig noget, nærmede disse Herligheders respective Eier sig. Det var en venlig gammel Israelit. Han spurgde deeltagende, hvad der stod til Tjeneste, og da jeg retvel erindrede, at jeg netop havde Brug for en Hovedbedækning, ønskede jeg naturligviis først og fremmest at see paa en Hat, hvis han havde en saadan tilsalgs. Ordet Hat electriserede ham. Jeg har Hatte i Dusinviis, sagde han, og det i alle Moder og Façons. De skal netop faae en gentil, en moderne Hat, ganske formet efter Deres Hoved. Rosa, bring mig den Hat, som sidst kom! raabte han, og paa dette Raab viste sig et smilende, fortlokket Pigehoved fra en skummel Alcove.

Jeg blev overrasket. Rosa var en glødende Rose midt i Alpernes Sne, en saftgrøn Plante i Katakomberne, Uforkrænkelighedens Frø, seirende over smuldrende Grave. Det er mig ubegribeligt, hvorledes denne friske, blomstrende Skabning har kunnet trives og udvikle sig saa herligt i den sumpede Kjælder, næsten en Favn under Gadens Niveau, omgiven af Mol og Muggenhed, af pestsvangre Klude, rustnende Jern og irrende Kobber, i en Luft, som vilde bringe den dygtigste Chemiker til Fortvivlelse, hvis han skulde analysere den. Men nok er det: Rosa var Sundheden, Livligheden og Munterheden selv — hun var bleven acclimatiseret her paa Gudinden Mephitis' qvælende Jordbund."

„Naa endelig," sukkede Sander, „kommer Heltinden i Romanen! Det var da en frygtelig Exposition, bugnende af Hyperboler! Hvad Protasis og Epitasis havde i Breden, vil vel Katastasis og Katastrophen vinde i Sammentrængthed?" . . .

„Hvad taler Du der om Katatasis?" spurgde Doctoren ham afbrydende.

„Katastasis sagde jeg. Det er Knudens Spænding," forklarede Sander.

„Om Forladelse! Jeg troede, Du meente en Sætten i Lave af et Beenbrud, hvad jo vel kunde gaae forud Katastrophen, især da Talen er om en dyb Kjælder. — Men videre, vor ædle hatteløse Ven! Dit Eventyr begynder at interessere mig."

„Som sagt“ — fortsatte Severin noget pathetisk: — „jeg stod som fortryllet i denne underjordiske Hule, hvis sorte Væg — —“

„Oplystes af den underfulde Lampe, hvis tunicaklædte Aand skred Dig imode med en olborstet Hat i de elfenbeenshvide Hænder,“ faldt ham Sander spottende i Talen. „Vi vide, Du har nylig læst Aladdin og har endnu Hovedet fuldt af Trylleri og Østerland.“

„Stille dog, og lad os høre Enden paa hans Historie!“ bod Doctoren.

„Han har igrunden Ret,“ sagde Severin uden at lade sig tirre: „Hulen fik al sin Glands af Rosa, og hun bragde virkelig den forlangte Hat; ja hvad mere er — og det gik til uden Geister og Trolddom — det var netop min egen.“

„Tænkte jeg det ikke nok!“ udbrod Sander, som ikke kunde holde Tomme paa sin Mund: „Din venlige gamle Israelit er en ærværdig patriarchalsk Spidsbub, der handler med Tyvekoster — —“

„Hvad siger Du?“ spurgde Rosas Tilbeder med hævet Stemme.

„Ja, ja,“ formildede Sander: „han gjør sig i alt Fald Fordeel af at være i uhjemlet Besiddelse af fundne Sager. En net Svigerfader for vor strengt dydige Spaderknegt!“

„Jeg skal ikke negte, at bemeldte min mig i Trængslen frakomne Hat paa den af Dig senest antydede Maade maa antages at være kommen i Ba-

ruchs Besiddelse," indrømmede Severin. „Men ret betænkt, saa var den lige saa heldigt og noksaa hæderligt placeret i hans Magazin som paa Dit Politiloft. Den ene Næringsvei er lige saa god som den anden; og da Manden nu engang har Borgerskab eller Øvrighedsbevilgning paa at handle med alskens brugte Sager, saa finder jeg intet Ondt i denne Trafik, fordi Sagen er en Hat og ikke Been, Klude eller gammelt Toi. Ny var den rigtignok, det er sandt; men ikkedestomindre var den brugt. Han havde kjøbt den af Finderen for en Bagatel og solgte den til Taberen med en lille Avance — kan nogen Handel være ærligere og reelere?"

„Naar Justitien med det Første — som jeg vil haabe — faaer Fingre i den ærlige og reele Fatter Baruch, kan Du prøve paa, hvorvidt hans beskikkede Defensor vil tage Notice af Din smukke Motivering; men indtil den Tid vil jeg — med eller uden Din Tilladelse — holde ham for en Gavstrik," sagde Sander noget hidsig paa Retfærdighedens Vegne. „Siig selv, Doctor! kunne vi være bekjendt, at faare Datteren af hiin graahærdede Hæler til Spaderdame?"

„Lad ham ende sit Referat, Du Procuratorsjæl! Datteren kan gjerne være en brav Pige fordi Faderens Moral ikke saa ganske stemmer med Dine skrevne Love, Forordninger og Rescripter. Har blot Sagen ikke nogen værre Hage!"

Tilsendende den overbærende Doctor et taknemmeligt Øiekast for denne tilsyneladende Tolerance, reciterede Severin:

„Ædel bliver Karfunklen, om end den begraves
i Støvet;
Flöi op mod Himlen end Stov, bliver det Stov,
hvad det er —"

siger Herder; men jeg siger — for ikke at spænde Kløverknegts Taalmodighed, — at Rosa er en herlig Pige, og jeg vil bevise, at Faderen er en efter Omstændighederne og hans særegne Forhold ret skikkelig Mand. Altsaa: jeg kjøbte Hatten for lidt over hvad den havde kostet ham selv i Findeløn. Bekjendtskabet var indledet. Jeg vandt Rosas Gunst, fordi hun havde iagttaget Scenen med Kanariefuglen, og kom end yderligere ind i den, da jeg kort Tid derefter forskaffede hende en noksaa nydelig bevinget Sanger, der ovenikjøbet var tam og nippede det søde Sukker af hendes endnu sødere Mund."

„Puh!" udstødte Sander og søgte at give sit Sæde en om mulig mageligere Retning. „Han har Hoiden!"

„Med den Gamle stod jeg mig ogsaa godt," vedblev den Forelskede; „jeg solgte ham mine brugte Klædningsstykker, og det er begribeligt, at jeg overlod ham dem for hvad han bød mig — —"

„Saadan, hvad man i Retssproget kalder bona

fide," bemærkede Juristen Sander. „Du var selvfølgelig en velkommen Kunde — Ibenholtslokker og det hvide Sukker i den røde eller søde Mund var mere lokkende Skilt, end en tofavns lazurmalet Planke med Guldbogstaver: Her kjøbes og sælges brugte Klæder."

„Aha!" tog nu ogsaa Doctoren tilorde: „det var derfor, at Du i sidst afvigte kjølige Efteraar paadrog Dig den fatale Forkjølelse, jeg nær aldrig havde faaet Bugt med. Trods min Advarsel vimsede Du om i Spidskjole uden Overfrakke og gik overhoved for tyndt klædt for vort Clima."

„Jeg negter ikke," tilstod Severin med et veltilfreds Smil, „at jeg, for at vedligeholde Forbindelsen med den lille Familie, skilte mig ved den gamle Frakke inden jeg havde tænkt paa nogen ny, og da jeg endelig havde faaet den nye, fandt jeg Kjolen saa brugt, —"

„At den kunde feies ud — altsammen paa den dyrebare Helbreds Bekostning, — for at Du kunde faae en Leilighed til atter at snige Dig ind i Huset," tilføiede Lægen. „Det undrer mig blot, at vi ikke tilsidst saae Dig figurere i Skjorteærmer og Underbeenklæder ved Juletider. Du har havt det saare hedt."

„Det har jeg endnu," forsikrede Severin; „kun behøver jeg nu ikke at søge Adgang som Kjøber og Sælger eller at snige mig ind i Huset — som

Du behagede at udtrykke Dig —; jeg har erklæret mig for Rosa, og det elskelige Barn klynger sig til mig med al orientalsk Hengivenhed og Fyrighed. Ingen Magt kan mere skille os!"

„End ikke den gamle Commandeurs, Din obligationssamlende Adoptivfaders?" spurgde Doctoren tørt.

„Nei!" svarede Severin med Bestemthed. „Vist nok er det mig ikke ligegyldigt, det tilstaaer jeg, hvis den særsindede Mand truer med at slaae Haanden af mig og gjør mig arveløs. Men selv i dette Tilfælde, giver jeg ikke Afkald paa Rosa. Hun er opdragen i Mangel og Afsavn, og jeg for mit Vedkommende er, som I vide, hverken hengiven til Lediggang eller Vellevnet. Vi skulle nok slaae os igjennem."

„Er det Din oprigtige Alvor, vil Du virkelig gifte Dig med Pigen?" spurgde atter Doctoren strengt. —

„Naturligviis! og det jo før jo hellere," sagde Severin uden Forbehold. „Jeg vil blot ønske, at I, mine Venner, og at navnlig Du, Gottschalk vil gjøre hendes Bekjendtskab. Hun er naturlig, smuk og god. Dannet er hun vistnok ikke, — det maa jeg maaskee beklage, især da jeg ikke har synderlig stærkt Haab om at opreise det Forsømte, ihvorvel hun er meget ung. Men hun er for livsfro, for lykkelig, for kjærlig til at have Sands for Andet end Kjærlighed. Den indbyrdes Underviisning er forsaavidt begyndt, at hun har lært mig at elske."

„Lær mig den svære Kunst at blive elsket;
Den søde Kunst at elske kan jeg alt —

troer jeg det hedder et Sted i et Hyrdedigt," spottede Sander. „Kun Skade, at den kjære Svigerpapa handler med — —"

„Hold nu inde med Dine Politibemærkninger!" afbrød Doctoren ham. „Da Sagerne staae saaledes, som os fortalt, have vi paa deres nærværende Stadium Andet at drøfte end Stand og Stilling. Med Commandeuren haaber jeg nok at klare det for Dig; jeg har en Besyv i Baghaanden, som sikkert vil gjøre ham saa føielig som en Comedieonkel i sidste Act. Derimod er det værre at blive færdig med det theologiske Facultet med Hensyn til en saa frygtelig Mesalliance. Det gaaer ikke!"

„Det vil idetmindste ikke være tilraadeligt, at Du fordetførste afhændiger Dine Civilklæder, i Haab om snart at bære det geistlige Ornat eller Præsteuniformen," meente den spydige Phlegmatiker.

„Denne Omstændighed har jeg vel overlagt og betænkt," svarede Severin med stor Sindsro. „Nu ere vi netop midt inde i det, jeg før kaldte Religionens Rustkammer. Jeg kommer aldrig i Præstekjolen, Pibekraven er for mig en Mollesteen. Ja, mine Venner! jeg kan med Sandhed sige, at jeg skylder mit Bekjendtskab med Rosa min Sjæls, mit bedre Jegs Frelse. Uden dette vare mine Øine ikke blevne opladte. Jeg vilde sagtens, som saa mange Andre, have

meldt mig til et Kald, var, som gammel Candidat med god Charakter, kommen i Betragtning og maatte da daglig lære, hvad jeg selv ikke troer!"

„Hvad for noget! Baruch har da vel aldrig faaet Dig til at afsværge Din Tro, gjort Dig til Mosait?" udbrod Doctoren i en Blanding af Bekymring og Spot.

„Vær uden Frygt! men ved hans Datter har jeg lært, at der er en Lykke at hente i Livet, uden just paa Embedsbanen. Jeg har kastet et prøvende Blik i mit Indre og er kommen til den Overbeviisning, at vor hellige og herlige Religion, Kjærlighedens, Fredens, Forsoningens og Sandhedens milde Lære i sin rene Oprindelighed, er saaledes udartet ved menneskelig Klogt, Spidsfindighed og Egennytte, at man fast enten maa være en hildet Drømmer, en skinhellig snedig Hykler, eller en feig Meneder, naar man skal forkynde den saaledes, som Staten og Dogmerne fordre. — Jeg vil, jeg kan, jeg bor ikke være Præst. Som Manuducteur og paa flere deslige Maader troer jeg at kunne gavne mit Fædreland med de Kundskaber, jeg skylder det, og skaffe mig selv et taaleligt Erhverv, var det end som Timelærer, uden at blive Homilist eller beklæde noget egentligt Kald."

„Jeg vil haabe og ønske, at Du ingensinde kommer til at angre denne, som det forekommer mig, roligt tagne Beslutning," sagde Doctoren og trykkede hans Haand. „Jeg kan ganske sætte mig ind i

Din Stilling. Vilde man, da jeg fik Tilladelse til, efter Omstændighederne at slaae Folk ihjel eller curere dem, have affordret mig Eed eller Løfte paa at practisere f. Ex. som Hydropath, Homøopath eller vel endog som Magnetiseur, saa havde jeg svoret Facultetet Døden og Djævelen og hellere givet mig til at skjære Brænde for Folk. — Lad mig tale med Commandeuren! Kan Venskab i Forbindelse med fornuftige Grunde gjøre veltalende og overtalende, saa skal den feige Gamle møde en Demosthenes i mig. Kun endnu et Spørgsmaal: siig mig engang, er det ikke en flygtig Opblussen, en Sandseruus, Du har inddrukket af den smukke Jødepiges Carfunkeløine? Mener Du at blive virkelig lykkelig med Rosa til Livsledsagerinde?"

Severin, der maaskee sandt, at han i hele sin Fremstilling af sin Kjærlighedsforstaaelse og sin deraf betingede Fremtid havde betragtet Verden i en lysere Farvetone, end det egentlig egnede sig for en erklæret Melancholicus, syntes ikke at burde besvare det til ham rettede Samvittighedsspørgsmaal directe, eller efter en gløende Elskers Catalog, men noget tillempet de sædvanlige mørke Verdensanskuelser, som han pleiede at udtale og forsægte. Han sagde derfor undvigende: „Er det en Erfaringssandhed, at et Ægteskab kan kaldes lykkeligt, naar man kan sige om det, at det ikke er ulykkeligt, — da formoder jeg, at min Forbindelse, grundet paa Pigens — mærk vel: en god

Datters! — uegennyttige Tilbøielighed og ubetingede Tillid, vil blive saa lykkelig, som nogen Pagt i dette Ufuldkommenhedernes Hjem omtrent kan blive."

Med denne, efter Vennens almindelige Anskuelser ret taalelige, Erklæring var Doctoren tilfreds. Han spurgde, naar han vilde forestille ham for den Udvalgte.

„Strax!" svarede Elskeren med priselig Fyrighed. „Vi kunne jo øieblikkeligt gaae derud."

Doctoren var villig. Men Sander protesterede. „Stop lidt!" sagde han: „Fordetførste har jeg ikke ret udhvilet mig endnu, og fordetandet har jeg ogsaa en Tilstaaelse at gjøre. Maaskee kan jeg præsentere Eder en Kløverdame ved samme Leilighed. Vi ere paa Veien."

„Hvilken taabelig Snak. Kom blot!" udbrød Doctoren.

„Som jeg siger. Nu er Touren til mig. Hvorfor skulde jeg ikke ogsaa have en Inclination? I ere lige saa forpligtede til at anhøre min Forklaring, som jeg med christelig Taalmod og i muligste Taushed har paahørt de andre Tvendes. Nu vil jeg plaidere min Sag og indanke den, for da med al fornøden Reservation at faae den paadømt."

„Og jeg vil være fordømt, om jeg forstaaer Dig. — Kan Du forstaae ham, Severin?" spurgde Doctoren heftigt.

Da den Tilspurgte allerede halvt om halvt var bleven Sanders Fortrolige, havde han let ved at

svare, at nemlig Kløverknegt, ligerviis de andre To, formodentlig havde stiftet et ømt Bekjendtskab.

Vantro ytrede Doctoren, at dette da i alt Fald maatte være med en fat, bemidlet Enke, eller en bedaget Jomfru, der havde Noget til Bedste, kunde forpleie den magelige Lovkyndige, samt paa behørigt Stempletpapir tilskjøde ham en rolig Alderdom og gode Dage.

„Feilt gjættet, Du pilleforskrivende Oedipus," sagde Sander halvt vred over Gottschalks ringe Mening om hans Modtagelighed, og halvt stolt over at kunne godtgjøre sin Elskværdighed. „Det er saa vakker og vever en Ungmø, som nogen ridderligsindet Knegt kan være bekjendt at associere sig med, hvad enten han har Aeskulaps Slangestav eller Justitias Vægtskaal og Sværd i sit Vaabenskjold, — for ikke at tale om Minervas og Apollos respective Bomærker."

„Naa, naa, lille Sander! kun ikke saa ilter," bad Doctoren, idet han med Kraftanstrengelse maatte tilbagetrænge sin Latter. — „Davus sum, non Oedipus! Dine Ord ere mig i Sandhed lutter vanskelige Gaader. Ryk derfor frem med Dit Hjertensanliggende; og viser det sig da, at den blinde Gud ogsaa har kunnet smelte Phlegma ved at gjøre Dig forelsket i noget Andet her i Verden end en beqvem Sopha eller en Lænestol med behørig „Trøster", — saa tager jeg Hatten af for ham og lader mig stikke et Signet med Omskrift: For Amor er Intet umuligt!"

„Du skal faae Signetet, Doctor! thi viid: mit Hjerte brænder for en Nyboders Skjønhed!“ udbrød Sander og slap et Dieblik sin magelige Stilling, for at give sit Udbrud større Fynd.

„Umuligt, umuligt!“ mumlede St. Thomas's lægevidenskabelige Efterfølger.

„Jeg tænkte nok, man vilde frakjende mig alle ømme Følelser, al menneskelig, af Lafontaine given Berettigelse til at smægte,“ sukkede Sander, — „ene fordi jeg hellere betragter Verden og Menneskeheden fra et roligt siddende Standpunkt, end dandsende, springende, svimlende og sværmende, som alle andre letbenede Fjanter. Men det er det Samme; det skal være Eder tilgivet. Som sagt: Tilfældet har givet mig Anviisning paa en Hind, en Antilope, en — en Vaarflagrer i Gestalt af en Nyboderspige, og jeg vil, saavidt Landets Love tillade det, møde Enhver med hvilketsomhelst Vaaben, der vover at sige Noget til hendes Forkleinelse, fordi hun ikke er nogen bred Matrone, sværtbygget Juno, eller har det Embonpoint, der kan faae en Muftis Tænder til at løbe i Vand.“

„Men, Menneske! det er jo skinbarligen at gaae til Extremer!“ sagde den forbausede Doctor.

„Maaskee; men — les extrêmes se touchent“, paaberaabte Elskeren sig. „Annettes Vivacitet vil bøde paa min Adstadighed, og naar den Ene flyver medens den Anden skrider langsomt til Maalet, naae de nok hinanden paa det rette Thingsted. — Men istedet-

for at indlade os paa Gisninger med Hensyn til Kjærlighedens ugrandskelige Capricer og forunderlige Ironi, skjønner jeg ikke rettere, end at vi gjøre bedre i at holde os til Facta. Thi vil jeg altsaa kortelig meddele Eder mit havte Eventyr, idet jeg beder om Undskyldning fordi jeg endnu ikke har tilegnet mig saa ganske den behorige erotisk-romantiske Stiil og kan sætte Snirkler paa Historien."

„Tael blot med sund Menneskeforstand" — sagde den endnu stedse tvivlende Doctor — „og Guderne ville give os god Villie nok til at høre og forstaae Dig."

8.

En Phlegmatikers pludselige Forelskelse.

„Det var en heed Sommerdag" — begyndte Sander og stønnede ved Erindringen, — „da jeg efter en endt Forretning paa Østerbro befandt mig i Hjertensfrydgaden, som den ret ironisk hedder. Bandende Steenbroens ubegribelige Forfatning og Hovedstadsborgernes uchristelige Sindelag, ved ikke at hidsætte et Par Bænke til trætte Vandringsmænds Lise, stod jeg et Dieblik stille, greb efter mit Tørklæde for at aftørre de store Dugperler — — —"

„Du mener da Sveddraaber?" bemærkede Severin, for at gjengjælde den Andens tidligere Udfald.

„Hold Din Mund, jeg har Ordet!“ udbrød Sander, „og mindst Du skal forbyde mig at rhetorisere. Som jeg siger: Solens hvidglødende Skive havde aabnet alle Porer, Kilder og Kanaler, og jeg greb efter mit Torklæde, men kom uforvarende til at rive min Tegnebog op med det Samme. Idet jeg nu — unegtelig med nogen Møie i denne trykkende Hede — bukkede mig ned, for at optage det Faldne, hører jeg en sund og hjertelig Latter i min Nærhed, og da jeg vender Hovedet til Siden, for at see, hvorfra denne Munterhed kom, opdagede jeg i et af de lave Huses smaa Vinduer et velsignet Pigeansigt — friskt, blondt, ukunstlet, indtagende, i alle Henseender forsvarligtført, maaskee med Undtagelse af et lidet Fiffighedsstænk, der dog virkede mere tiltrækkende end frastødende. — Jeg var øieblikkelig væk.“

„Saa lystig, mit smukke Barn!“ siger jeg i en værdig Formyndertone, for ikke at skræmme det unge Blod, og traadte nærmere til Vinduet.“

„Det er jeg altid, naar det er godt Veir,“ svarede hun, stedse endnu smilende.

„Godt Veir? Puh! Det er jo vestindisk Varme: 22 Grader Reaumur,“ sagde jeg. „Nei, hvoraf loe De egentlig?“

„Fordi det faldt mig ind, at De bestemt ikke havde mange Penge i deres Brevtaske.“

„Skjøndt denne Omstændighed — efter alle pengetrængende Menneskers Mening — just ikke var noget

lattervækkende Motiv, det skulde da i alt Fald være for den letsindige Fugl, Ernst, — saa maatte jeg dog i mit stille Sind indrømme, at den Lille ikke havde aldeles Uret, og det blev mig klart, at jeg havde med et afgjort „Polititalent“ at gjøre. Lysten efter at vide, ved hvilken Ideeforbindelse hun var kommen paa hiin i sig selv rigtige Formodning, tiltalte jeg hende derfor saaledes:

„Det er meget sandt, min lattermilde Jomfru, at min Tegnebog, efter en nys foregaaen Udtømning, ikke nu er saa vel spækket som ved Udgangen; men hvoraf sluttede De ellers, at den befandt sig saa omtrent i sidste Qvarteer?“

„Ih forbi“ — svarede hun ugenert — „at De, da De tabte den, betragtede den med en Mine, ligesom De vilde sige: Skal jeg lade den ligge eller tage den op? forend De omsider beqvemmede Dem til det Sidste.“

„Virkelig forholdt det sig, som denne Nyboders-skjønheds Skarpsindighed havde iagttaget. Jeg ømmede mig noget forinden jeg overvandt mig til i denne brændende Solhede at producere eqvilibristiske Øvelser og clownske Kunster for en lumpen, næsten tom Tegnebogs Skyld. Betænk blot: 32 Grader Reaumur!“ — —

„Skaal, Falstaff! Skaal, ædle Sir John!“ udbrød Severin og nippede til sit Glas.

„Hvad mener Du?“

„Ikke Andet, end at Hjertensfrydgaden maa lide

af frygtelige Temperaturforandringer. 10 Grader paa saa kort Tid!"

„Troer Du, jeg gjør mig skyldig i Overdrivelse? Har jeg sagt 42 Grader, saa har jeg ikke sagt for meget, og det vilde være Sandheden nærmere, hvis jeg havde talt om 52. Det var i Hundedagene. Men ligemeget! der er Forskjel paa Skyggen i en Kjælderhals og det fulde Sollys, hvor Husene kun have een Etage. — Jeg irettesætter Pigen, fordi hun havde leet af et Medmenneskes Lidelser, og hun undskylder sig med, at det var altfor morsomt at see mit speculative Ansigt, da jeg overveiede det store Spørgsmaal: Bukke Dig eller ikke! Hun maatte briste i Latter enten hun vilde eller ei. Da jeg nu fandt passende Leilighed til at beklage mig over, at jeg var meget træt, og gjentog for hende hiin velbegrundede Anke med Hensyn til Bænke, aabnede hun gjæstmildt Gadedørens Klinke og bød mig ind i den lille venlige lille Stue, for at jeg kunde udhvile mig."

„Og hermed var Bekjendtskabet gjort?" spurgde Doctoren.

„Ja," tilstod Sander. — „Jeg havde ikke siddet længe i fortrolig Passiar med den naturlige, aabne og ligefremme Glut, førend en Bulderbasse af den faste Stok, en Morbroder eller Farbroder, viste sig. Naa — tænkte jeg — nu er det forbi med Glæden her. Men Lykken var mig gunstig. Da den Gamle tilfældigviis spurgde om min Stilling og erfarede, at jeg

var et Slags Procurator, havde han strax en meget forviklet Sag, betræffende en problematisk Arv i Skaane at consulere mig om. Herved erholdt jeg en nogenlunde fast Adgang i Huset — kun Skade, at det er et saa fjernt Qvarteer af Byen! Imidlertid stikker jeg dog derud, hvergang jeg har en Forretning ude af Østerport, og jeg tør just ikke sværge paa, at jeg med muligste Samvittighedsfuldhed passer den Tid til juridiskt Consultation da den gamle Tømmermand er hjemme."

„Og hvorvidt er Du avanceret?" spurgde Doctoren.

„Mener Du med den forviklede Arvesag?"

„Nei; i Dit Forhold til Pigen."

„Det er vanskeligt at sige. Annette er venlig, forekommende, trohjertig og ærlig i Alt; men slaaer jeg saa smaat paa Kjærlighedens ømme Strænge, da smutter hun undvigende fra mig, som en Aal eller Lax — —"

„Siig dog hellere en Forelle, naar Du endelig vil bruge Billeder," meente Severin.

Med et dæmpet Suk vedblev Juristen: „Jeg veed saaledes ikke, hvordan jeg egentlig har det fat. Hendes Munterhed giver ikke de sentimentale Følelser Rum; enhver Erklæring preller af. Havde blot Ernst, den Nar, ikke gaaet hen og giftet sig!"

„Hvad saa?"

„Da skulde han have lært mig at klimpre og spille. Jeg maa have et Berøringspunkt med den Vildkat;

thi om Processer og Acter, Indlæg og Reservationer gidder hun ikke hørt. Taber nu Morbroderen ovenikjøbet en smuk Dag Sagen — hvad han efter alle Julemærker gjør, — saa er min Gang der i Huset forbi. Kunde jeg derimod selv lidt Musik, saa vilde jeg give hende Timer — —"

„Hun er altsaa noget musicalsk? Det er sjeldent af en Nyboderspige," sagde Severin.

„Javist. Jeg bemærkede strax den første Dag, at der paa Væggen hang en —"

„Humle?" faldt Gottschalk ham leende i Ordet.

„Nei, Doctor, det var dog en Guitarre, en ægte spansk Guitarre," svarede Annettes Elsker lidt stødt. „Du skulde ellers ikke i Aften befatte Dig med Gjætninger og Formodninger, for Du sidder i Uheld. — Paa dette Instrument spiller hun ret taaleligt, og synger dertil med en ganske behagelig Stemme. Men jeg kan næsten ikke faae hende til at synge Andet end en gammel Barcarole eller saadant Noget; den herser hun altid i. Den er mig for alvorlig og hvert Vers har det traurige Omqvæd:

„Du iiskolde Hav,
Som Brødet ham gav,
Du bliver min Grav!"

„Unegtelig ingen sær opmuntrende Strophe for en Hundedagselsker, hvis Thermometer staaer om ikke paa Kogepunktet, saa dog paa Silkeormsudklæknings Gra-

den efter Reaumur," indrømmede Doctoren. "Formodentlig har hun havt eller har endnu en Kjæreste i Marinen, en Styrmand eller deslige."

"Det troede jeg rigtignok ogsaa halvt om halvt; men hun har dog forsikret: hun har aldrig havt og vil neppe nogensinde faae en saadan Hjerteforbindelse. Jeg er overbeviist om, at hun taler Sandhed. Forresten har hun lært at spille af en Fætter — —"

"En Fætter? Au!" udbrød den haardhjertede Doctor.

"Siger ikke stort," trøstede Sander sig: "Han er Sølieutenant og paa de lange Reiser. Hun har længe, længe ikke seet ham og ikke hørt fra ham. Det ligger indenfor Mulighedens Grændser, at han er kommen i Selskab med Haierne."

"Altsaa: hans Plads vilde Du indtage, lære hende fuldkommen at tractere den spanske Guitarre?" vedblev Doctoren spørgende, halvt i Skjæmt.

"Ja, det er mit Ønske for Tiden," svarede Sander med fuld Alvor, "om det saa kun var for at fortrænge den fatale Druknesang, som hun altid opvarter med. Hun siger, at en Nabokone — et Slags Spaakjærling maaskee — har engang nynnet det dumme Tøi for hende, og hun er overbeviist om, at det vil gaae hende efter Visens Ord. Er det ikke forbandet sørgeligt, at nære slige Indbildninger, naar man er saa ung og smuk, saa frisk og let? Desværre mangler Retfærdigheden stundom sine lange Arme, ellers skulde

saadanne Qvindemennesker, som sætte skikkelige Folk Fluer i Hovedet, puttes i Hullet eller sendes i Spindehuset, Alle tilhobe, efter Lovens Analogier!"

„Arme Sander! jeg er bange for, at Dit Hjerte ikke vil faae megen Fryd af Dit Bekjendtskab i Hjertensfrydgaden, dersom det ellers er Din oprigtige Mening med Pigebarnet," mistrøstede Doctoren.

„Ja Gud min Salighed er det ramme Alvor!" bandede Sander, fornærmet over Doctorens Tvivl. „Troer Du, jeg vilde fortælle en Mand med Dine Grundsætninger en almindelig Lapsestreg?"

Doctor Gottschalk trykkede hans Haand. „Saavidt jeg kan skue ind i dette Forhold," sagde han med større Deeltagelse end han hidtil havde viist, „saa forekommer det mig, at Du just ikke har Meget at haabe. Tab imidlertid ikke alt Mod; hvad Venneraad og Vennedaad formaaer — ak! det er under saadanne Omstændigheder, hvor man har med en usynlig Fjende at fægte, sjelden stort — kan Du for mit Vedkommende stole paa. — — Jeg mærker, destoværre for vor lille Klub! at Guderne have hørt mit forfløine Ønske om Damer til Knegtene, og ere godt paa Gled med tillige at bonhøre det; der mangler nu blot, at Eders Ruderknegt skulde gaae hen og gjøre ligesaa. — — Men det er sandt" — afbrød han sig selv: — „vi skulde jo see at gjøre foreløbigt Bekjendtskab med Severins sig i Borgergadens Kjælderviraa forvildede orientalske Skjønhed! Dersom Sander altsaa ikke netop har

Mere at meddele os om sine Hjerteanliggender, saa finder jeg, at det er den høieste Tid for os at begive os derud."

Da Sander ikke gjorde Mine til nærmere at udbrede sig betræffende den omqvæstionerede Sag, brød Selskabet op og vandrede ud til Borgergaden.

Man blev skuffet. Da Vennerne befandt sig ved den næsten underjordiske Boutik, fandt de Vinduerne tilskoddede og Døren eller Lemmen stænget. Severin blev i første Dieblik saare urolig og gjorde sig de forteste Forestillinger. Men snart blev han dog noget tilgjængelig for Sanders meget rimelige Formodning, at saasom det just var Sabbathsaften og Baruch uden Tvivl var en rettroende Mosait, saa havde han ihukommet Herrens Ord og trukket sig tilbage fra verdslig Handel og Vandel, for med sit Huus at holde Dagen hellig.

Men denne feilslagne Forventning i Forbindelse med de tidligere — fra Klubstandpunktet betragtede — ubehagelige Efterretninger, angaaende Ernst's Giftermaal, opmuntrede just ikke Doctoren til at gjøre Bekjendtskab med Nyboders Steenbro uden at have nogen Garanti for, at ikke ogsaa her Vinduer og Døre vare hermetisk tillukkede. Han ønskede derfor at begive sig til Ro og Hvile efter Dagens forskjelligartede Besværligheder. Man fulgte ham altsaa hjem og adskiltes derpaa, efter at dog Severin først maatte love Sander, imorgen den Dag at valfarte ud med ham til

Hjertensfrydgaden, for at see Annette (maaskee endog tale med hende) og siden give Doctoren en beskrivende Rapport, ligesom Gottschalk for sit Vedkommende gav Løfte om, snarest muligt at gjøre sig et Ærinde ned til Fader Baruch, og derefter tilkjendegive sin Mening om den smukke Rosa.

9.

Doctoren i en Tête à tête.

Gottschalk besad et altfor ømt og medfølende Hjerte, til at Tanken om hans kjære unge Vens vistnok letsindige Giftermaal kunde tillade ham at finde den attraaede Ro og Hvile. Han havde derfor en høist urolig Nat, fuld af ængstelige Drømme og Syner, der dreiede sig om Armod og huslig Elendighed i alle Skikkelser, — hvilke Billeder lettere synes at maatte have fundet Indgang i den melancholske Severins mørke Phantasi, ifald denne ellers ikke var tilstrækkeligt opfyldt med skrækkelige Forestillinger om Aarsagen til, at Baruchs Dør havde været ham lukket, hvilket imidlertid dog ene, saaledes som Sander formodede, var foranlediget ved Helligdagens Overholdelse. Juristen var derfor den eneste af Kløverbladet, der strax lod Hvile falde paa sig og sov trygt, uden at lade sig ængste ved Tanken om Fætter Solieutenantens mulige Hjemkomst fra de „lange Reiser“.

Omsider troede dog Doctoren at øine en Udvei til at give Vennen fastere Hold paa Livet, ved igjennem

sit udbredte Bekjendtskab at forskaffe ham en passende fast Stilling, og trøstet ved dette Haab indslumrede han endelig henimod Morgenstunden, hvorved han — aldeles imod Sædvane — forsov sig saaledes, at gamle Regine havde indbragt et allerede indløbet Brev paa hans Skrivebord da han vaagnede.

Dette Brev var, til hans store — men med Glæde blandede — Forundring, fra Frøken August. Cæcilie bad ham deri om, saafremt hans Forretninger i Menneskelighedens Tjeneste tillode ham at ofre hende et Qvarteerstid til en Samtale, der just ikke angik hans Raad og Bistand som Læge, da at ville vise hende den Godhed at beære hende med et Besøg, ligemeget til hvilken Tid, kun maatte det skee i Løbet af indeværende Dag.

Saa hurtigt, som hans strenge Samvittighedsfuldhed tillod ham det, besørgede nu Doctoren sin Praxis, og ilede da med spændt Forventning til den unge Dame, for hvem han, skjøndt han aldrig havde seet hende, nærede en levende Interesse, deels fordi Ernst altid havde omtalt hende med Godhed og Agtelse, deels maaskee ogsaa formedelst den formodentlige Intrigue, hvori han ved at besørge Sømand Eriks Ærinde paa en Maade var bleven indblandet. Men han havde en endnu dybere og ædlere Bevæggrund til snarest muligt at opfylde Ciciles Ønske.

Ved nemlig at betragte hendes Brevs zirlige Haandskrift, kom han til den Overbeviisning, at den ikke var ham ubekjendt. Han havde en Tidlang af og til, navn-

lig nær Festdage og Flyttedage, i strenge Tider og paa bitterkolde Dage, erholdt anonyme Billetter med stundom ikke ganske ubetydelige Summer til Uddeling iblandt de Trængende, han maatte komme i Beroring med paa hans vistnok ofte sørgelige Vandringer i de Syges og Nodlidendes skjulte Vraaer. Den ædle ubekjendte Afsender, hvem han ofte havde ønsket personlig at takke for den inderlige Glæde, som denne Kjærlighedsgjernings Udovelse havde forskaffet ham, var nu opdaget: Billetterne, der ledsagede hine Gaver, vare uimodsigeligt skrevne med samme Haand, som Cæcilies nærværende Indbydelse — ingen Anden end hende havde han at bringe de Hjulpnes Tak og Velsignelse.

Frøken August modtog Doctoren med den dannede Verdensdames hele Frihed og Ugeneerthed, men tillige med hjertevindende Inderlighed. Dog hvor optaget han end var af andre Affecter til at kunne spille en blot passiv Jagtager, saa undgik det selv ikke under disse Omstændigheder hans Opmærksomhed, at hun geraadede i en eiendommelig Forlegenhed, da han meldte sig som den Mand, hun havde ønsket at tale med. Det var — saa forekom det ham idetmindste — som en Studsen, en Overraskelse ved at see ham og ingen — maaskee anden Ventet — for sig.

J det hun nu med Varme takkede ham for hans Komme, bad hun ham undskylde den næsten ubeskedne Fordring, hun havde gjort: at lægge Beslag paa hans kostbare Tid ved at stævne ham hid og derhos endog

forestrive ham en bestemt Dag. „Men“ — sagde hun med kjendelig Sorgmodighed — „Slave midt i tilsyneladende Eneherredømme, arm paa Venner og Frænder midt i Overflod og Vellevnet, er jeg bunden med gyldne Kjæder til det værste af alle Fangebure: til Salonlivets indstuderede Glæder. Jeg, som helst frit bevægede mig i Selskabets større eller mindre Kredse, gjøres ved moralsk Tvang til dets Centrum, fra mig skal det hente sin tomme Glands, om mig skulle de fade Adspredelser dreie sig. Hvor Meget eller hvor Lidet, jeg har at byde over paa den Plet af Jord, som disse Mure indeslutte, veed jeg for Øieblikket ikke selv, — kun det føler jeg og den Tanke er mig trykkende, at over min Tid er jeg ikke mere Herre i dette Huus. Kun i Dag er det endelig lykkedes mig at frigjøre mig for Alt hvad der hedder Selskab. Min Formynder, Justitsraad Plum, tog imorges meget tidlig afsted med sin lille Familie, for at ordne et Gaardsalg et Sted ude i Landet. Under passende Paaskud unddrog jeg mig Touren og frelste saaledes en Dag, som jeg er overbeviist om at have anvendt godt, ved paa den tillidsfuld at betroe mig til den ædle, retskafne Doctor Gottschalk. Derfor, min Herre! tilgive De mig, at jeg er fremkommen med en saa sær — maaskee anmassende — Indbydelse. De indseer, ifald det ellers er lykkedes mig at gjøre mig forstaaelig, hvorfor det netop var mig magtpaaliggende idag at udbede mig Deres velvillige Opmærksomhed.“

„Saa ung, smuk, rig, talentfuld og — jeg tilføier det af mit Hjertes hele Fylde — tillige saa god, og dog ikke lykkelig!" svarede Doctoren bevæget. „Men, min Frøken," vedblev han, „forend vi gaae videre, førend jeg modtager nogen Prøve paa den Fortrolighed, hvormed De agter at beære mig, saa lad mig bringe Dem en kjærlig Hilsen derfra, hvor Taarer ikke engang have den ringe Trøst at gjenspeile Glands og Glimmer, men trille usete og upaaagtede paa det kummerlige Smertensleies kolde Straa, — lad mig takke Dem i eget og de mange Lindredes Navn for hver aftørret Taare, for hvert tilbagetrængt Suk og hvert fremspirende Haab, som skyldes Deres utrættelige Goddædighed!" — — —

„Min Herre! jeg forstaaer Dem ikke," afbrød Cæcilie ham med yndig Forvirring.

„Deres egen milde Haand har været Deres kjærlige Hjertes Forræder," sagde Lægen smilende, idet han fremtog en af de omtalte anonyme Billetter og vedlagde den Cæcilies seneste Skrivelse. „De seer," sagde han, „at den smukke Hemmelighed er robet og Tilstaaelsen uundgaaelig."

„Desværre seer jeg, at jeg ikke blot har begaaet en Uforsigtighed, men at jeg ovenikjøbet derved faaer en ny Anledning til at gjøre Dem Afbigt og bede om Deres Tilgivelse," gjenmælede Cæcilie med stigende Forvirring. „Naar jeg" — vedblev hun — „har dristet mig til at uleilige Dem med mine ubetydelige Gavers

Fordeling og saa at sige har paatvunget Dem at være min Storalmissеuddeler, da har jeg kun at anføre til min Undskyldning, at den Maade, paa hvilken Hr. Ernst har omtalt Dem for mig, ei blot i Egenskab af duelig Læge, men ogsaa som om Menneskeven, indgav mig den tillidsfulde Overbeviisning, at jeg ikke kunde henvende mig i saa Henseende til nogen Ædlere og mere Redebon."

— „Jeg har idetminste saa samvittighedsfuldt som muligt og efter bedste Skjønne sogt at lade de Værdigste og mest Trængende nyde Godt af deres Godhed," forsikrede den ærlige Doctor. „Men forøvrigt er det mig, som her er Skyldneren: hvormange fromme Ønsker og Velsignelser, hvor mangt et lindret Hjertes overstrømmende Tak har jeg ikke indhøstet, uden at have gjort Andet, end været den tilfældige Overbringer af deres ædelmodige Velgjerninger — —"

„O, stille, jeg beder, Hr. Doctor!" afbrød hun ham, „og kald det især ikke Ædelmodighed, hvad ei var Andet end Smuler af Overflods bugnende Bord. Intet Offer har de kostet mig, intet Afsavn end ikke en Strimmel Baand i min Pynt kan jeg gjøre mig til af ved at opspare hine Smaasummer. Tilmed veed De maaskee ikke" — tilføiede hun smilende — „at de saakaldte fornemme Damers Haandarbeide just ikke honoreres efter Sypigetaxten, og man vilde, om man end ikke af Naturen er flittig i nogen sær høi Grad, dog have altfor mange

kjedelige Timer, hvis ikke det kjære Broderi var opfundet, eller der ikke gaves Ting som Cannevas, Stramai og Zephyrgarn."

Denne lette Maade at tage Sagen paa, stemte altfor meget med den retskafne Doctors egen Humanitetsfølelse, til at ikke Frøken August derved skulde have vundet hans hele Hjerte, forsaavidt han ikke allerede for lang Tid siden igjennem det aandige Bekjendtskab, han havde stiftet med hende igjennem sin Ven Ernst's Beretninger, nærede en ualmindelig Sympathi for den smukke unge Dame. Imidlertid vilde en nøiere Bekjendt af Doctorens Eiendommeligheder dog have opdaget en lille mørk Sky paa hans ellers foraarsklare Himmel. Der var en Tvivl, som den i adskillige Henseender uboielig strenge Mand først maatte have forjaget.

Ligesom afbrydende sin egen Tankegang, fremtog han sit Uhr og sagde:

„Ved at tale om ledige eller dog kjedelige Timer, kjære Frøken, mindede De mig om, at jeg her kun endnu har spurgt istedetfor at høre. Det er sikkerlig min Pligt, at fremskynde Omtalen af det Anliggende, der forskaffer mig Behageligheden af denne Samtale. Jeg maa derfor tillade mig at spørge Dem, hvor lang Tid De kan offre mig — — —"

Cæcilies skjønne, sjælfulde Øine sænkede sig. Med kjendelig Ømfindtlighed satte hun en snehvid Perle-

rad i ublid Beroring med de friske Læber, og svarede med en noget bævende Stemme:

„De har Ret, Hr. Doctor! jeg havde nær glemt, at Deres Tid er kostbar, er helliget mange Andres dyrebareste Interesse, og at jeg — den Sunde — intet Krav har paa at spilde en eneste Minut af Lægens vigtige Timer."

Gottschalk sprang op og greb med Iver begge hendes Hænder. „For Guds Skyld!" udbrød han, „lad os dog ikke misforstaae hinanden! Min Hentydning til den under visse Omstændigheder altfor hurtigt løbende Tid gjaldt i Sandhed ikke mine, men Deres Minuter. Troe mig! jeg har samvittighedsfuldt besøgt og besørget de vigtigste af mine Patienter førend jeg begav mig hid, og hvad der endnu rester, er af den Beskaffenhed, at en lille Forandring i Tiden netop vil have sit Gode. Anderledes forholder det sig her med Hensyn til Dem, Frøken. Jeg kunde let — af en saare begribelig Interesse — fordybe mig i Gjenstande, som, hvor vigtige og alvorlige de end i og for sig ere, dog ikke staae i nogensomhelst Beroring med den Sag, for hvis Skyld jeg egentlig er her. Saaledes vilde jeg netop til at gjøre Dem et lille Samvittighedsspørgsmaal betræffende Deres Godgjørenhed, da jeg mindedes om, at jeg ikke havde Ret til at disponere over Deres — mærk vel! Deres — Tid i nogen anden, uvedkommende Sags Interesse. Derfor vilde jeg, ved at

nævne Uhyret, først forvisse mig om den længst mulige Samtale."

Beroliget ved denne aabne Erklæring, forsvandt øieblikkelig Cæcilies Misstemning. Hun forsikrede, at der for hendes Vedkommende ikke kunde være Tale om hele eller halve Timer, da hun havde Resten af Dagen til fri Raadighed. Han kunde i saa Henseende — tilføiede hun spøgende — kun frit interpellere udenfor den egentlige Dagorden." —

„Saa vil jeg da ogsaa benytte mig af den mig givne Ret," sagde Doctoren, „til uden Omsvøb at forelægge Dem det Spørgsmaal: hvorfor De just har gjort Lægen og ikke hellere Sjælesorgeren til Uddeler af Deres milde Gaver. Det skulde smerte mig meget" — vedblev han alvorligt og ligesom for at motivere Forespørgselen, — „hvis De i en saa ung og livsfro Alder, begunstiget af Naturens som af Lykkens Gaver (hvad De vistnok ogsaa i rigeste Maal fortjener at være!) kunde lade haant om Kirken, ved ganske imod al Sædvane at forbigaae dens Tjenere."

„Dersom jeg ikke misforstaaer Dem, saa mener De, at jeg ikke burde have uleiliget Dem med det velvillige Hverv, som Omstændighederne forbyde mig selv at paatage mig, men valgt en Præst?" spurgde hun.

„Ja, netop. Det røber — tilgiv mig! — en mørk Mistillid til Guds Ords Forkyndere, der i høi Grad bedrøver mig. Da det dog nu engang er Skik — og jeg troer, det er en god og smuk og rigtig Skik,

— at lade en eller anden Geistlig i Herrens Navn uddele Veldædighedens Offere, saa antyder det Modsatte, at man mere eller mindre deler sin Samtids sørgelige Haan og Ringeagt imod Præsteſtanden."

„Det er mig kjært," svarede Cæcilie med smilende Rolighed, „at jeg i denne — i sig selv ubetydelige — Sag dog ikke, hvad ret godt kunde være skeet, uden videre Eftertanke valgte Dem til Mellemmand. Det var mig i første Dieblik kun om at gjøre, at finde en god og redelig Mand, hos hvem jeg maatte formode den behørige Velvillie til at paatage sig Uleiligheden; at denne Mand tilfældigviis var Læge og ikke Præst, kunde ingen Indflydelse have havt. Imidlertid har jeg alligevel, som nylig antydet, tænkt nøiere over Valget. Maaskee ere mine Anskuelser i saa Henseende feilagtige; men De skal dog nu, om De vil, høre det Raisonnement, igjennem hvilket jeg har udvundet mit Resultat."

„Om jeg vil! Ja jeg længes inderligt efter at høre det."

„Det forekom mig, vedblev hun, „at Præsterne ikke, saaledes som Lægerne, kunne blive fortrolige med Nød og Elendighed."

„Hvorledes! Komme de da ikke overalt omkring ved alle Leiligheder i Armodens Vraa, fra Vuggen til Graven?"

„Jo" — indrømmede hun; — „men i Reglen til den pyntede Vraa. Ved Daabshandlingen smykke Forældrene sig med deres bedste Stads, laane det i alt

Fald, eller lade sig repræsentere af heldigere stillede Faddere. Kan da Præsten see Hjemmets Nod og Nogenhed? Og ved Begravelsen gjør man jo Alt, for at skjule Mangelen under Sorgens sorte Kappe og lange Gardiner. Som oftest samles Følget — har jeg lagt Mærke til — hos Værten eller gode Folk i Huset, i Stuen o. s. v., og Præsten — forsaavidt han er med — erfarer ikke tilfulde, hvor megen Jammer den Hedengangne har efterladt sig. Kortsagt: overalt, hvor Præsten viser sig, søger man efter bedste Leilighed at modtage ham med det ydre Skin af Peenhed, med en vis Velhavenhed og Forgyldning, der skjuler den daglige ormstukne Kummer og Elendighed. Gode Hr. Doctor! betragt mig ikke som En, der er uvilligen stemt imod den geistlige Stand, eller anseer Præsterne tilhobe for Hyklere og Ulve i Faareklæder; jeg er ikke nogen Fjende af dem overhoved, men jeg troer dog ikke at gaae dem for nær ved at antage som Kjendsgjerning, at kun de færreste af dem — hvad maaskee ogsaa er umuligt i en saa stærkt befolket Stad — af egen Drift gaae omkring i de Fattiges, de Syges og de Hjælpeløses usle Boliger, for selv at opsøge Nøden i dens eget uhyggelige Element, for at lindre, naar de sættes istand dertil, og for at trøste, hvor de ikke kunne hjælpe."

Gottschalk maatte indrømme, at Præsterne i Almindelighed vare indskrænkede til at lade de Nødlidende komme til sig; men — beklagende, at Forholdet nu engang havde ordnet sig saaledes — henholdt han sig dog

til deres Forsvar til Frøkenens Bemærkning om det Uoverkommelige i deslige Hyrdebesøg, hvor Hjorden var saa udstrakt. Sognenes Vidtløftighed gjorde en Begrændsning nødvendig.

„Anderledes forholder det sig med Lægen“ — fortsatte hun, og lagde ikke Baand paa den Begeistring, der udgik fra en hjertelig Overbeviisning. „O, for ham skjuler den sørgelige Virkelighed sig ikke! Man laaner maaskee en Sølvskee af Værten eller Naboen, naar Præsten hjemme skal slaae Sand paa Faderens og Moderens aarle knækkede Blomst; men de jamrende Børn tage ikke i Betænkning, naar den menneskekjærlige Læge selv vil give den syge Fader eller Moder Medicinen, at tage den bulede Tinskee, den afbrukne Træskee eller hvad det fattige Huus nærmest formaaer. Han har Nøden, Fortvivlelsen, Mangelen, alle Næringssorgens Rædsler, naar Sygdom slaaer sig til, fra første Haand; for ham pynter man hverken sig selv eller sin Armod — — ak, Hr. Doctor! skaan mig for at fortsætte en Skildring, ved hvis blotte Tanke mit Hjerte gyser! Lægen, den ømme Læge har et misundelsesværdigt, sandt christeligt, men ogsaa tungt og sørgeligt Kald! Han, kun han, men neppe altid Præsten, kjender den legemlige Nød i dens grueligste Skikkelse; derfor, troer jeg, burde ogsaa han, nærmere end Præsten, være anbetroet Midlerne til at afhjælpe den, eller idetmindste husvale den for en Tid.“

Hun reiste sig et Øieblik, for at skjule den stærke

Sindsbevægelse, der overvældede hende. Doctor Gottschalk havde vel Et og Andet at indvende imod hendes Paastand, hvilken han fandt bygget paa Forholdenes Extremer; men befrygtende at overskride Grændserne for en „Interpellation“, og i sit stille Sind fornøiet over, at ikke Religionsforagt og forfængeligt Fritænkeri (hvad han havde stor Afsky for) var Bevæggrunden til hendes Forbigaaelse af Præsterne i den omhandlede Henseende, fandt han sig fyldestgjort ved den meddelte Udtalelse og gjorde Mine til roligen at anhøre, hvad den unge, elskværdige Dame ellers kunde have at sige ham.

Vi maae bemærke, at man — hvad man efter det Foregaaende kunde fristes til — ingenlunde maa betragte den kloge og tillige livsfro Doctor som nogen Pietist eller Heldøre. Hans Agtelse for Religionen, som Moralens Grundpille, hans dybe Afsky for hvert Menneske, der satte en fræk Stolthed i Intet at troe, en Ære i at være indifferent eller Gudsfornegter, var ikke en Følge af cras Orthodoxi, af svagsindet Religionssværmeri; men var begrundet i den dybe Alvor, som han havde hentet sig ved mangt et Dødsleie. Det var hiin smukke, faste Tro, som var egen for adskillige af vore „gammeldags“ Læger og gjorde dem saa ærværdige, hvor meget man end har spottet derover som Bigotteri: naar de, indseende, at Kunstens og Videnskabens Hjælpemidler vare udtomte, henviste den Lidende i den store Kamp imellem Liv og Død til Alherrens

Naade; de toge da ikke i Betænkning at udbryde: Jeg kan ikke gjøre Mere her, Du maa doe — befal Din Sjæl Gud i Vold! —*)

10.

Formynder og Myndling.

„Saa lad os nu forlade de philanthropiske Betragtninger, for med Deres gunstige Tilladelse at gaae over til de mere particulaire Interesser," sagde Frøken August med et Slags veemodig Opromthed, idet hun fremtog en lille Mappe med Documenter, omvundne med en let Silkesnor.

*) Her sigtes øiensynligt til den ældre Prof. Bang (ikke Ole, men Fr. Ludv.) Imidlertid er det ikke hævet over enhver Tvivl, hvorvidt den gode gamle, theologisk orthodoxe Tro ikke let ogsaa kan medføre medicinsk-orthodox Tro, og derved standse Videnskabens Fremskridt, forhindre nye Forsøg o. s. v. Strengt taget, bør vist ikke Lægen nogensinde „opgive" Patienten og spille Præst, men hellere hylde Sætningen: Saalænge der er Liv, er der Haab! — Den ædle Dr. Buchhave — han, der „var heed, men god" — har idetmindste med Hensyn til fornævnte Bang sagt: Den Læge, som blander sin Practik med theologiske Grunde, som vil, at de nye Opdagelser skulle falde ned fra Himlen, og som frygter for at gaae frem, endog naar han har Lederen ved Siden, — han tjener Verden bedre ved at være Læge i et Munkekloster, end paa et stort Hospital. —

„See her", vedblev hun, „har jeg, saa godt jeg var istand dertil, opskrevet og samlet de vigtigste Momenter med Bilage og Regnskaber, mit Formynderskab vedkommende. Jeg har nemlig længe havt en Mistanke om, at min Formynder, Justitsraad Plum, paa en uundskyldelig uforsvarlig Maade har røgtet sit Hverv. Saalænge det kun blev ved Smaating, fandt jeg det bedst for min Sindsroes Skyld, og af Hensyn til Huusfred og god Forstaaelse at leve i Uvished; dog da jeg maatte befrygte at blive Offeret for en mere end blot letsindig Verdensmands storartede Bedrag, — da jeg havde en velgrundet Formodning om, at han ei blot ved mine Midler søgte at ordne sine egne, hoist desarrangerede Formuesomstændigheder, men endogsaa vilde ligesom sælge mig til den første den bedste Kjøber, der vilde gaae ind paa Betingelser, hvorved hans Uredelighed kunde skjules: — da oprørtes mit Indre, og jeg — ja, tilgiv mig, gode Hr. Doctor! — jeg forstilte mig ligegyldig for Penge og eenfoldig i Pengeaffairer, for under denne Troskyldighedens Maske at sikre mig Beviserne paa de begaaede, sandsynligviis ikke ubetydelige Underslæb. Her er, saavidt jeg kan skjønne, Vidnesbyrd nok i disse Papirer, hvilke jeg tillidsfuldt nedlægger i Deres Hænder."

Hun rakte Gottschalk Papirene.

„Jeg vil nu bede Dem," tog hun atter tilorde, „naar Deres Leilighed i Hjemmet tillader det, at skjænke dem nogen Opmærksomhed. Som bemærket, er min

Fremstilling af det hele Forhold maaskee ikke klar. Under Samlingen og Nedskrivningen af disse Oplysninger har jeg ofte følt, at min paatagne Uvidenhed i Pengesager dog havde en naturlig Rod; thi det har kostet mig lige megen Anstrengelse og Overvindelse at addere og subtrahere disse Tal, og overhoved at sætte mig ind i denne famøse Sag, hvis Detaille hører til de vort Kjøn uvante Forretninger. Imidlertid har jeg dog søgt at anskueliggjøre det Hele ved et letfatteligt Overblik og saavidt muligt vedlagt Bilag i paalidelige Afskrifter. Hvor det ikke er lykkedes mig at finde Lys, vil Deres Godhed og større Indsigt sikkert komme min Ukyndighed til Hjælp."

Doctoren svarede, at han med al den Iver, Nøiagtighed og Opmærksomhed, som han havde at byde over, vilde kaste sig over Sagen; men han troede dog a priori at maatte bemærke, at han ikke kunde yde stort Andet end en god Villie og hvad almindelig sund Menneskeforstand i Forbindelse med nogen Erfaring i Verden gav ham at raade over, da han — uheldigviis for denne vistnok overmaade vigtige Affaire — ikke var Jurist.

Med et noget skalkagtigt Smil bemærkede Cæcilie: „Det har jeg taget under Overveielse. Men jeg veed — ogsaa igjennem Hr. Ernst — at en af Deres meget gode Venner er Lovkyndig af Fag, og jeg kan Intet have imod, at De confererer med ham, som jo baade er retsindig, taus og paalidelig, hvor Talen er om det egentlige Juridiske i Sagen. Jeg har kun det On-

ske at tilføie, at De og Deres Ven, ved paa bedste Maade at varetage min Tarv, saa meget som muligt skaane Justitsraaden; thi ihvorvel hans hele Handlemaade imod mig har forskyldt al den Straf og Prostitution, som en uredelig Formynder, ved at svigte den Tillid, man har sat til ham, kan neddrage over sit Hoved, — vilde jeg dog ikke have en rolig Time, naar han og hans Familie paa min Foranledning overgaves til offentlig Skændsel og Foragt. Denne ganske naturlige Svaghed vil De, Hr. Doctor, vel fremfor Nogen vide at holde mig tilgode, og tillige at handle i Medfør af samme, selv om jeg derved skulde lide betydelige Skaar i hvad der tilkommer mig efter Ret og Billighed."

Gottschalk, som retgodt begreb, at den unge Dame sigtede til Sander, forsikrede, at al den Discretion, der ikke i en altfor høi Grad stred imod hendes Interesse, hvilken han nu ansaae sig for pligtig til at varetage, skulde blive taget saavel fra hans som fra hans phlegmatiske Vens Side.

„Jeg maa oprigtigen tilstaae Dem," sagde hun efter et Dieblifs Forløb, at det kun har været efter en lang Kamp, at jeg tillod mig at bebyrde Dem med en saa ubehagelig Forretning. Men ak, Hr. Doctor! jeg staaer ene, frænde- og vennelos paa Jorden. Min første Hensigt var at betroe mig til Hr. Ernst, at anmode ham om at ordne mig denne Sag. Han har et inderligt godt Hjerte, en lys opvakt Forstand, sikkert ogsaa den redeligste Villie til at tjene mig; men ..."

Da hun tøvede med at fortsætte den begyndte Sætning, og Doctoren ret godt kunde formode, hvad hun meente, tilføiede han leende: „Han var Dem saadan lidt af en Fusentast; — — ja, ja, den gode Musicus havde ganske vist taget et hjerteligt Tilløb med Vivace, spillet en Furiosamente op for Justitsraaden og endt med at forkaste Deres vigtige Papirer, især naar han hørte, at de handlede kun om Pengesager og ikke just vare Noder eller Musikstykker, ifald han ellers ikke havde tabt dem ved den første Udgang fra Huset. Jeg troer, De kjender og har gjennemskuet min kjære unge Ven — elskværdig i al sin Letsindighed, — og maa jeg end paa Venskabet Vegne føle mig ublidt berørt ved, at ham ikke betroes en Affaire, hvorved der er Tale om Penge og Pengesværd, maa det jo paa den anden Side være mig smigrende, at De har henvendt Dem til den vildhovede Vens Ven, den satte Doctor."

Ved denne sidste, vistnok aldeles skjemtende Ytring af Doctoren, rødmede Cæcilie, og det var synligt, at hun kjæmpede med en indre Bevægelse. Efter et Dieblik Pause, hvilken Gottschalk ikke troede at burde bryde, aabnede hun atter Samtalen, idet hun syntes at være kommen til den Beslutning at burde sige Doctoren Alt, hvad der laa hende paa Hjerte. Hun begyndte derfor med en noget skjælvende Stemme, idet hun med en vis datterlig Fortrolighed greb hans Haand: „De vil indsee, Hr. Doctor — — —"; men da hun hævede det sænkede Hoved og kastede et Blik paa den

for hende staaende Mand, der endnu ikke havde naaet Livets Middagslinie og hvis ærlige, tillidsvækkende og characterfaste Die hvilede paa hende med Udtrykket af al anden end faderlig Følelse, — da brast Traaden og hurtigt tilføiede hun: „Nei, lad det være det Sidste, hvorom vi tale i Dag. Først maa jeg meddele Dem Noget, der staaer i temmelig noie Berøring med mit Forhold til min Formynder, især da De dog paa en Maade allerede er Medvider i Hemmeligheden."

„Jeg er ganske villig til at underkaste mig den Orden, De finder hensigtsmæssigst til Sagernes Forhandling," svarede Doctoren høfligt, idet han ikke var bleven lidet forundret ved hendes Rødmen og Forlegenhed over hans Hentydning til Aldersforskjellen imellem ham og Ernst, ligesom det ogsaa var ham paafaldende, at hun afbrød sig selv, for hellere at omtale saa delicat en Sag, som Brevet fra Soofficieren; thi han omtvivlede ikke, at Cæcilie sigtede dertil ved at kalde ham „Medvider."

I sidstnævnte Henseende tog han heller ikke feil.

„Som allerede antydet," sagde Frøken August med større Rolighed end Doctoren for Dieblikket kunde forklare sig, „var det i min Formynders Interesse at faae mig gift saaledes, at der hverken toges Hensyn til Frierens Retsindighed og Charakter, eller til mine Følelser og sedlige Viting, naar det kun var et Menneske med hvem der lod sig handle, med hvem han kunde komme tilrette betræffende Regnskabets Aflæggelse.

Iblandt de Mange, der besøgte Justitsraadens Aftencirkler (thi at ville føre det store Huus, er hans usalige Lidenskab, ubekymret om Midlerne dertil), befandt sig ogsaa en Sø-Officier, Eduard Brandt. Jeg negter ikke, af alle vore blaserede, enerverede og parfumerede Gjæster, vandt den djærve, ligefremme Sømand mest min Interesse; det var mig i den qvalme, modbydelige Sværm som en frisk Luftning fra Havet. Ja, jeg tilføier gjerne, at jeg endog viste ham nogen Opmærksomhed . . . men, Hr. Doctor! er De ikke ganske vel? O, min Gud! jeg sidder ogsaa her og udbreder mig over mine smaalige Livsbegivenheder, uden at betænke Noget, der kunde ligne en Forfriskning. Tilgiv, det skal strax blive besørget!"

Inden Doctoren kunde fatte sig og forhindre det, havde hun alt reist sig og var svævet ud.

— "En deilig Situation for en Doctor medicinae!" sagde han halvhøit til sig selv: "at skulle paaskyde Upasselighed — jeg upasselig! — fordi man ikke kan faae Blodet til at blive i Kinderne, naar det i et Anfald af Oprør gjør sig rebelsk og vil altsammen strømme til Hjertet. Ja," — vedblev han sin curieuse Enetale, kastende et flygtigt Blik i Værelsets lille Speil, — "jeg er, sandt for Herren! saa hvid i Ansigtet som en Candidat, der aspirerer til Non. Gottschalk, Gottschalk! Du, som aldrig frygtede for at stirre den grimme Død ind i det hule Øie, naar det kom an paa en

mandhaftig Kamp, for at fravriste ham sit Bytte, Du blegner nu ligeover for den smukke Levendes himmelblaae Dienpar? Hvad vilde Knegtene sige, naar de saae den røde Ruder saalunde skifte Couleur? . . . Javist, jeg er upasselig — jeg er virkelig ikke ganske vel, som hun sagde — — —"

Cæcilie vendte tilbage med Viin. Han fandt, at han ikke havde stort Bedre at gjøre, end at tømme et Glas og derpaa med al mulig Munterhed forsikre, at hans ubetydelige Ildebefindende allerede var gaaet over, og at han efter den nydte „Hjertestyrkning" med en om mulig endnu større Opmærksomhed vilde kunne følge hendes Tale, som han bad hende godhedsfuldt fortsætte uden Hensyn til denne Afbrydelse.

„Altsaa da," vedblev Frøken August, „jeg foretrak Lieutenanten, og neppe var dette bleven min yderst paapassende Formynder klart, førend han havde en Samtale med ham, hvis Resultat blev, at Hr. Brandt nærmede sig med en Dristighed, hvortil jeg — for mit eget Vedkommende idetmindste — var overbeviist om ikke at have givet ham Anledning eller — som det vel hedder — Haab. Det fornærmede mig. Jeg trak mig tilbage, og det saa meget mere, som den unge Mand ved den større Ugenerthed, han ved sine hyppige Besøg troede at turde tillade sig, snart røbede, at der under den ydre Raskhed ikke blot skjulte sig Mangel paa sand Dannelse, men ogsaa paa ædel Tænkemaade. Plum tillod sig at irettesætte mig, fordi jeg,

som han udtrykte sig, tilsidesatte almindelig Høflighed imod en af hans kjæreste Omgangsvenner; men vogtede sig ved samme Leilighed ikke for at røbe den Interesse, han havde i at stifte et Parti. Jeg blev fra nu af en opmærksom Jagttagerske, og ved et Tilfælde — jeg tilstaaer, det havde megen Lighed med Lureri — hørte jeg, at de tvende noble Herrer i al Fortrolighed afsluttede en formelig Handel om min Haand, idet Eduard Brandt med sin sædvanlige Ligefremhed, det vil sige Brutalitet, erklærede min Formynder, at han vel hverken vilde hænge eller skyde sig, hvis jeg gav ham et Afslag, saasom han — det var hans Udtryk — just ikke brød sig synderligt om „lærde Damer"; men at han ikke destomindre gjerne saae, at Partiet blev bragt istand, da han trængte til en halv Snes Tusind for at komme i Carriere, og vilde han i saa Tilfælde med Fornøielse renoncere paa et nøiagtigt Regnskabs Opgjørelse, idet han overhoved ikke ændsede Penge uden forsaavidt han nødvendigviis havde Brug for dem."

„Jeg behøver vel ikke, Hr. Doctor," vedblev den Krænkede efter et Diebliks Pause, „at skildre Dem min Indignation over denne skjændige Intrigue, hvis villieløse Offer jeg skulde være. Fra dette Dieblik af, viste jeg mig aldrig nede, naar Eduard ventedes, og kom han, saa gik jeg. Da min Formynder bemærkede min faste Beslutning, at afbryde ethvert Samqvem med hint

charakterløse Menneske, fandt han sig ikke foranlediget til at behandle denne „en af hans kjæreste Omgangsvenner“ mere forekommende end jeg i lang Tid havde gjort, især da han befrygtede, at den raske Soofficiers Adgang til vore Theecirkler og musicalske Soireer let kunde afskrække andre mulige Friere, eller vel endog give dem et Vink om det forvirrede Formynderi. Som Følge heraf brouillerede han sig ved Leilighed med Hr. Brandt. Denne, der nu var udelukket fra vort Huus, plagede mig længe med sine Breve, fulde af de frygteligste Fortvivlelsesudbrud, der naturligviis nu, da jeg kjendte Bevæggrunden til den mig tiltænkte Livslykke, ikke rørte mig det mindste eller besvaredes. Endelig ophørte dette væmmelige Skriveri, da han var bleven beordret til en længere Reise; men neppe er han vendt tilbage, forend Brevene begynde paany. Det var et saadant, Hr. Ernst havde paataget sig at bringe mig paa Deres Vegne. Jeg har tilintetgjort det.“

„Ikke saa ganske rigtigt og maaskee noget uforsigtigt,“ bemærkede Doctoren, der efter den givne Meddelelse følte sig betydelig lettet, uden egentlig at kunne gjøre sig Rede for Aarsagen dertil; og derfor hellere tilskrev den nydte udmærkede Viin sit hele aandige og legemlige Bedrebefindende, end — vistnok rigtigere — søgte den i de erholdte Oplysninger om den farlige Soofficiers mindre ømme Forhold til den elskværdige Talerske.

„Det Samme meente rigtignok ogsaa Hr. Ernst,“ sagde den unge Dame smilende. „Imidlertid maa jeg

dog tilføie, at det blev mig saa meget lettere at modstaae den mit Kjøn tillagde Nysgjerrighed ved en Omstændighed, som end yderligere maatte nedsætte Hr. Brandt i mine Øine — naturligviis kun i Henseende til mig. Ved mit, mig af Forholdene paatvungne, Spioneringssystem, havde jeg nemlig ogsaa bragt i Erfaring, at hans Hjerte ikke var ganske frit. Han er en Pige hengiven, en Slægtning af ham, god, smuk, blid og munter — langt mere skikket — værdig maaskee — til en Sømands Brud end jeg. Men hun er fattig. Han veed sig elsket af hende, han elsker hende igjen, men — det være sagt til hans Roes — han har standhaftig undveget enhver alvorlig Forklaring — —"

„Det kalder jeg noget nær slet," tillod Doctoren sig at afbryde.

„For mig stiller det sig dog som honnet handlet," vedblev Cæcilie. „Er det ikke endog ædelt, at han, trods den ham egne Fremfusenhed, har vidst at manoeuvrere saa behændigt, at den stakkels Piges Følelser ingensinde have faaet Form eller Bevidsthed, neppe for hende selv? Ganske at afbryde Omgangen med hende, har han vel ikke været stærk nok til, muligen forbyde ogsaa Familieforhold det; men mandig har han undgaaet alle Tilstaaelser og Forsikringer, fordi han veed, eller dog idetmindste af Standsfordom troer det, at hans Livsstilling ikke kan tillade ham at gifte sig med en Pige aldeles uden Formue. — Jeg har tænkt, gode Hr. Doctor! at hvis der kan reddes Noget af min For-

mue, da vilde den halve Snes Tusinde, eller saa omtrent, kunne gjøre et for hinanden passende Par lykkeligt; og jeg maa derfor indstændigt bede Dem anmode Deres juridiske Ven tage Hensyn til dette mit Ønske, hvorom senere det Nærmere kan aftales. Oprigtigt talt, var det nærmest for at motivere Ønsket, at jeg har trættet Dem med denne lange Historie om Lieutenant Brandt og hans Forhold til Justitsraad Plums Myndling."

Doctor Gottschalk undlod naturligviis ikke at forsikre, at han med levende Interesse havde fulgt Beretningen, — en Forsikring, der — begribeligt nok! — ikke var nogen tom Høflighed.

„Der resterer nu kun," tog Cæcilie atter tilorde, „det sidste og tildels vigtigste Punkt. Jeg havde troet at kunne gjøre det med Lethed; men jeg tilstaaer, at i det Øieblik, De traadte herind, overbeviste Synet af Dem mig om, at Sagen har en betænkeligere Side, end jeg tidligere havde tænkt mig."

Undertrykkende enhver egoistisk, maaskee endog omfindtlig Følelse, bestræbte den gode Læge sig i dette Øieblik for, ved den reneste, velvilligste Imodekommen at gjengive den unge Dame den Frimodighed ligeover for ham, som hendes skjælvende Stemme antydede hun ikke fuldkommen havde, hvor Talen kom paa dette, ham endnu ubekjendte Punct.

Han tilstod uden Omsvøb, at han havde bemærket et særegent Udtryk af Forundring og Forlegenhed

hos den unge Dame, da han traadte herind, ligesom ogsaa da hun før, med en ham høist kjær og smigrende Fortrolighed, havde grebet hans Haand og begyndt: „De vil indsee, Hr. Doctor", — men pludseligt standset og forandret Samtalens Gang. Denne Sindsbevægelse havde han tilskrevet en vis Undseelighed over, at han tilfældigviis ved den blessurede Sømand Erik var bleven Medvider i en hemmelig Forstaaelse. Men nu, da han af hendes egen Mund havde erfaret, hvorledes Forholdet egentlig var imellem Søofficieren og hende, nu indsaae han, at han havde taget aldeles feil i sin Gisning; og forudsat derfor, at hans Jagttagelse med Hensyn til det Indtryk, han havde gjort ved sin Indtrædelse, var rigtig, saa troede han fuldt og fast, at man bedst og sikrest vilde komme til Maalet, naar hun med samme Uforbeholdenhed vilde udtale sig om Introductions Momentet, som han nu her havde aabenbaret hende hvad der var ham paafaldende.

„Deres Bemærkning er fuldkommen rigtig," bekræftede Cæcilie med større Fasthed i Stemmen, „og jeg vil aabent og ligefremt sige Dem Aarsagen til min Forvirring, da De kom. Ja, jeg følte mig ligesom overrasket. Det forekom mig nemlig i første Dieblik, som om jeg havde en heel anden og fremmed Person for mig, end den, jeg lige saa længselsfuld som tillidsfuld ventede — —"

„Noget ældre, lidt mere sat og alvorlig end Ide-

alet," bemærkede Doctor Gottschalk afbrydende, men med det mest godmodige Smil.

„Nei, min Herre! Tvertimod noget yngre," sagde hun med flygtig Rødmen. „De veed, Hr. Doctor, at man gjerne gjør sig en Forestilling om de Personligheder, der paa en eller anden Maade interessere os, hvad enten man har læst om dem eller hørt meget tale om dem. Træder nu en saadan Mand virkelig for os, men svarer ikke til det Billede, vor Phantasi har dannet sig, saa møder os en efter Omstændighederne større eller mindre Skuffelse, hvad enten den nu er behagelig eller ubehagelig. Jeg kan ikke nærmere forklare mig det Indtryk, som det første Syn af Dem gjorde paa mig; men saa meget er vist, at jeg havde tænkt mig Dem anderledes. Jeg kjendte Dem kun igjennem Hr. Ernst, og naar han omtalte Dem — vistnok stedse med den største Godhed og den mest ubetingede Høiagtelse, — saa skete det næsten altid med Tillæget „Gamle", f. Ex. „Min kjære Gamle har idag bragt mig i godt Humeur," eller: „Hvad vil min Gamle sige dertil?" eller: „Det er ogsaa min Gamles Mening" om Hiint eller Dette o. s. v. Jeg indseer nu, at det blot har været en løs Talemaade, et venligt Kjærlighedsnavn, brugt af den kun noget Yngre, men mere Letsindige og Uerfarne ligeoverfor den noget ældre, besindigere og med Livets Forholde bekjendte Mand."

„Ja vist, ja vist!" udbrød den godmodige Gottschalk leende: „den elskelige Fusentast gjorde mig gjerne

en halv Snes Aar ældre, for selv at have Lov til at være en heel Snes yngre, eller idetmindste betee sig saaledes."

„Men som Følge heraf, skabte jeg mig ogsaa Billedet af en Mand i en saadan Alder, at jeg paa en Maade som Datter turde nærme mig ham. Dertil havde jeg taget Hensyn, derpaa gik min hele Beregning — ak nei! — min skjønne Drøm ud."

„Om Forladelse, Frøken!" tog Doctoren blidt til Gjenmæle, da hun atter noget forlegent holdt inde. „Kan min Døbeseddel da have Indflydelse paa den mig tiltænkte Fortrolighed i dennes hele Udstrækning?

„De vil selv kunne besvare Dem dette Spørgsmaal, naar jeg nu, følgende min tidligere Beslutning, uforbeholdent siger Dem Alt, hvad der ligger mig paa Hjerte," svarede hun, iskjænkede Doctoren paany et Glas Viin og gjorde Mine til at fortsætte sit før afbrudte: „De vil indsee, Hr. Doctor!" —

Gottschalk lod atter Vinen smage sig, og skjøndt han var meget spændt paa den forventede Meddelelse, kunde han dog ikke undlade i sit stille Sind, ved at betragte det skjønne Skriftebarn som Hebe, at citere Dr. Faust's Ord hos Goethe:

„Ich bin zu alt, um nur zu spielen,
Zu jung, um ohne Wunsch zu seyn." —

11.

Doctoren i Forlegenhed. Den Letsindige som Raadgiver.

„De vil indsee, Hr. Doctor!“ begyndte — eller egentlig fortsatte — Cæcilie, „at jeg under disse Omstændigheder ikke kan blive her i Huset. At omgaaes en Mand, der til den Grad har svigtet den ham viste Tillid, vilde være vanærende for mig, er mig en Umulighed. Min Hensigt er derfor at bryde med ham, jo før jo hellere, især nu, da det indledende Skridt til Opgjørelse imellem Justitsraaden og mig er gjort, og med Deres og Deres Vens fælles gode Bistand vil blive fremmet med al Alvor. Jeg maa følgelig søge mig et andet Tag. Men hvor finder jeg dette? Blottet for Frænder og Venner, staaer jeg ene i den vide Verden og har Ingen, til hvem jeg kan støtte mig, intet Hvilested, hvor jeg kan læne mit trætte Hoved. O, Hr. Doctor! vidste De, hvor tungt det har været mig midt i dette Vellevnet, ikke at have kjendt nogen Moder, til hvis Hjerte jeg med Fortrolighed kunde hentye; ingen Søster, med hvem jeg kunde dele mine Bekymringer, min Frygt og min Tvivl, ja selv mit Haab og min Glæde, med hvem jeg tillidsfuld kunde smile og græde — — — dog, jeg vil ikke besvære Dem med Udbrud, der dog kun ere svage Echo af de Klager, som lyde i mit Hjerte i mine eensomme Timer. I Or-

det ene i Verden maa være udtalt en Verden af Oval. De Familier, her komme, møde mig med sød Venlighed paa Læben, med en Smiger over hvilken jeg snart har rødmet mig bleg; men Misundelsens Slange hvisler under Blomsterne, og hvor tør jeg vel haabe i min svigagtige Formynders Bordvenner at finde Støtte og Sikkerhed, endsige Fred og Hvile — for ei at tale om nogen Kjærlighed?"

Doctoren indrømmede, at det ikke var sandsynligt.

„Hvorhen skal jeg da rette mit Valg?" vedblev hun. — „Min Herre! et Glimt af Haab viste sig for mig, jeg nærede det indtil denne Time, det truer med brat at forsvinde. — Vær over med mig! — Tilbageholdenhed kan fordærve Alt; lad Aabenhed da ikke gjøre det ... det vilde dræbe mig, at see mig miskjendt af den Mand, jeg agter saa høit."

Gottschalk følte sig bevæget. Han var ikke mere nogen rolig Iagttager, han følte, han leed med den unge Dame, saa forladt midt i Omgivelsen af hvad Andre kalde Jordens Goder.

„Bort da med Tungebaandet! De skal vide Alt," sagde hun med en sælsom Blanding af Resignation og Heroisme: „Hr. Ernst omtalte Dem saare ofte som en Mand af prøvet Retskaffenhed, som en mild, kjærligsindet, over alle egoistiske Hensyn og Smaaligheder hævet Velgjører for Menneskeheden. Jeg blev opmærksom. Jeg dannede mig snart et Billede af Dem; med Begjærlighed lyttede jeg til hans Udtalelser, de kom

fra Hjertet. Den dybeste Agtelse forvandlede sig efterhaanden til en datterlig Følelse, og denne blev stedse stærkere og inderligere altsom Ernst med sin jevne Veltalenhed, mere godmodig og mere aaben meddelte mig det ene smukke Træk efter det andet om sin „kjære Gamle“, nu som Ven og nu som Læge. Tilgiv ham, hvis han overvældet af sit gode Hjertes uskrømtede Taknemmelighed talte formeget til villigt aabne Øren om Velgjørerens huuslige Liv; og tilgiv mig, den Lyttende, hvis jeg maaskee kun altfor villigt laante den Indiscrete min fulde Opmærksomhed og opmuntrede ham til at vedblive! Ja, Hr. Doctor! jeg lærte Tid efter anden at kjende Deres huuslige Liv, Deres Sædvaner, Deres Smaaønsker til den mindste Enkelthed; det vidste jeg at udlokke af den gode, trohjertede Ernst, uden at han ahnede det. Jeg er orienteret i Deres Hjem; mine Tanker have fulgt Dem, naar De drak Deres The, naar De røg Deres Pibe, naar De læste, naar De grublende sad i Tankestolen med blødende Hjerte og smilende Læber, for at finde nye Midler til Lindring og Velgjerninger. Jeg veed, De har det godt; men jeg troer dog, De har det ikke, som De burde have det, som De fortjener det efter Dagenes Møie og Anstrengelse. De har saaledes i Regine sikkert et tro Tyende, en ret brav Huusholderske; men øm Kjærlighed, sand Hengivenhed savner De. Lad mig i en eneste Sætning omfatte mine Tanker og Følelser, saa-

ledes som de have paatvunget sig mig: Jeg fandt, De manglede en Datter, ligesom jeg manglede en Fader."

Efter med en næsten overnaturlig Kraft at have aflagt denne vistnok farlige Bekjendelse, der udstrømmede med et ædelt qvindeligt Hjertes hele Inderlighed, og dog var blandet med saa usigelig Smerte og Veemod, at vi ikke med Ord kunne betegne Omfanget af hendes Sindsbevægelse, sænkede Cæcilie rødmende sit skjønne Hoved og fortsatte med qvalt Stemme:

„Det var mit Livs skjønneste Haab; men det var vel kun en Drøm! — Indseer De nu, at Synet af Dem maatte berøre mig smertende? Jeg ventede vistnok ingen Olding, der blot trængte til Pleie; men jeg formodede dog heller ikke en Mand i Livets kraftigste Alder, en Mand, der seer imod Livets Middag, ikke imod dets Aften, og derfor kan gjøre andre Fordringer af det end dem, en datterlig Omhu formaaer at yde ... Det var en Skuffelse! ... Jeg lærte at kjende Meget: Deres Hjertes rige Omfang, Deres rastløse Virksomhed, Deres joviale Livsopfatning, Deres strenge Alvor, hvor det kom an paa Alvor; jeg lærte at kjende Deres beskedne Fordringer for Dem selv, og den mindre ømhedsfulde Maade, paa hvilken de fyldestgjordes; hvorledes De, træt af Kampene ude, i Hjemmet som oftest kun fandt Trevenhed, Tværhed og Eenfoldighed, parret med Nærighed, som Erstatning — alt Dette lærte jeg efterhaanden nøie at kjende, kun Eet lærte jeg ikke — hvad enten jeg fandt det overflødigt, eller mit Phan-

tasibillede af Faderen var for stærkt til at fortrænges af noget andet —, jeg lærte ikke at kjende Dem som Mand, men kun som ædelt Menneske; jeg saae i Dem altid blot Ernsts „kjære Gamle!“

Situationen blev den gode Doctor pinligere og pinligere. Ved den Tanke, at see sig daglig omsvævet af Cæcilies Sylpheskikkelse, istedetfor af den knurrende, vrantne, omtrippende Huusholderskes kjedelige Gestalt, følte han sig som hensat i hiin Himmel, der af Propheten loves de Troende. Men at realisere denne Salighed, at gjøre noget Skridt til at erhverve sig denne Houri, — det overgik den ellers dog saa dristige Operateurs „Løvemod“; det vedkom jo ogsaa blot Manden Gottschalk, og han var i dette Stykke netop ikke modig.

Regine var hans Xantippe. At faae denne ved Vanens Magt til ham bundne Qvinde fortrængt af Cæcilie, eller dog idetmindste at faae hende underordnet den unge Dame og derved sig selv, — det var en herculisk Gjerning, en Daad værdig en Alexander. Doctoren vovede et Øieblik at gribe Haabet, at vugge sig i det ham paa Klem aabnede Paradises Tryllerige; men Phantomet forsvandt for den kolde Hverdagsbetragtnings vækkende Skulderslag, — Skriftefaderen maatte tilstaae med Skriftebarnet: „det var vel kun en Drøm!“

Midt i hans Forlegenhed over at finde et tilfredsstillende, et ikke altfor knusende Svar, vare de Følelser,

som længe havde været indesluttet i Cæcilies Bryst og nu havde faaet Luft, blevne saa mægtige, at hun ikke formaaede at tilbageholde et nyt og sidste Udbrud. Efter en voldsom Sjælekamp, kastede hun sig, svømmende i Taarer, for Doctorens Fødder, bedækkede hans skjælvende Hænder med brændende Kys og sagde med en hjertegribende Røst, saaledes som kun Engle kunne bede: „Det briste eller bære — optag mig dog som Datter i Deres Huus!"

Og da disse Ord vare udtalte, var hun atter sig selv. Som om Tilbageholdelsen af dette — unegtelig vovelige — Ønske havde kuet hendes hele Væsen, gled hun nu med Lethed, Frimodighed og dog saa yndig Qvindelighed over til Afskeden. Med henrivende Venlighed takkede hun Doctoren for den taalmodige Opmærksomhed, han havde skjænket hende, for den Godhed, han viste hende ved at paatage sig det ubehagelige Hverv, at ordne hendes Sager, og derpaa ilede hun let hen over det sidste og vigtigste Punct, idet hun, uden fornyet Lidenskabelighed, bad ham, rolig overveie hendes Anmodning, ikke betragte hende som nogen særdeles Forvænt, fordi hun for Øieblikket levede i et stort Huus, og fremfor Alt ikke overile sig med det Svar, hun tillidsfuldt forventede at høre af hans egen Mund.

Saaledes affærdiget tog Doctor Gottschalk Mappen med Papirerne og gik. Men vi tor ikke afgjøre, hvilke Følelser, der havde Herredømmet hos ham, da han atter aandede i det Frie og ligesom instinctsmæs-

sig tog Veien til sin unge Vens, til den letsindige Ernsts beskedne Bolig.

Hvad vilde han der? — Saavidt var det kommet med den velmeriterede Doctor medicinae, at han, der ellers var alle Knegtenes Consulent og den, til hvem de trygt kunde tye i Livets mangehaande Conflicter, for at hente Bistand og Raad, nu selv var saa raadvild, at han maatte tye til den yngste, den mindst erfarne og practiske af dem Alle. Var det maaskee den kjære, gode Naturs Fiffighed: Haabet om, at han hos denne Vennekredsens Yndling vilde finde den største Sympathi, hente sig det Svar, han frygtede og dog saa gjerne ønskede? . . .

Naturligviis modtog Ernst sin Ven og Velgjører med aabne Arme, skjøndt han afbrødes i en kjærlig Spøg med sin unge, nette Hustru. Men neppe saae han Doctorens alvorlige Aasyn, som kun formildedes af det venlige Solskin, der smilede fra det, idet han tilnikkede Johanne, ønskende Held og Velsignelse til Forbindelsen og med Deeltagelse spørgende til hendes Befindende, — førend han ogsaa bestræbte sig for at blive alvorlig. Han troede ikke rettere, end at en frygtelig Epidemi var udbrudt og havde bragt Lægen i sørgelig Activitet — en Formodning, hvortil han maaskee ogsaa lededes ved Synet af Mappen, hvilken Gottschalk bar med et Slags forsigtig Høitidelighed.

„Hanne! en Flaske Viin til Doctoren!" udbrød Ernst i sin Forlegenhed, tog Hatten fra Doctoren og

vilde ligeledes stille ham ved Pakken, for at han kunde gjøre sig det beqvemt.

„Nei, maa jeg bede! ingensomhelst Uleilighed," bød Lægen. „Men har Din lille Kone forøvrigt Noget at varetage i Huset, saa lad hende endelig ikke genere sig for min Skyld."

Ernst forstod Vinket og manoeuvrerte sin Halvdeel ud med et halvt Dusin Kys.

„O, Du veed ikke, hvor lyksalig jeg er, Gottschalk!" udbrød han henrykt, da hun forsvandt. „Det er den eneste klogeste Streg, jeg har gjort i dette Liv."

„Det glæder mig usigeligt. Gud lade det vare indtil Enden!" sagde Doctoren med inderlig Deeltagelse og trykkede den unge Ægtemands Haand.

„See saa, min Ven!" begyndte Ernst i en anden Tonart, efterat have givet sit Hjerte Luft ved hiin Forsikring om sin Klogskab: „see saa, nu ere vi da under fire Øine. Hvad godt eller slet Nyt har forskaffet mig Glæden af Dit Besøg? Jeg er stemt over Kammertonen, ja Strængen er nærved at briste af Begjerlighed efter at erfare det." —

„Du skal give mig et godt Raad, Kjære!" sagde Doctoren med usædvanlig blød Betoning.

„Skal jeg?" spurgde den Letsindige, med en eiendommelig pudseerlig Stolthedsfølelse, og dreiede sin Stol saaledes, at han i en ridende Stilling, med Hagen paa Stoleryggen kom til at sidde ligeover for den

Raadvilde. — „Nu ja — med Alderen kommer Erfaring, siger man; men jeg har opdaget, at den kommer med Ægtestanden. Jeg er bleven som helt forvandlet ved Giftermaalet — bleven en ganske Anden, Du! Jeg er langt roligere, besindigere, fornuftigere, om jeg selv skal sige det."

„Jeg vil gjerne troe det," svarede Doctoren med et Smil, der snarere tydede paa Tvivl end paa Tro. „Hor altsaa nøie efter" — vedblev han alvorligere — „hvad jeg nu vil anbetroe Dig; men hvis Du ikke seer Dig istand til at give mig et samvittighedsfuldt og upartisk Svar, saa lov mig idetmindste, at min Meddelelse maa blive betragtet som usagt."

„Jeg veed ikke nogen Marter og Pinsel, falske Qvinter iberegnet, der skulde bringe mig til at forraade hvad Dit Venskab vil betroe mig," forsikrede Ernst noget hyperbolsk; „før skulde jeg bide min Tunge af, forend den skulde udplapre den mindste Interval af Dine Hemmeligheder; og hvad min Samvittighedsfuldhed og Upartiskhed angaaer, da vær overbeviist om, at Du i saa Henseende i mig har fundet den rette Voldgiftsmand. Forresten glæder det mig, at Du endelig viser mig nogen Tillid; det har altid forekommet mig, som Du betragtede mig som — — som lidt vindig og upaalidelig. Nu skal jeg vise Dig paa en glimrende Maade, at jeg har Basis, Fundament, Gehalt, kortsagt: Soliditet."

„Godt, godt," sagde Doctoren, allerede begyndende

at indsee, at Ernst noget nær burde have været den Sidste, til hvem han skulde henvende sig i en saa tvivlsom og delicat Sag.

„Gid det blot maatte være noget ret Vigtigt!“ udbrød Ernst ivrigt, og tilføiede med uforlignelig Naivitet: „Det er mig ordentlig kjært, at Du er kommen i en eller anden Klemme, for at jeg dog engang kan godtgjore, at Evne og Villie hos mig ogsaa kunne gaae colla parte. Blot noget bravt Farligt, Forvovent, Risquerligt — jo galere Genistreg, jo bedre!“

„Tak, Tak!“ afbrød ham Doctoren og maatte lee, hvor alvorsfuld hans Stemning end var. „Hvad vilde Du sige om mig, lille Ven! hvis jeg ønskede, at Du maatte brække en Arm eller et Been, blot for at jeg kunde faae Leilighed til, ved at curere Dig, at vise, hvorledes Evne og Villie gik Haand i Haand?“

„Aa, Gottschalk! med Dig er det nu en ganske anden Sag,“ meente Ernst ligesom lidt bedrøvet: „Du behøver ikke at opsøge Leiligheden med en Lygte, den kommer hos Dig alle Dage af sig selv. Men vi trænge jo Alle idelig og altid til Dig, og allermest jeg. Kan det da forundre Dig, at det fryder et erkjendtligt Hjerte en Smule, at der gives det Udsigt til at afbetale om blot en Skilling paa sin Dalers Gjeld, selv om Creditor eller Debitor — hvad han nu hedder — i samme Øieblik er lidt i Knibe?“

„Nei, paa ingen Maade! det er saa menneskeligt

og alle gode Hjerter egent," sagde Doctor Gottschalk idet han trykkede Vennens Haand, og fortalte ham nu saameget af Cæcilies Historie, som han omtrent behøvede at vide, for at han kunde afgive en Betænkning om, hvorvidt det gik an, at den unge Dame, i Egenskab af Huusbestyrerinde, tog til ham, Doctoren, naar hun saae sig nødsaget til at forlade sit nuværende Opholdssted.

„Er det saa det Hele?" spurgde Ernst, da denne Meddelelse havde fundet Sted.

„Ja — — synes Du ikke, det er nok?" sagde Doctoren, forundret over, at den Anden kunde tage sig denne for ham saa høist vigtige og delicate Sag saa let. „Hvad er da nu Din Mening?"

„Min Mening," svarede Ernst og vendte atter Stolen, idet han afkastede den Alvorstvang, han havde maattet paalægge sig: „min oprigtige og uforbeholdne Mening er, at Du vilde være den største og completteste af alle ikke indespærrede Daarer, hvis Du ikke jo før jo hellere lod den gnavne Regine udhvile sine gamle Been i Varton eller Abel Cathrines Boder, og førte den straalende Cæcilie ind i Doctorboligen med klingende Spil og et fuldstændigt Fakkeltog."

„Aa — Du er og bliver et uforbederligt Vildhoved — Du er gal! — Betænk dog!"

„Ja, der er nok Noget at betænke! — Doctor, Doctor! Du gjør Dig mere og mere værdig til Spændetrøien. Det er Dig, der er gal — lad Dig sige af

Folk udenfor Dig; Du er Dig ikke Galskaben bevidst, det er — hvad Du selv ofte har forklaret os — netop det sørgelige Symptom paa den ægte Galskab, at vedkommende Individ ikke vil vedkjende sig sin abnorme Tilstand. — Fortørn ikke de høie Guder ved Brøvl! Jeg besørger Faklerne, ifald det er den værdige Indgang, der foruroliger Dit galante Hjerte — — —"

„Hold nu inde med alt Gjækkeri, og svar mig som fornuftig Mand: „Hvad vil Folk sige? Verdens Dom — —"

„Nei, nu bliver Du nærgaaende. Det er jo lutter Personligheder, Du opvarter med. Verdens Dom? Guds Død! Du alluderer til mit, til Din Hjertensvens lovlige Giftermaal! — Verdens Dom har skaffet mig Johanne ikke paa, men om Halsen... Verdens Dom skylder jeg denne hele, hellige, enorme pyramidalske Lykke — Millioner Gange større end jeg syndige Menneskebarn fortjener den. Og Du vil skumle med Bitterhed over Verdens Dom? Fy, Ruderknegt! det havde jeg ikke ventet af Dig; jeg kunde fordre Dig ud formedelst Dine ubesindige Ord, hvis ikke Pistolknald og Kaardeklirren ere saa afskyelige Dissonantser, at ingen ærlig Musicus, der har lidt Øre for Harmoni, gidder hørt dem."

Doctoren sukkede, vi vide ikke, om det var over hans unge Vens Letsindighed eller over sin egen Raadvildhed.

„Verdens Dom!" vedblev Ernst i Extase:

„Verdens Dom er ikke en overslidt Silkeqvint værd, undtagen hvor den fører et Par skikkelige Folk til Alteret. Har Du ikke selv været med at synge vor Klubvise, jeg troer endog det er en god gammel Psalme eller Choral:

„Verdens Domme agter
Han kun lidet paa;
Han blot eftertragter
Salighed at naae."

„Ja Salighed — Salighed! det er det rette Ord, det eneste rigtige Moment i hele Historien. Og hvor skulde Saligheden søges, naar den ikke findes i den himmelske Omgang med et qvindeligt Væsen som Cæcilie? — O, lykkelige Doctor! Jeg er ingen Prophet; men det er saa vist, som D kommer efter C — (naar man ellers ikke vil regne cis og des med) —, at er først Cæcilie indenfor Dine Vægge, ville I ved Guds og de velvillige Gjenboeres Bistand nok blive et Par, ganske som Johanne og jeg bleve det. Du misundelsesværdigste af alle Dødelige, næst mig! Kom, lad mig kysse Dig, Doctor! for Dit gode Indfald. Men hvad — Du springer ikke op og dandser rundt af Glæde! Er da Sanders phlegmatiske Aand eller Severins melancholske Dito faret i Dig? Aha, jeg veed det: Musiken er det, der foruden Faklerne ligger Dig paa Sinde. Vær beroliget, min Ven! Du skal faae componeret en Indtogsmarsch con Brio, der skal bringe de himmelske Hærskarer til at lytte af Henrykkelse. Hør

blot: vi begynde med en majestætisk fuld Accord i A-Dur, med alle ti Fingre og Pedal — —"

Han aabnede Claveret og anslog nogle frygtelige Accorder.

Paa dette velkomne Signal indfandt sig øieblikkelig den unge Kone. Saalænge Mændene samtalede, troede hun med en rigtig Takt for det Sømmelige, at burde trække sig tilbage til de huslige Sysler; men nu musicerede jo Ernst, hvorfor skulde hun da længer unddrage sig sin Ægtemands Selskab?

„Nyt, glædeligt Nyt!" tilraabte Ernst hende jublende. „Tænk blot: Nu kommer den gode Doctor endelig ogsaa i Havn! Naa, hvilke Qvartetter vil det give! Cæcilies udmærkede Sopran, Din rene Alt, min Engel! min egen ret taalelige Tenor, og saa Din kraftige Bas, Doctor! der rigtignok trænger til lidt Uddannelse — hvilken Musik ville vi ikke kunne bringe paa Benene i de lange Vinteraftener! — —"

Saaledes vilde den letsindige Consulent sikkert i sin Glædes Ruus have glemt, at nys Pinebænken selv ikke skulde have afpresset ham en Toddel af hvad Vennen betroede ham; han vilde glatvæk fortalt sin nydelige Viv hele Historien, der dog rigtignok heller ikke, som Hemmelighed betragtet, var af synderlig Vigtighed, — hvis han ikke var bleven afbrudt. Ind traadte nemlig Sander, den phlegmatiske Jurist, meget bleg og synligt medtaget. Han saae sig med kjendelig Uro omkring

i Stuen og gjorde derpaa det Spørgsmaal, der snarere lignede et fortvivlet Udbrud: „Er Severin heller ikke her?!“

12.

Spaderknegt er sporløs forsvunden. — Sømanden Erik løser Gaaden.

„Hanne! Hanne! for Himlens Skyld! et Par Stole eller tre til vor Ven; han er en Afmagt nær, han synker i Knæerne!“ udbrød den opmærksomme Vert, og havde i sin Forhippelse nær smidt Doctoren ned af Sædet, for at berede den Nysankomne den størst mulige Beqvemmelighed. „Fordømt!“ vedblev han idet han med en Iver, der langt mere forstyrrede end gavnede, fortsatte Ryddeliggjørelsen af nævnte Bohave — „fordømt, at vi ikke have nogen blød Sopha endnu. Det skal være det Første, vi anskaffe os. Noteer det, lille Hanne, i Bogen, Du veed nok! — Stakkels Sander! hvordan har Du det? — Doctor! var det ikke bedst, han strax blev aareladt? Hanne — — —“

„Hold Din Mund, Qvaksalver! og lad Sander blot fatte sig lidt,“ afbrød Gottschalk ham, maaskee lidt gnaven over den ubetimelige Afbrydelse og dog ikke uden Bekymring for Juristens usædvanlige Tilstand og sære Spørgsmaal. — „Han har formo-

dentlig gaaet for stærkt; lidt Rolighed vil snart tilbagebringe Ligevægten."

„Ja, det er Noget, Du jo rigtignok bedre maa forstaae," sagde Ernst lidt slukøret; „men, Hanne, hent alligevel paa mit An- og Tilsvar et Par Smaapuder ind! Saa meget forstaaer jeg mig, trods Sundhedscollegiet og hele det medicinske Facultet, dog ogsaa paa Doctoriet, at nogle gode Bolstre, i Mangel af Sopha og Lænestol, ere det bedste Middel imod Træthed. Af tre Stole lader sig ret beqvemt danne en Ottoman — ak! det er en saadan, der mangler Dig, Din Stakkel!"

Sander syntes virkelig især at lide af Træthed; thi neppe var han kommen til Sæde og havde indtaget den efter Omstændighederne mest magelige Stilling, førend hans legemlige Ildebefindende veeg. Men ikke saaledes hans aandige Spænding. Atter lod han med et Slags Haabløshed sit Blik svæve omkring i Værelset, og udbrød derpaa sukkende: „Nei, han er væk! Vi have ingen Spaderknegt mere — Severin har gjort en Ulykke paa sig selv."

„Det forbyde Gud! — Hvad er det dog Du siger? Fat Dig, Menneske!" gjenmælede Doctoren. — „Severin har for det første slet ingen Grund til at begaae en Handling, som den, hvortil Du sigter: han elsker og er elsket, har Kundskaber og — —"

„Er melancholsk — o den forbandede Melancholi! Han maatte tusinde Gange hellere have været phleg-

matisk; jeg vilde have baaret ham Verden rundt paa mine brede Skuldre, som en Padde sin Skal, som en Snegl sit Huus," afbrod Sander ham larmenterende.

„Dernæst har han jo altid" — vedblev Doctoren — „ytret sig strengt imod Selvmord, selv i vor sidste Samtale udtalte han sig imod denne Feighed. Det maa være en Misforstaaelse; forklar Dig tydeligere!"

„Ja, hvor er han da henne?" spurgde Sander. „Han forsvandt for mine Dine tidlig i Morges og jeg har ikke senere kunnet opdage et Spor af ham. Jeg har været en halv Snes Gange i hans Logis; jeg har været, hvor han spiser, hvor han drikker sin Caffe (desværre! for at faae endnu tykkere Blod); hos Rosa og Baruch har jeg været, paa Politikammeret, Pascontoiret, Assistentshuset, Adressecontoiret, ved Druknehuset, Badehuset og langs Canalerne, overalt har jeg søgt og sonderet; men ikke et Atom har jeg fundet af vor ærlige Ven."

„Det er rigtignok besynderligt," tilstod Gottschalk, der nu ogsaa begyndte at blive urolig. „Men har han da slet ikke været paa sin Bopæl siden han, som Du siger, imorges tidlig forlod sit Hjem?"

„Du hører jo, at jeg efter hver forgjæves Vandring altid er vendt tilbage i hans Logis, for at spørge, om han endnu ikke havde ladet høre fra sig; men Svaret lød hver Gang benegtende, og skjøndt Naturen nu engang ikke har dannet mig til Løber, Postbud, Jagtbarbeer eller Brandmajor, saa har Venskabet dog idag gjort

Underværker — det er uberegneligt, hvormange Miil, jeg har gjennemkrydset! Men nu kan jeg heller ikke mere og jeg paastaaer, det er ikke en Skam for nogen Mand at maatte stikke op for det Umulige."

Ernst betragtede den Afkræftede med en Blanding af Beundring og Deeltagelse. Han sneg sig et Dieblik ud og bragde strar derefter Resten af en Flaske sød Viin til den lovkyndige Bens Vederqvægelse.

„Har Du da ogsaa været hjemme hos mig?" spurgde Doctoren atter.

„Der kommer jeg juſt fra," svarede Sander med et Suk og rakte Ernst den tømte Flaske. „Det var mit næstsidste svage Haab, ligesom dette Musikens og Kjærlighedens Paulun er mit sidste. — Forøvrigt sagde Din Gamle, at hun ventede Dig hvert Dieblik. Adskillige havde allerede spurgt om Dig; men Severin havde hun hverken hørt eller seet."

„Det er sandt," bemærkede Doctoren og saae paa sit Uhr: „Tiden er forløben, jeg bør at være hjemme nu. Hvis Du derfor, kjære Sander, efter denne lille Hvile og Forfriskning, kunde samle Resten af Din idag saa velanvendte physiske Kraft i et eneste Brændpunct for at ledsage mig til min Bopæl, — da saae jeg det grumme gjerne. Vi kunde da, naar jeg har endt mine Forretninger, hvad i Reglen ikke varer længe, tilbringe Aftenen hos mig, for i Fællesskab at overveie, hvad der er ved denne hemmelighedsfulde Sag at foretage. Paa Henveien kan Du da tillige meddele os

de nærmere Omstændigheder ved Severins utrolige Forsvinden. Naar Du tager mig under den ene Arm og Ernst under den anden, saa gaaer det nok. Det er utroligt, hvad et Menneske kan udholde ved Hjælp af nogen fast Villiekraft."

"Man skal ikke sige om mig, at jeg, for at pleie min Magelighed, lader en kjær Ven sidde i Suppen," svarede Sander med ægte græsk Heroisme og reiste sig virkelig efter nogen Kraftanstrengelse. "Det skee, o Doctor, som Du i Din Viisdom har foreslaaet. — Ernst! undskyld mig for Din elskværdige Kone, hvis jeg — kummerbetynget og overarbeidet — ved første Gang at indtræde i Eders lykkelige Huus, efterat hun er kommen under Huen og Du under — ja Du forstaaer mig nok — at, siger jeg, min Introduction snarere ligner en Thingstuds eller en rig jydsk Hesteprangers i Terminstiden, end er saaledes som sig sømmer et ikke uværdigt Medlem af de galante Knegtes Klub. — Ræk mig saa Din Arm, Gottschalk! Gid blot Severin denne ene Gang var funden; jeg skal aldrig oftere lade ham komme fra mine Øine!"

Paa Veien fortalte Sander det havte Eventyr, ved hvilket han var bleven skilt fra Vennen.

"Ifølge vor Aftale, som Du nok erindrer, Gottschalk" — sagde han — "begav Severin og jeg os tidlig til Hjertensfrydgaden, for at han kunde faae Leilighed til at see og beundre Annette, og senere meddele Dig det Indtryk, jeg var overbeviist om, hun vilde gjøre

paa hans, den stakkels Forsvundnes Sjæl og Gemyt. Da det vilde stride imod den Respect, man er sin Tilbedte skyldig, hvad enten hun forskjonner Nyboders lave Huse eller brillerer ved et Hof, hvis man Arm i Arm vilde gjøre hende et Morgenbesøg med en Ven uden foregaaende lovlig Varsel, — saa lagde vi en lille Plan. Paa den Tid af Dagen polerer hun altid sine Vinduer. Severin skulde da først gaae forbi, spørge om en Sergeant, Qvarteermand eller anden saadan fingeret Person, men som maatte antages at boe i det District. Eftersom nu Ordene faldt, skulde han søge at udspinde Conversationen, hvilket ikke kunde være vanskeligt, da Nyboderspigerne i Reglen ere godmodige og snaksomme, slet ikke knibske eller prude. Derpaa, naar Samtalen kunde formodes at være i fuld Gang, skulde jeg komme fra den modsatte Side af Gaden, hilse dem, slutte mig til dem og nu var Bekjendtskabet gjort uden Brud paa Dilicatessen. At jeg nu forbander disse Omsvøb, beviser i alt Fald kun, at jeg dømmer efter Udfaldet, ikke efter den gode Hensigt — —"

„Ja videre, videre!" afbrød Doctoren ham utaalmodig: „imod Planen lader sig Intet udsætte."

„Det mener jeg med," vedblev Sander beroliget. „Altsaa: vi skilles ad paa Hjørnet af Adelgade. Han gaaer til Venstre ned ad bemeldte Hjertensfrydgade — som jeg aldrig kan nævne, uden at mit Hjerte er bristefærdigt, — og jeg begiver mig til Høire igjennem Els-

dyrsgade, for at lægge Veien om ad Nyøstergade, da jeg saa igjennem Delphin- og Grønlandsgade, ved ligesom at omgaae Fæstningen, vilde fra den modsatte Kant komme ind i Annettes Gade eller naae Maalet. Som sagt: han gik og jeg gik; og senere hen har jeg ikke seet ham — faaer ham vel aldrig mere at see!"

"Giv Dig tilfreds, Sander!" trøstede Gottschalk. "Erfarede Du da slet intet Videre om ham?"

"Jeg tog just ikke Kjæmpeskridt," fortsatte Fortælleren — — —

"Nei," bemærkede Ernst, skjøndt han følte mere ved Sanders Uro end han befrygtede nogen Fare for Severin — "Brolægningen derude er heller ikke godt skikket til at løbe Væddeløb paa."

"At jeg gik noget langsomt, havde en mindre egoistisk Grund, min spydige Hr. Ægtemand, end den, Du behager at tillægge mig," forsikrede Sander: "jeg vilde reservere Severin Tid til ret at iagttage den Paagjældende, og ved en længere Samtale blive et saameget desto troværdigere Vidne. Men da jeg stod ved Døren med den lille Hammer, var der ingen Severin at øine; han var som sunken under Jorden."

"Gik Du da ikke ind?" spurgde Doctoren. "Det havde dog været fornuftigst, strax at erkyndige Dig om, hvorvidt hun virkelig havde talt med ham eller ikke."

"Naturligviis gik jeg ind," svarede Juristen lidt fornærmet; "jeg maatte ellers være en daarlig Practi-

cus, hvis jeg havde forsømt at undersøge Aastedet. Men jeg erholdt ingen Oplysning. Annette havde grædt, hun sang sin Hexesang, om det iiskolde Hav, med Fortvivlelsens Stemme, og da jeg trængte ind paa hende, for at erfare, om han havde seet og talt med hende, bad hun mig for Guds Skyld at gaae Fanden i Vold; det vil da sige, hun lod sig ikke utydeligt forstaae med, at hun hellere ønskede mig i dette Øieblik fungerende i Raad- og Domhuusbygningen, end frittende i Nyboder. Somsagt, hun traf mig ikke til sig med Jernhager, men frastødte mig som en modsat Magnetpol, idet hun reentud erklærede, at hun var ulykkelig nok og mere Saadant, saa at jeg — hvis jeg ikke kjendte vor for tidlig tabte Ven bedre — næsten maatte fristes til at antage, at han havde stukket mig ud, besnakket hende og gjort hende halvt forrykt. Imidlertid — og jeg beder Eder skrive mig dette Træk til Indtægt paa Venskabets Conto — vilde jeg dog ikke fortrække ganske med uforrettet Sag. Tilsidesættende al Delicatesse, ja Skaansel, tilsyneladende saa rolig som en Hof- og Statsretsbetjent, naar han skal udpante, kastede jeg mig i en Stol og svor paa, at vilde hun, som jeg maatte formode, have mig paa Døren, saa skulde hun først sige mig, om hun havde talt med Severin idag, for gik jeg ikke, om man saa vilde spænde sex gale Vognmandsheste for mig."

„Det var haardt, ja næsten grusomt," bemærkede den lattermilde Ernst, der hverken troede paa Seve-

rins Forsvinden eller paa Sanders koldblodige piinlige Forhørs strenge Sandhed. Tvertimod tænkte han i sit stille Sind, at Sidstnævnte havde rodfæstet sig, som omfortalt, i Nyboder, ene fordi han havde fundet Stolen beqvem.

„Naa, svarede hun saa?" spurgde Gottschalk, der ikke tog sig Sagen ganske saa let.

„Ja, omsider rykkede hun ud med, at hun rigtignok havde verlet et Par Ord med et Menneske, som svarede til den Beskrivelse, jeg gav af Severin; men strax derefter var der forefaldet Noget, som for hende var af langt større Interesse og som hun nu ikke kunde sige mig. Det stod dog ikke i nogensomhelst Forbindelse med min Ven eller hvad han spurgde om, hvilket forøvrigt var en temmelig ligegyldig Ting; men hvor han saa blev af, lagde hun ikke videre Mærke til, da hendes egne Anliggender gav hende Nok at tænke paa. Det var alle de Oplysninger, jeg kunde faae udpiint. Jeg forlod hende utrøstet og dog ikke saa trøstesløs som nu, da jeg nogetnær har tabt Haabet om at gjenfinde vor gode Severin."

„Historien seer vistnok noget mystisk ud," tilstod Doctoren; „men det er dog ikke værd at fortvivle endnu; reent forsvinde kan dog intet Menneske i vore Dage."

Man havde imidlertid naaet Gottschalks Bolig.

Efter at have lukket Vennerne ind i sit eget Værelse og forsynet dem med Cigarer, erkyndigede han

sig hos Regine om, hvem der muligen havde været her i hans Fraværelse.

Hun meddelte ham da blandt Andet, at Sømanden med den tilskadekomne Arm befandt sig i Venteværelset, hvor hun havde ladet ham opholde sig, da hun formodede, at Doctoren snart vilde komme hjem.

Hvor urolig end Gottschalk var over Severins sære Bortebliven, og hvor meget end Cæcilies Anliggender havde taget hans Sjæl og Sind i Beslag, — saa var han dog en altfor samvittighedsfuld Læge, til ikke øieblikkelig at underordne alle andre Interesser de Pligter, der i saa Henseende paahvilede ham.

Han gik derfor strax ind til Erik, hvem han traf betydelig modfalden.

„Naa, min Gut!“ begyndte Gottschalk opmuntrende: „hvor staaer det sig? Bravt, vil jeg haabe.“

„Det faaer De nok at see, ved selv at peile Pompen,“ svarede Erik med en bitter Vending af Skraaen i Munden: „Skibsdoctoren snakker alt saa smaat om at kappe.“

Her gjorde den stakkels Sømand en Pantomime, der tydelig nok betegnede en Amputation af Armen.

„Naa, naa!“ beroligede Gottschalk, „saa slemt er det vel heller ikke. Den gode Mand kan have taget Munden vel fuld. Man gaaer ikke strax hen og gjør Folk eenarmede for en Smule Spundshuls Skyld.“

„Gud velsigne Dem, Doctor! hvis De kan af-

gjøre Sagen ved en Splidsning og lade mig beholde Stumpen," udbrød Patienten. „Jeg vil dog forbandet nødig stage mig frem med Mangel paa løbende Takkelage."

Efter denne Hjerteudgydelse blottede den lange Erik sin Arm og satte Lægen istand til at tage dens Tilstand i Øiesyn og Betragtning.

Efterat have undersøgt Skaden med den ham egne Nøiagtighed, afgav Doctor Gottschalk følgende Prognose:

„Sagde jeg, det kun var et Myggestik, som lod sig hele ved Hjælp af lidt Universalbalsom eller hvad I forresten plastererer med derude paa Eders gyngende Hospital, saa lovede jeg Mere end selv den allerbedste Natur, der aldrig har smagt Grog, pleier at holde. Men naar min værdige maritime Hr. Collega allerede kan tale om at sætte Armen af som en Ende raaddent Toug, saa nærer jeg en lille Mistanke om, at det snarere er hans eget lærde Hoved, der trænger til bemeldte Forkortning. — Har Du forstaaet mig, lille Ben!?"

Hermed klappede han venligt trøstende den modfaldne Sømand paa Skulderen og lagde Forbindingen tilrette igjen med et saa beroligende og veltilfreds Smil over hele sit godmodige Aasyn, at den Adspurgde — om han end ikke ganske havde forstaaet ham — dog følte sig saa lettet, at hans naturlige Lune vendte

tilbage og med dette tillige hans gamle Lyst til en jevn „Luntevager-Passiar."

„Min Lykke, Hr. Doctor," — begyndte han, efterat denne med rene og tydelige Ord havde forsikret ham om, at der ikke var mindste Fare for Armen, selv om den end maaskee en Tidlang vilde blive noget stiv fordi unegtelig en Sene var bleven lidt beskadiget, — „min Lykke synes noget tynd, hvergang jeg sætter mine Fodder paa Landjord, aldenstund jeg skal løbe min Lieutenants Ærinder. Tænk Dem blot, jeg havde idag atter paa et hængende Haar for hans Skyld sat Skuden paa Grund og maatte bruge al min Kunst for at klare mig."

Lieutenant Brandt havde siden Samtalen med Frøken August selvfølgelig faaet saamegen Interesse for Doctoren, at han, langtfra at sætte Stopper paa Sømandens Snaksomhed, meget mere opmuntrede ham til at udtale sig.

„Hvad!" spurgde han: „Du har atter i Dag leveret en Depeche paa Østergade?"

„Nei, dennegang var det dog kun i Hjertensfrydgade," bemærkede Erik. — „Det er en rask Fyr, den Lieutenant, maa De troe, Hr. Doctor! Har han ikke lige saa mange Kjærester, som Compasset har Streger, saa gid jeg aldrig mere maa lugte Saltvand!"

Nu faldt det som Skjæl fra Doctorens Øine.

Annette — Sanders Nybodersskjønhed — var

den unge Paarørende af Eduard Brandt, hvorom Cæcilie havde talt. — Men nu var hans Iver for at udpompe Erik ogsaa stegen saa meget desto mere; thi af ham kunde han maaskee erfare, hvor Severin, der var gaaen ud med Sander for at gjøre Annettes Bekjendtskab, egentlig var bleven af.

Han tog i ingen Henseende feil.

Da Erik var kommen behørig paa Gled, fortalte han: at bemeldte hans Lieutenant, der nu engang havde Tillid til ham i deslige ømme Affairer, havde beordret ham til at give Annette Underretning om hans lykkelige Ankomst fra Reisen og melde, at han selv snart vilde indfinde sig for at aflægge et Besøg. For at recognoscere Terrainet, da den gamle Morbroder eller Farbroder ikke just yndede store Epauletter over sin ringe Tærskel, og for siden, naar han ankrede, at holde ham Ryggen fri, skulde den troe Følgesvend og Brevdrager patrouillere paa Fortoget ligeoverfor og signalisere, naar der var Ugler i Mosen. Denne simple Rendez-vous-Plan krydsedes nu af Severins og Sanders Anslag. Vi ville lade Erik meddele hvorledes.

„Seer De nu, Hr. Doctor!" sagde han: „altsom jeg ganske efter Ordren laverede i smult Vande paa den modsatte Bred og havde observeret, at den Gamle var stukket i Søen for fulde Seil, bemærkede jeg nok, der snart vilde komme Laring. Ham, Latinseileren, der saa skammeligt paaseilede mig og gav mig dennehersens

Lækkage — om hvilken en ærlig Dispache maa afgjøre, hvorvidt den kan kaldes ordinair eller extraordinair, — kan jeg takke for det Hele. Han ankrer op, praier Pigebarnet gjennem Kahytsvinduet og gjør Miner til at gaae ombord, saasnart Falderebstrappen blot udhænges. Det creperede mig svært, baade paa egne og Lieutenantens Vegne, og da jeg nu saae ham, Lieutenanten, under Luvvart, saa gav jeg ham et Vink om at mindske Seil og holde i Læ af Latineren til jeg havde klaret Farvandet. Han forstod mig strax, og beslog Underseilene, baade Storseil og Fok; imedens gjorde jeg et Slag, der forsaavidt var et godt Slag saasom jeg vandt betydeligt i Luven. Kort at fortælle altsaa: da jeg kom Side om Side med den sorte Driver og det kogte i mig fra sidst, dreiede jeg til Vinden og vilde have redet ham en Planke i Skroget. Men Fyren holdt et skarpt Udkig og havde taget god Kjending. Han skjældte mig ud, og det kunde jeg som ærlig Sømand ikke døie, allerhelst da min Lieutenants Kjæreste var i samme Kjølvand. Jeg gav ham det glatte Lag igjen, og inden vi forsaae os, havde Nybobers Vagt os i Kardusen — jeg slap, fordi jeg snakkede mig fri og har Landlov; men han kukulurer i Arrestboien."

„Hvad, Menneske! er Du gal? Severin, en af mine bedste Venner, har Du faaet arresteret, sidder i Nybodersvagt!" udbrød Doctor Gottschalk opfarende og greb den lange Erik i Brystet.

Denne blev vistnok betuttet, da han erfarede, at det var Doctorens Ven, hvem han havde spillet dette Puds. Imidlertid skyndte han sig dog med, paa sin eiendommelige Maade at erklære, at Sagen ikke havde Stort at betyde og ingenlunde var farlig. De Folk lode sig affinde med gode Ord og lidt Mynt. Han forsikrede, at det var Severin, der havde grebet ham først i Kraven, og at han kun havde værget for sig; men forøvrigt skulde han nu med stor Fornøielse paatage sig hele Skylden og bande sin Salighed paa, at han havde morbanket Severin.

Da Doctoren hørte dette, blev han strax beroliget og kunde endog neppe tilbageholde et Smil ved Tanken om det melancholske Menneskes tragi-comiske Situation i Nyboders-vagts vistnok kun lidet romantiske Omgivelser. Ved nærmere Overlæg fandt han det endog rimeligt, at Vennen ved et eller andet Tilfælde, der jo ikke behøvede at være af nogen alvorlig Natur, selv havde foranlediget en Forlængelse af Varetægtsarrestationen, da man vistnok ikke for en saadan Ubetydeligheds Skyld vilde have beholdt ham hele Dagen indesluttet.

Han var derfor først tilsinds at lade Sander følge med Erik til Nyboders Commandantskabs Contoir, for som Lovkyndig at udjevne Sagen. Men saa erindrede han, at den gode Jurist allerede havde nokfom anstrengt sig idag. Vel kunde man tage en Vogn, men det faldt ham tillige ind, at Sømanden og den Lovlærde saare let kunde rage uklar underveis, naar de kjørte sammen,

idet Sander neppe havde tilbageholdt at læse Erik Texten, saavel formedelst Crambuleringen som for denne hans sidste Streg; rykkede han da frem med Lovens og Forordningernes Artilleri, saa vilde Erik paa sin Maneer krydse sig fra Sagen ved en Hoben Sotalemaader, som end yderligere vilde irritere den Lovlærde fordi han ikke forstod dem. Erik tilkjendegav derhos, at det var ganske overflødigt at bruge mange Omsvøb, da han nok skulde være Mand for alene at bugsere Doctorens Ben af Grund.

Under disse Omstændigheder nøiedes Gottschalk med, at anmode Ernst om at følge med Sømanden og bevirke Severins Løsladelse, samt ledsage ham hertil, naar han fik ham fri. Ernst, der var indkaldt uden at Sander erfarede i hvilken Hensigt, var naturligviis strax villig til denne Mission, hvorpaa han med lange Erik trøstigen begav sig til Ulvegaden. —

13.

Kløverknegts Fortvivlelse. Severin arriverer. Doctoren vil ordne de Andres Hjerteanliggender, for at glemme sine egne.

Da Doctor Gottschalk havde opfyldt hvad der ellers endnu paahvilede ham som Læge, begav han sig ind til den ventende Sander, for paa den skaansomste

Maade at underrette Vennen om, at hans Forhaabninger med Hensyn til Annette vare brat og grusomt tilintetgjorte, idet Rivalen, Fætteren — Sølieutenanten, der havde lært hende at spille — lykkelig og vel var vendt tilbage, og — som det lod sig formode — var bleven modtaget med aabnere Arme i Nyboder end af Frøken August.

Sander havde imidlertid gjort sig det saa magesligt som muligt. Begravet i adskillige af Doctorens gamle Frakker, havde han naturligviis valgt dennes Lænestol til Sæde, og ihvorvel tunge Bekymringsskyer hvilede over hans Pande, lod han dog Gottschalks gode Cigarer vederfares al Retfærdighed.

„Forbandet herlige Cigarer, Doctor!“ udbrød Juristen og smækkede med Tungen. „Ægte Havannesere, Du!?“

„Ak ja!“ sukkede Doctoren til Indledning: „jeg har faaet dem for saadanne. — Men jeg vilde forsværge“ — vedblev han, gribende denne Gjenstand til Udgangspunkt — „nogensinde at putte noget Importeret i Munden, naar det kunde forhindre Folk i at reise over Sø og salt Vand.“

„Hvorfor det? Du er da ogsaa altfor menneskekjærlig,“ meente Phlegmatikeren. „Nogle skulle have deres Brød paa tør Landjord, Andre pløie med samme Lyst og i samme Hensigt Søen — skulde man blot ikke dingle i dissehersens Tingester, som man kalder Hænge-

køier! Finder Du ikke, det er en urimelig, for ei at sige barbarisk ubeqvem Opfindelse?"

Doctoren lod Spørgsmaalet ubesvaret og tænkte blot paa, hvorledes han skulde forkynde den Ulykkelige sin Skjæbne. Omsider bestemte han sig til at gaae lige løs paa Sagen. Venligt lagde han begge sine Hænder paa den Andens Skuldre, saae ham ærligt deeltagende ind i de spørgende Øine og sagde da: "Vær Mand, Sander! Du har gjenfundet Din Ven, men Du har tabt Din Pige!"

Sander misforstod ham.

"Ha!" udbrød han og sprang op, forsaavidt det blev ham muligt at gjennembryde den Puppe, hvori han havde indspundet sig: "Ahnede det mig ikke nok! Fik Severin hende først at see, var hans Hjerte caput. O, de Lidenskaber! de Lidenskaber! de spørge hverken om Phlegma eller Melancholi — — og jeg Fæhund, som selv ledte ham i Fristelse! — han er altsaa rendt bort med hende — uden Pas og uden Contanter. Der maa sendes Stikbreve — —"

"Nei, min Ven! Severin er i god Behold og vil snart være her. Men Din Medbeiler er vendt tilbage fra de lange Reiser. Han er ikke, som Du satte Dit Haab til, bleven slugt af Haierne; men har i bedste Velgaaende indtaget Din Plads i Hjertensfrydgade."

Sander sank sammen.

Doctoren greb hans Haand og søgte at trøste ham

med Alt hvad man under deslige Omstændigheder pleier at anføre. Han fortalte nu hele Historien og meddelte den uheldige Frier Forholdets særegne Natur.

Taus og taalmodig, men meget bleg sad Sander og hørte paa denne lidet trøstelige Beretning. Hele Sagens Sammenhæng blev ham nu klar; han begreb saaledes retvel Grunden til Annettes Forvirring: Efterat Severin var bleven transporteret til Vagten, fordi han paa en uforsigtig Maade havde givet sig i Kast med den speidende Matros, var Lieutenant Brandt kommen, men havde snart igjen forladt den Elskede, maaskee for siden at vende tilbage paa længere Tid, maaskee ogsaa ifølge en eller anden Elskovstrætte. Derfor traf Sander hende i en saadan Sindsbevægelse, derfor vilde hun have ham bort. Han var forstandig nok til at indsee, at efter slige Præmisser, maatte hans Sag være total tabt.

Da Doctoren havde refereret Alt hvad han selv vidste om denne Affaire, afventede han et Udbrud fra den stakkels bedragne Elskers Side, for da efter dette at bestemme den videre Behandling af Patienten.

Efter et Øieblikş Betænkning sagde Sander med uventet Rolighed til Doctoren:

„Hør, Gottschalk! vil Du ikke nok vise mig en Billighed?“

„Ti for een!“ skyndte denne sig med at forsikre.

Sander tog et Par Strimler Papir, skrev med

Blyant nogle Ord paa hver, rullede Papirerne sammen og trillede dem hen til Doctoren.

„Vil Du forskaffe mig, hvad et af disse Papirer indeholder?“ spurgde han koldt.

„Ja, ja, min Ven! hvis det staaer i min Magt,“ svarede Gottschalk.

„Saa vælg selv!“ —

Doctoren tog blindthen et af Papirerne, aabnede det og læste med nogen Forundring de Ord: „En Flaske Viin.“

Han stak i at lee. Glad over at Sander tog Sagen fra den Side, ilede han til Skabet og hentede en Flaske udmærket Viin.

„Det er godt at mærke,“ begyndte Sander efter at have styrtet et Glas i sig, „at Ernst har faaet Qvindfolk i Huset; hans Viin er allerede bleven saa sød og vammel som Sukkervand. Har jeg ikke ordentlig faaet Qvalme af det Poite — jeg er bestemt ganske bleg, Doctor!“

Med et flygtigt Blik paa Vennen befræftede Gottschalk Sandheden af denne Formodning og trykte med inderlig Deeltagelse hans noget zitrende Haand.

Imidlertid havde Doctoren nysgjerrig aabnet den anden Seddel og saae med Forfærdelse de Ord: „En Portion hurtigt dræbende Gift.“

„Sander, Sander!“ udbrød han smertelig: „hvilke Yderligheder!“

„Stille Doctor! Du har maaskee aldrig erfaret (og gid Du aldrig erfare det!) hvad Fortvivlelse og

knuſt Haab kan lede til. — Ja, havde Du førſt valgt det Papir, Du nu holder i Haanden og med hvilket Du vil reiſe en frygtelig Anklage imod Din Ven — jeg ſværger Dig til, jeg havde tvunget Dig til at ſtaae ved Dit Ord og udlevere mig Strychnin, Morphin, Camphin, Rottekrudt eller hvad alt det Djævelſkab hedder. Du ſkulde have givet mig en Doſis, trods Alt hvad vi — udenfor Lidenſkabens Strøm — have drøvlet om Selvmords Forkaſtelighed og Uberettelſe. Jeg har ladet Tilfældet raade, Skjæbnen har gjort Udſlaget: Jeg ſkal leve og lide — og jeg vil ſom Mand finde mig i Skjæbnens Villie. Giv mig et Glas endnu!“ —

Doctoren iſkjænkede i Haſt et Glas og henſmuldrede uformærket den af Tilfældet caſſerede ſkrækkelige Dødsdom.

„Man har i Folkemunde et gammelt Ord,“ ſagde Gottſchalk igjen, „ſom trøſter den uheldige Elſker med den Udſigt: Der er ikke en Haand fuld, men et helt Land fuld! Jeg vil ikke give Dig en ſaa plump Anviisning, kjære Sander! men det forekommer mig dog, at naar Du førſt vel har forvundet dette Stød og da ſeer Dig om iblandt Landets Døtre — —“

Imod Sædvane opfarende afbrød Sander ham med Heftighed: „For hvem anſeer Du mig, Gottſchalk? Har Nogen af os, Du ſelv incluſive, da den Anſkuelſe, at man kan elſke mere end eengang? — — Annette var min førſte Kjærlighed, hun vil ogſaa

blive den sidste, og dermed Punctum! Kommer jeg nogensinde oftere paa den Gallei, saa slet mig som Infam ud af Knegtenes respectable Række, og lad mig gaae og gjælde for Matto'en eller Nullet i Gnavposen! — Men nu ikke et Muk mere om den Historie! — Gid jeg kun for den første Tid havde brav Arbeide, en ret fortvivlet Sag! Lediggang er Fandens Hovedpude, den forbandede blinde Amors Hvæssesteen."

Doctor Gottschalk greb Leiligheden til at rykke frem med Cæcilies Papirer, og satte Sander saa nogenlunde ind i Sagen. Med en næsten sygelig Begjærlighed kastede Juristen sig over Documenterne, og det varede ikke længe, saa var han saa fordybet i dem og forfulgte Gangen af Affairen med saa levende Interesse, at han forglemte Alt om sig og hans Hjertesorg syntes slukket.

Nu kom Ernst med Severin. Den Munterhed, hvormed den Første skildrede hele Arrestationstildragelsen med dens Biomstændigheder, smittede dem Alle og tilveiebragte en efter Omstændighederne ret god Stemning. Gottschalk havde ikke havt Uret i sin Formodning med Hensyn til Forlængelsen af Severins Ophold i Vagtstuen. Den Leilighed, som her tilbød sig for den melancholske Docent til at ivre imod Kjødets Lyst og Skrøbelighed, navnlig imod Drukkenskab og ugudelig Banden, havde været altfor fristende til at han skulde have forsømt den. Men for ret at gaae ind i jevne Folks Tone og ikke støde den simple

Mand fra sig, havde han gemytligt pimpet af de Vagthavendes „Lærker“. Ved den uvante, berusende Drik var han bleven noget dosig, og da han nu ovenikjøbet var gaaen Glip af den sædvanlige opstrammende Formiddagscaffe, saa var han tilsidst falden i en sødelig Blund midt i sit fortjenstfulde Omvendelses Forsøg. De godmodige Mennesker lode ham uforstyrret sove den formeentlige „Ruus“ ud, og hans tykke Blod i Forbindelse med den havte Ærgrelse forlængede Søvnen. — Man kom til Kundskab om, at Lieutenant Brandt, der paa en eller anden Maade havde erfaret det Forefaldne, allerede havde været i Vagten og gjort Anstalter til hans Løsgivelse, saa at lange Erik kunde spare sin fiffige Veltalenhed med det syndige Argument: — Bestikkelse.

„Det er dog et Moment i mit Liv, en lille Begivenhed,“ sagde Severin, da Alt tilstrækkeligt var opklaret. „Jeg vil haabe, mine Frøkorn ikke alle ere faldne paa Klippegrund, skjøndt disse grove Fyre med deres lange Spyd vilde være en værdig Gjenstand for en Legion Missionaires forenede Virksomhed — de staae langt under Hottentoter, Eskimoer og Ildtilbedere! I have intet Begreb, mine Venner! hvor forsømte de ere med Hensyn til Alt hvad der hedder Moral og Sædelighed. Hu, hvilke Eder og hvilke Viser! Det var det, som gjorde min Sjæl bedrøvet og mine Øienlaage tunge.“

„Jeg troer Dig meget gjerne,“ bemærkede Doc=

toren smilende. „Dog skulde jeg næsten mene, at vor gode Sander med hans juridiske Hjælpehær af Forordninger og Lovparagrapher langt snarere vilde faae Bugt med den gloende Moloch derude, end Du med alle Dine theologiske Regimenter. — Men godt er det, at vi have Dig her heel og velbeholden, og at Eventyret ikke har havt ubehagelige Følger for Dig."

„Hvo kan forudsee Følgerne af en Begivenhed? hvilken Dødelig formaster sig til Sligt?" spurgde Severin pathetisk. „Der er nu den stakkels Rosa — i hvilken Uro har hun ikke svævet! Blot hun ikke har taget sin Død derover! I kjende ikke den orientalske Smertes Lidenskabelighed — den bryder sig ikke om Moderation. Som jeg hører, har Sander været hos hende. Hvad er mig Borgen for, at han ikke paa sin sædvanlige Maneer har overdrevet og er falden med Døren ind i Huset, saa at hun i dette Øieblik med flagrende Lokker og tindrende Blik ligger for Hans Majestæts Fødder, tryglende om Naade for mig som for en Morder eller anden svær Forbryder? — Sander! hvad sagde Rosa til min Udeblivelse? hvorledes tog hun sig i det?"

Den Tiltalte hævede Hovedet langsomt iveiret med et temmelig forstyrret Udtryk og udbrød:

„Skurkestreg paa Skurkestreg! Nedrige Arverøver! Men bie kun, Lovens Arm skal vide at ramme Dig!"

Da Severin naturligviis blev meget forbløffet

Tilboielighed var opstaaen, og en Forening gav al mulig Udsigt til et lykkeligt og — hvad der jo maatte være ønskeligt for en Mand, som ikke gjerne saae en surt erhvervet Formue adspredt — tillige et frugtbart Ægteskab. Gav han ikke sit Samtykke, saa vilde Severin maaskee af et Slags Pietetshensyn enten opsætte Forbindelsen længere end ønskeligt eller — hvad der var endnu værre — reent opgive den, og da giftede han sig aldrig. Capitalerne vilde da i sin Tid tilfalde forskjellige Stiftelser; men en saadan Anvendelse kunde jo Commandeuren selv gjøre af sine Midler, — og saa havde han ikke havt behov at adoptere Nogen.

Dette slog — som man siger — Hovedet paa Sømmet. Udsigten til Børnebørn var for Commandeuren et altfor henrivende Prospect, til derover ikke at glemme, at disses Moder ikke var døbt; hvortil kom, at Doctoren gav en saa vellykket Skildring af den muntre, kjærlige, huuslige Rosa, der ingenlunde var nogen stiv Modedame (for hvilken Commandeuren ogsaa var bange), at den Gamle omsider samtykkede. Nogle mindre vigtige Betingelser kom snart istand. Sagen afgjordes saa hurtigt, at Severin neppe fik Tid til at lade sig sye en sort Brudgomskjole efter Maal. Doctor Gottschalk troede at burde smede mens Jernet var varmt. Heri fandt han ingen ivrigere Støtte end netop Commandeuren; thi da denne havde trukket sig tilbage fra Verden, fordi han enten var bleven eller

dog troede sig tilsidesat af den, saa fandt han en eiendommelig Fornøielse i at trodse dens Dom; og dertil fandt han — meente han — ingen gunstigere Leilighed end et hovedkuls Bryllup, uden lang Forlovelse, Præsentation og andre conventionelle Fordomme. Da han engang havde sanctioneret Forbindelsen, satte han Himmel og Jord i Bevægelse for at paaskynde den jo for jo hellere fuldbyrdet. En net lille Eiendom blev kjøbt til Parret udenfor Porten, Baruch forsørgedes saaledes, at han ingen Grund havde til at beklage sig over Datterens Tab, og Severin førte med den ham altid hengivne Rosa saa lykkeligt et Liv, som det for ham var muligt at føre, ofrende sig Videnskaberne i Almindelighed, uden særlig at bryde sig om Embedsstudium, eller at tage Hensyn til Verdens Dom i saa Henseende.

Med ikke mindre Iver bestræbte Doctoren sig for at sikre Ernst en Existents, der, uden at føre ham for langt fra den med Held betraadte Kunstnerbane, kunde betrygge ham imod Informationslivets mange Tilfældigheder. Vi vide, hvor bekymret den gode Gottschalk altid havde været for denne sin letsindige Ynglings Fremtid. Heldigviis tilbod sig en lille Organisttjeneste. Ved sine udbredte Bekjendtskaber lykkedes det Doctoren at forskaffe Ernst Pladsen, uden at den unge Mand engang anede Noget derom. Den svarede ganske til Virtuosens beskedne Fordringer paa Livet, og

Tilboielighed var opstaaen, og en Forening gav al mulig Udsigt til et lykkeligt og — hvad der jo maatte være ønskeligt for en Mand, som ikke gjerne saae en surt erhvervet Formue adspredt — tillige et frugtbart Ægteskab. Gav han ikke sit Samtykke, saa vilde Severin maaskee af et Slags Pietetshensyn enten opsætte Forbindelsen længere end ønskeligt eller — hvad der var endnu værre — reent opgive den, og da giftede han sig aldrig. Capitalerne vilde da i sin Tid tilfalde forskjellige Stiftelser; men en saadan Anvendelse kunde jo Commandeuren selv gjøre af sine Midler, — og saa havde han ikke havt behov at adoptere Nogen.

Dette slog — som man siger — Hovedet paa Sømmet. Udsigten til Børnebørn var for Commandeuren et altfor henrivende Prospect, til derover ikke at glemme, at disses Moder ikke var døbt; hvortil kom, at Doctoren gav en saa vellykket Skildring af den muntre, kjærlige, huuslige Rosa, der ingenlunde var nogen stiv Modedame (for hvilken Commandeuren ogsaa var bange), at den Gamle omsider samtykkede. Nogle mindre vigtige Betingelser kom snart istand. Sagen afgjordes saa hurtigt, at Severin neppe fik Tid til at lade sig sye en sort Brudgomskjole efter Maal. Doctor Gottschalk troede at burde smede mens Jernet var varmt. Heri fandt han ingen ivrigere Støtte end netop Commandeuren; thi da denne havde trukket sig tilbage fra Verden, fordi han enten var bleven eller

dog troede sig tilsidesat af den, saa fandt han en eiendommelig Fornøielse i at trodse dens Dom; og dertil fandt han — meente han — ingen gunstigere Leilighed end et hovedkuls Bryllup, uden lang Forlovelse, Præsentation og andre conventionelle Fordomme. Da han engang havde sanctioneret Forbindelsen, satte han Himmel og Jord i Bevægelse for at paaskynde den jo før jo hellere fuldbyrdet. En net lille Eiendom blev kjøbt til Parret udenfor Porten, Baruch forsørgedes saaledes, at han ingen Grund havde til at beklage sig over Datterens Tab, og Severin førte med den ham altid hengivne Rosa saa lykkeligt et Liv, som det for ham var muligt at føre, ofrende sig Videnskaberne i Almindelighed, uden særlig at bryde sig om Embedsstudium, eller at tage Hensyn til Verdens Dom i saa Henseende.

Med ikke mindre Iver bestræbte Doctoren sig for at sikre Ernst en Existents, der, uden at føre ham for langt fra den med Held betraadte Kunstnerbane, kunde betrygge ham imod Informationslivets mange Tilfældigheder. Vi vide, hvor bekymret den gode Gottschalk altid havde været for denne sin letsindige Ynglings Fremtid. Heldigviis tilbød sig en lille Organisttjeneste. Ved sine udbredte Bekjendtskaber lykkedes det Doctoren at forskaffe Ernst Pladsen, uden at den unge Mand engang anede Noget derom. Den svarede ganske til Virtuosens beskedne Fordringer paa Livet, og

det er vistnok overflødigt at bemærke, at han med inderlig Erkjendtlighed modtog dette nye Beviis paa den oprigtige Vens Omhu for hans Vel, idet han, trods al sin Sorgløshed, dog ikke sjelden havde Betragtninger, hvori Familieforsørgerens Alvor viste ham Livet i et rigtignok mindre skjønt, men saa meget desto rigtigere Lys.

Efter saaledes paa bedste Maade for sine Venner at have ordnet, hvad der for Øieblikket omtrent lod sig ordne, kastede Doctor Gottschalk sig med sin Sjæls hele Energi over sine egne Anliggender, prøvende sig selv med Hensyn til Frøken Augusts Forslag, og opmuntrende Sander til at paaskynde Afgjørelsen i Henseende til Ordningen af hendes Affairer. I ingen af disse Bestræbelser var Doctoren synderlig heldig: Hvad Cæcilie angaaer, da kunde han ikke komme paa det Rene med sine Anskuelser; altid stod Verdens Dom truende for ham. Han følte, at han for sit personlige Vedkommende retvel kunde hæve sig over Folkesnak; men turde han forudsætte, at den unge Dame ogsaa var stærk nok til det, at hun ikke, seent eller snart, men altid forsilde, vilde angre et Skridt, der unegtelig var fremkaldt ved et vist romantisk Sværmeri, hvilket Verden dog ikke respecterede? Han søgte derfor, ved at vinde Tid, ligesom at afvente et eller andet Tegn fra oven, der kunde gjøre Udslaget, og — saa at sige — nøde ham til det, hvad han kun altfor gjerne strax vilde have gjort uden høiere Indskydelse, hvis han blot ikke

skulde bære Ansvaret. Paa Grund af denne Kamp og Vaklen opsatte han fra Dag til Dag at fornye det saa godt indledte Bekjendtskab, han skyede at tale med Cæcilie just fordi han saa inderligt og brændende ønskede det. — Betræffende Sanders Virksomhed, da viste det sig snart, efter at han havde sat sig ind i Sagen, at denne var saa forviklet, saa fint ordnet af den snedige Formynder, at den vilde være uundgaaelig tabt, hvis den forceredes. Ærlighed og pludselig Magt kunde Intet nytte lige over for en mangeaarig List og godt maskeret Underfundighed.

14.

Rivalerne. Ernst virker ogsaa.

En Dag paalagde Doctoren Ernst, der besøgte ham, paa Hjemveien at gaae op til Sander og bede ham vente sig, da han snart selv vilde indfinde sig, naar han havde tilendebragt en lille Forretning; han befrygtede nemlig, at Juristen skulde gaae ud.

Ernst adlød og traf Sander hjemme.

Da Sidstnævnte vidste, at Ernst var indviet Sagen, tog han ikke i Betænkning, i Korthed at meddele ham, hvordan den stod.

„Ja, den staaer i Ordets egentlige Betydning,“ sagde Sander; „den staaer saa godt som stille. Jeg tor ikke presse paa, og det af to Grunde: fordetførste,

saa er Justitsraaden en gediegen Hallunk, der ved første Lyd af Allarmtrommen vil vide at tage sine Mesurer, og dernæst udsætter man den unge Dame for uberegnelige Ubehageligheder, da hun jo endnu er i Plums Huus. Jeg frygter saaledes for, at hans fine Næse af de indledende Skridt, jeg i disse Dage har maattet foretage, allerede har lugtet, hvad der er igjære imod ham. Blot hun var gift; da kunde man tage fat med Jernhandsker, istedetfor her at klappe sig frem med glacerede!" —"

En Tanke gjennemlynede Ernst ved denne Udtalelse. Efter et Diebliks Betænkning udbrod han: „Hør, Sander, gjør mig den Tjeneste, naar Doctoren kommer, at gjentage Din sidste Ytring og lad mig da være en stille Jagttager af det Ansigt, han uden Tvivl vil sætte op ved dette Giftermaalsforslag. Men siig forresten Intet!"

Juristen lovede at give Scenen med en Criminalassessors hele tilsyneladende Ligegyldighed. — Lidt derefter arriverede Gottschalk.

Ernst kastede sig i en Stol, nynnede en Melodi og indtog en skjødesløs, uopmærksom Stilling, men dog saaledes, at intet af Doctorens Træk kunde undgaae ham.

„Du veed, Gottschalk," begyndte Juristen og gik lige ind paa Opfyldelsen af Ernst's Ønske, — „at Fiskeren stundom prisgiver en lille Fisk, Aborre eller Skalle, for at fange en større Gjede; ligeledes putter

Bonden sin Udsæd i Jorden og overgiver den til Forraadnelse, alt i Haab om i Høstens Dage at vinde Tønder for Skjepper. Saaledes gives der mangehaande juridiske Tilfælde, hvor man klogeligen opgiver visse mindre Fordele, man har ihænde, for at komme i Besiddelse af større, man ønsker at erholde."

„Ja, den Politik indseer jeg fuldkommen: man sætter et Been af, for at beholde Livet," svarede Doctoren.

„Vel! men slige Opgivelser kunne stundom være forbundne med kjedelige Omsvøb og Formaliteter; f. Ex. naar Vedkommende ikke er raadende over det, der skal opgives. Da maae Andre gjøre det paa hans Vegne ved en eller anden Fuldmagt. Men denne Fuldmagt kan atter være af Vanskelighed at erholde i god Form, fordi Vedkommende ikke altid er competent til at give den, f. Ex. ikke er myndig. Da opstaaer, foruden det personlige Ansvar, som jo altid er knyttet til slige Opgivelsers Indsatser, ogsaa Protester i det Uendelige, iblandt Andet: Exceptio minorennitatis. Saaledes er Forholdet her. Vi maae opgive og gjøre Concessioner. Havde Frøken August en Mand, var hun gift, saa kunde han opgive den lille Fisk, Hvedekornet, eller hvad jeg exemplificerende nævnte. Begriber Du det?"

Uagtet Ernst svedte Angstens Sved ved at høre Juristens vidtsvævende Argumentation, pyntet med latinske Brokker, hvis Hovedindhold vi her kun have søgt

at gjengive, holdt han dog sin Opmærksomhed fangen, trommede paa Stoleryggen Tacten til den Melodi, han nynnede og tog med et lønligt Sideblik Doctoren skarpt i Øiesyn.

Den ærlige Gottschalk formaaede ikke at skjule sin Sindsbevægelse ved Sanders Udtalelse; men han svarede Intet.

Juristen, som var snu nok til saa omtrent at gjennemskue Ernsts Hensigt, troede at turde tillade sig et Skridt endnu, for at skaffe ham end yderligere Vished. Han tilføiede derfor: „Hvad om man paa en smuk Maade fik Frøkenen gift? I forstaae Eder jo bedre end jeg paa de Dele. Saa lod Knuden sig overhugge."

Doctoren blegnede.

Mere behøvede Ernst ikke til sin Underretning. Han gav Sander et Vink (som denne øieblikkelig forstod, idet han med Lethed gled over til andre Gjenstande), tog sin Hat og overlod de andre Tvende at conferere sammen om Sagens Realitet.

„Dersom jeg ikke allerede har sagt Dig det, saa siger jeg det nu" — bemærkede Doctoren, da Ernst var borte, — „at det er Frøkenen magtpaaliggende, først og fremmest at redde saa Meget af Formuen, at hun kan tilbyde Lieutenant Brandt nogle Tusinde, da hun ønsker at hæve de Vanskeligheder, der hindre ham i at gifte sig med Annette. Ja — Du bliver urolig — tilgiv mig, min Ven! det er en smertende

Beröring ved et endnu ikke lægt Saar, det veed jeg nok; men jeg er ogsaa overbeviist om, at Din Ædelmodighed vil tilskynde Dig at gjøre Alt, selv det Ubehageligste, for at opfylde Cæcilies Ønske, uafseet at det gjælder om at jevne Veien for en Rival."

"I det Stykke kunde Du dog tage feil!" udbrød Sander. "Nei, Doctor, nei!" vedblev han med usædvanlig Heftighed, "ved den hellige romerske Ret og alle civiliserede Landes Coder'er! det gjør jeg ikke. Fanden i Vold med Din Ædelmodighed! Jeg siger med Wessel:

"At Den, som saadan Gunst beviste sin Rival,
Ei ædelmodig var, men daarekistegal." —

"Af Hensyn til Loven og — hm! — til Humaniteten, har jeg viist den Resignation, til Dato ikke at udfordre min Vederpart, hverken paa Kaarde eller Pistoler, uagtet det var mig en smal Sag at maale Staal eller Bly med den Laps; heller ikke har jeg, hverken paa den ene eller den anden Maade søgt at stikke ham ud, hvad der ligeledes ikke kunde have faldet mig vanskeligt, da Morbroderen ligesaa gjerne trykker min for ham procederende Haand, som han seer Lieutenantens skjæve Støvlehæl, og da det maaskee — uden Hensyn til en vis Jurist — altid var en fortjenstlig Sag at skaffe Pigebarnet en sat og solid Mand, istedetfor saadan en Udhaler, der idag er her og imorgen imellem Vendecirklerne; alt Dette — siger jeg — har jeg gjort, og det fortjener Tak, ligesom det tilstrækkeligt

viser, troer jeg, at jeg ikke er hævngjerrig eller en Egoist, der sætter hendes formeentlige Lykke tilbage for mit eget velbefoiede og velbegrundede Ønske. Men at gaae videre, vilde være Forrykthed. Jeg skulde rage Kastanierne ud af Ilden for en Medbeiler? Hjælpe ham i Bryllupsklæderne, fremme hans Maal, glatte ham Veien, som Du siger? Nei, forlang ikke Umuligheder! Jeg redder, hvad der kan reddes af Formuen (der er rigtignok for Øieblikket ikke Udsigt til at det bliver Stort); men tage Hensyn til Hr. Lieutenantens Interesser, det gjør Sander og jeg ikke . . . Hvad rager det overhoved mig, om han aldrig bliver istand til at betale Vielsen, eller af Desperation — hvad ikke ligner ham — gaaer hen og hænger sig i Raanokken? Saameget desto bedre — Verden hår ikke tabt Stort ved slig en Kapergasts Bortgang!"

"Fy, Sander! jeg gjenkjender Dig ikke mere!" sagde Doctoren. "Ellers pleier jo dog Kjærligheden at forædle Mennesket. Var Din Følelse for Annette sand og oprigtig, maatte hendes Hjertes Ønske, hendes Vel — — —"

Doctoren holdt inde; thi Sanders Øine rullede frygteligt i deres Huler, og hans altid noget bleggule Ansigtsfarve sank til fuldkommen Kalkhvidt.

Uagtet denne bestemte Udtalelse, finde vi dog den i Grunden meget godmodige Sander efter faa Dages Forløb i Samtale med Lieutenant Brandt, hvem han havde opsøgt. Han meddelte efter nogle Omsvøb

denne, at en Dame, der interesserede sig for Lieutenanten, var tilsinds at legere ham adskillige Tusind Daler; men da det var høist usikkert, naar denne Sum vilde blive disponibel, skulde det være ham kjært, hvis han maaskee selv ved sine Connexioner kunde forskaffe Hr. Lieutenanten den behørige — om end noget mindre — Sum. Han ønskede derfor at vide, i hvilken Hensigt den egentlig skulde anvendes og dens omtrentlige Størrelse.

Lieutenant Brandt var — saaledes som vi tildels allerede kjende ham — en rask Sømand, — munter, djerv, omgjængelig, men derhos af svag Charakter og havde temmelig løse Grundsætninger. Han besvarede Sanders gode Tilbud i Overensstemmelse hermed:

„At De med Deres ubekjendte Dame“ — sagde han — „sigter til Frøken August, er mig saa klart, som en velført Logbog. Men De indseer nok, min Herre, at det vilde være under en Sømands Værdighed, at modtage slige Gratificationer, under hvilketsomhelst Flag de end indføres. Hvad derimod Deres eget personlige Tilbud angaaer, saa vil jeg mere end gjerne indlede Underhandlinger desangaaende; jeg kan under mine nuværende Omstændigheder ikke forkaste et saadant Nødsanker, hvor sælsomt det end seer ud, naar Fanden har taget alle øvrige. Uden at undersøge, hvad der har bevæget Dem, Høistærede, til at tage saa levende Andeel i mine Interesser, saa vil jeg,

naar Betingelserne blot ere nogenlunde taalelige, paa Tro og Love henvende mig til Deres eller Deres Venners Pung; det kniber for mig — det kan jeg desværre ikke negte!"

„Og jeg gjentager mit Spørgsmaal: i hvilket Øiemed ønsker De Pengene, samt hvormange?" spurgde Sander i Forretningstone.

„Ih! for at kunne gifte mig med min lille Nyboders-Cousine."

„Ja naturligviis!" bemærkede Sander med zittrende Læber. „Hm! Hm!" vedblev han og søgte at betvinge sig: „I Krigsartikelsbrevet for Landtjenesten ved Søetaten, saavidt jeg mindes § 399, hedder det: Den Officier, som vil gifte sig, bør ei alene udsøge sig til Ægtefælle En, som er født af brave Forældre, paa hvis Forhold Intet med Føie er at udsætte, men hvis Svogerskab og Slægtskab endog er hæderligt, som han kan have Ære af, eller hvis Selskab og Samqvem han dog idetmindste uden Undseelse kan søge; thi i andet Tilfælde kan sligt Ægteskabs Indgaaelse ikke bevilges ham. Til den Ende skal han først indgive skriftlig Ansøgning, med Chefens Paategning og Forklaring om, hvorvidt Giftermaalet kan skjønnes at blive ham til Fordeel." — —

Søofficieren saae med Øine saa store som Kanonporte paa Sander, der oplæste Forordningen af 17 October 1731 med betydeligt Eftertryk, retsom det skulde være en Protest eller Indsigelse imod Nybodersspigen, hvis „Svogerskab og Slægtskab" muligviis ikke var saa

„hæderligt," at Hr. Lieutenanten kunde have nogen sær-lig „Ære" deraf, ligesom det overhoved ikke kunde skjønnes, at Giftermaalet vilde blive ham til „Fordeel."

„Den Historie kjender jeg," tog Eduard Brandt rask til Ordet; „men der er ingen Ting i Veien for, at jeg nok skal kunne klare mig for det Sludder: Man vil vel nok vogte sig, for at erklære en ærlig Nybodersmand for uhæderlig, fordi han er fattig, og jeg skal saa meget mindre undsee mig ved at søge Selskab og Samqvem med Familien, som der ingen saadan existerer. Hvad endelig Fordelen angaaer, da skulde jeg mene, at det altid er poblematisk, hvorvidt Datteren af en Millionair vil blive en Sømand til Fordeel, hvorimod det er temmelig vist, at en brav, vakker Pige, som min lille Cousine, er stor Fordeel for saadan en Brander, som jeg har den Ære — eller vel rettere Skam — at gaae og gjælde for. Det skal jeg fortælle det høie Admiralitet ved given Leilighed."

„Meget godt!" indrømmede Sander, overvældet af Orlogsmandens djerve Liberalitet. „Men saa er det vel Enkekassen, der ligger Dem paa Hjerte: Ifølge kongelig Rescript af 11 Juli 1819 skal Vedkommende foruden Gage og Indskud i Enkekassen have en aarlig Indtægt af respective 600 og 400 Rdlr."

„Alt det veed jeg omtrent, og derfor er der saa nogenlunde sørget eller dog paatænkt Udveie; man kan godt omseile slige Skjær af Placater og Papirsstumper," vedblev Søofficieren. „Men værre er det med

de første Udgifter: der skal Gardiner og Tepper og det øvrige Rageri. Slige Anstalter kræve rede Mynt, og det er just det, der mangler mig. Ret betænkt, er det dumt at søge det hos Andre. Lykken kan være mig gunstigere andrevegne. Jeg vil hellere opsætte det Hele til et heldigt Coup tilbyder sig. Min Lille er ung og har Tid til at vente, jeg for min Part har da heller ikke for den Sags Skyld saa megen Hast, at jeg skulde presse Seil."

„Og naar De saa" — sagde Medbeileren alvorlig — „en smuk Dag kom hjem fra den lange Reise, fandt Reden tom og Fuglen fløien? Naar paa Væggen i Hjertensfrydgade Guitarren var forsvunden og i dens Sted hang Slaget d. 2 April, Olger Fischer eller Tordenskjold som sælger Fisk — hvad saa?"

„Død og Helved, Herre! De er localiseret, mærker jeg," udbrød Annettes vordende Ægtemand. „Hvad mener De med det?"

Rolig svarede Sander: „Ikke Andet, end at meerbemeldte Pige i Løbet af en længere Fraværelse, paa Grund af den menneskelige Ustadighed og Forholdenes Foranderlighed, retvel kunde komme til andre Tanker og — casu substrato — være bleven lovlig forenet med en Anden, naar De med god Vind vendte tilbage."

„O ho! Annette er saa trofast og sikker som den evige Polarstjerne!" meente den tillidsfulde Elsker med et Anstrøg af Sværmeri.

„Det skal jeg være den Sidste til at betvivle," sagde den Forsmaaede, „uagtet at den nævnte Stjerne, saavidt jeg har hørt, dog nok heller ikke staaer saa ganske fast. Men Forældre og Forsørgere have ogsaa et Ord at sige, og det sommetider et temmelig vægtigt. Naar Morbroderen taber sin Proces — hvad han sagtens gjør, saa at det svider til min Pung — naar han derhos bliver aflægs og svag, saa at han ikke mere kan tjære Render, men ikkedestomindre trænger til Hjertestyrkning, saa bliver Øret villigt til at laane Friere Gehør. Naar da en solid Beiler indfinder sig, en Brygger, en Smørgrossérer, ja blot en driftig Vertshuusholder, som trænger til en brav Huusmoder, der er vant til at tage fat, — vil da ikke Polarstjernen af Hensyn til den Gamles Forpleining og egen Forsørgelse komme saaledes ud fra Sikkerhedsgraden, at Observationen bliver usikker og De gjør et galt Bestik, allerhelst naar Reisen forlænges, saa der er Haab om eller Frygt for, at — at Haierne — De veed nok? Naar det trofaste Hjerte og det gode Hjerte komme i Proces, saa vinder gjerne det sidste, især naar Trofasthedens Gjenstand er hiinsides Æqvator, og Godhedens haves daglig for Øie med mangehaande Afsavn og Mangler, som et lille Ja kan afhjælpe. Jeg vil ikke forkleine Deres Nord- eller Polarstjerne, skal heller ikke indlade mig paa at fortygge Morbroderen; men saa meget vil jeg kun sige til Deres Underretning, at jeg kjender en vis Mand, saa godt som jeg kjender

mig selv, denne Mand vil, saa snart De igjen stikker i Søen, ikke forsømme Leiligheden til at sikre sig den Gamle og derved Pigen, og jeg maa have den Ære at sige Dem, at saavidt jeg veed, er selv ikke det „stille Hav" saa sikkert som Trapperne til Raad- og Domhuset — —"

„Holdt! Ved mine Udsigter til at blive Commandeur! De har Ret, Hoistærede!" udbrød Lieutenant Brandt med kjendelig vakt Skinsyge. „Saaledes kan det gaae, jeg siger ikke, at det vil just gaae saaledes. Saa faaer jeg da krybe til Korset og modtage Deres Tilbud, der rigtignok kommer fra en løierlig Kant, som det lader til. Naa, lad saa være! Med hvormeget vil De forstrække mig?"

„Med saameget jeg kan."

„Og det er — med eet Ord?"

„Omtrent saamange Hundreder, som Frøken August har tiltænkt Dem Tusinder."

„Hvor mange var det?"

„Aa, jeg tænker 6 à 8. For mindre Sum kan i en snever Vending faaes en god Slump Gardiner og Tepper."

„Ganske vist! — Jeg er hjulpen. Selv maa jeg ogsaa gjøre Noget, og det kan jeg, vil jeg haabe. Naar Vagtskibet igjen lægger ud, gjør jeg en Afstikker med det — det kommer ikke over Linien, ha, ha, ha! Jeg har en rig, seig Tante boende i Nærheden af Helsingør. Hun har aldrig seet mig i min nye Uniform,

det har jeg ikke havt Tid til. Den vil imponere hende. Hun er entret i en Haandevending og rykker ud — idetmindste med det Staaende. Naar tænker De at kunne forskaffe mig den nævnte Sum til den løbende Takkelage?"

„Imorgen den Dag. Her er min Adresse. Hele Døgnet er til Deres Disposition."

Hermed var denne Sag foreløbigen ordnet. — —

Imidlertid havde Ernst for sit Vedkommende heller ikke været ledig. Først begav han sig til Cæcilie, hvem han fandt i en oprørt Sindsbevægelse, hvis Aarsag hun ikke troede at behøve at skjule for den unge Mand, for hendes Vens Ven. Sanders Frygt havde kun været altfor begrundet: Justitsraad Plum havde bragt i Erfaring, at der indlededes alvorlige Skridt imod ham, og nu gik det ud over Myndlingen. Hendes Ophold i hans Huus grændsede til det Utaalelige, og med alt Dette havde Doctoren ikke ladet høre fra sig. — Ernst, som retvel kjendte Grunden til denne sin ædle Vens Raadvildhed, søgte at indgyde Cæcilie Trøst og Forhaabning. Lykkedes det ham end ikke, ved paa sin eiendommelige barnlig naive Maade at udfolde Prøver af sin egen lette Livsbetragtning, at stemme den unge Dame til den Sorgløshed, hvoraf han selv besad en kun altfor tilstrækkelig Portion, — saa opmuntredes hun dog synligen ved hans Spøg og ved Beviset paa hans inderlige Deeltagelse;

men forøvrigt tør vi ikke afgjøre, hvorvidt hendes Fortvivlelse havde naaet den Grad, at hun just stolede paa den Forsikring, hvormed han endte sit Besøg, at han inden fireogtyve Timer nok skulde bringe hende gode Efterretninger.

Han ilede hjem. Johanne mærkede strax, at der var noget Usædvanligt paafærde — saa dybsindig havde hun aldrig seet ham, og hans Bekymringer syntes at være af en heel anden og alvorligere Natur end den, der ellers var ham egen, hvor Talen kunde være om huusfaderlige Betragtninger. Da han omsider, ligesom træt af at bære Vægten af sine Tanker, kastede sig i Sophaen, nærmede hun sig med spørgende Blik. Han trak hende kjærligt ned paa sit Skjød og fremsatte det vistnok temmelig overflødige Spørgsmaal: „Troer Du, Hanne! at vi ere Doctor Gottschalk nogen særlig Erkjendtlighed skyldige?"

„Megen Erkjendtlighed, Ernst! grumme megen, skulde jeg mene," lød Svaret. „Vi skylde ham noget nær Alt," tilføiede hun og kyssede sin Mand.

„Derom ere vi altsaa enige. Men seer Du, nu er det Tid for os at vise vort Hjertelag i Gjerninger. Du maa tænke med mig, eller rettere sagt for mig, — kort at sige: Du maa lægge Dit lille Hoved alvorlig i Blød. Hvordan skal man faae ham frasnakket den dumme Idee, at det ikke gaaer an at tage Frøken August i Huset?"

„Men, gaaer det da an?" ytrede den unge Kone. „Hvad vilde Folk sige og hele Verden dømme?"

„See saa, Du med!" udbrød Ernst paa engang forbauset og modløs. „Har da ikke Du og jeg" — vedblev han i en næsten bebreidende Tone — „levet Aar ud og ind sammen, uden — —"

Rødmende blidt og med sænkede Øienlaage afbrød hun ham idet hun bemærkede: „Det er en anden Sag: vi tænkte ikke derover dengang, det faldt saadant af sig selv ved Omstændighedernes Magt, og ... og ... ja tilmed ere vi nu jo Mand og Kone."

„Det kan og skal Doctoren og Cæcilie med Guds og mins og Dins og alle Folks og hele Verdens gode eller onde Bistand ogsaa blive!" udbrød Ernst ivrigt. „Lad dem først komme under fælles Tag; jeg skal snart sætte Sladderen i Bevægelse med toogtredivedels Noder, og tromme Generalmarsch i hele Nabolavet, saa min kjære Gottschalk nok bliver nødt til at gaae hen og gjøre ligesom vi — hvad forøvrigt var godt gjort, uden at rose os selv; ikke sandt?" —

„Men det seer dog slet ikke pent ud, det maa Du tilstaae," vedblev Johanne og syntes at eftertænke Noget.

„Det er vel ikke ganske originalt, de komme til at copiere os — det er unegteligt," indrømmede Ernst, der bestandig tog Sagen fra en anden Side og ikke lod til at respectere Verdens Dom synderligt høiere nu

end nogensinde. „Men hvad Andet er der at gjøre? Cæcilie kan umuligen friste Livet i den Ravnerede, hvor udmaiet den end er, og — — men Du synes at faae et Indfald — har Du fundet Noget, sødeste Pige!?“

„Finder Du,“ spurgde hun, „at vi boe smukt, beqvemt og anstændigt for en — en Organist?“

Ernst saae sig omkring med comisk Bekymring. Imidlertid optog han dog Spørgsmaalet:

„Ja, jeg synes rigtignok, at her ikke retvel kunde være smukkere, især siden vi til Trøst for stakkels Sander have anskaffet os denne herlige Sopha. Hvad Beqvemmelighederne angaaer, saa vil jo sandsynligviis Pladsen blive noget indskrænket, naar en Vugge — —“

Den unge Kone holdt ham paa Munden.

„Ja, ja, jeg mener kun som saa,“ vedblev han, da han atter blev sat i Frihed, „at alle Eventualiteter maae tages i Betragtning, som Doctoren med en vis Forudseenhed sagde, da han gav mig en stor Bancoseddel istedetfor et lille Kinderpulver. Men hvad Anstændigheden endelig betræffer, saa vender jeg jo Menigheden Ryggen i Guds Huus, hvorfor skulde jeg da ikke kunne vende hele Verden Ryggen i mit eget Hjem? Hvor en Engel dvæler, er altid anstændigt, vilde jeg maaskee have tilføiet, hvis vi ikke paa det Samme havde været gifte.“

„Spøg tilside! — Mine Tanker om vor Bolig

ere omtrent som Dine; imidlertid kan man ikke være tvær, særsindet og lade hundsk i den Verden, som man nu engang lever i, og mod de Folk, man bevæger sig iblandt," paastod Johanne. „Nu falder det mig ind, at vi have en passende Leilighed til at give Verden hvad Verden tilkommer og dog ikke opgive vor stille Lykke, idet vi vove os ind paa Salen med Cabinettet til, som netop ret beleiligt staaer ledig nedenunder os. Hvad siger Du, om vi tog det overtvers, leiede disse Værelser og lod Frøkenen beboe dem indtilvidere; hun boede da hos os, hos en ordentlig Familie."

„Du Perle af en Kone, hvilket Omløb! Det havde jeg aldrig faldet paa," udbrød Ernst. „Gud velsigne den Dag, da jeg lærte Dig det italienske Bogholderi! hvor det er kommet Dig til Nytte! — — Ja, saaledes skal det være. Verten er hjemme nu — i et Dieblik er Sagen afgjort med ham, — da skynder jeg mig til Cæcilie og imorgen flytter hun ind under os eller til os, som det nu bedst kan arrangeres. Vi ere solide Folk, anstændige Folk med egen Dug og Disk, samt Vielsesattesten ikke at forglemme!"

Hermed omfavnede han i fuldstændigste prestissimo sin kloge Kone, hvis Betænksomhed og rette Takt for det Sømmelige vi ogsaa maae lade vederfares Retfærdighed. Han anbefalede hende indstændigt, strar at meublere, decorere og arrangere Leiligheden — det vil sige i Tankerne, for ikke — som han udtrykte sig — siden, naar Sagen definitive var afgjort, at spilde flere

Nattetimer end høist fornødent til Overlæg af det ved enhver Flytning saa vigtige Spørgsmaal: Hvor skal Skabet staae? Derefter dandsede han bort med en Fart, der afskar alle videre Modbemærkninger og Erindringer fra Johannes Side.

15.

Doctorens Frieri. — Catastrophen.

Hvor fremfusende end den i det daglige Liv kun slet bevandrede og i Musikverdenen helst levende og aandende unge Mand pleiede at gaae tilværks, saa gjorde denne Affaire dog en mærkelig Undtagelse. Det geraader hans erkjendtlige Venskab for Doctor Gottschalk og hans store Høiagtelse for Cæcilie til Ære, at han, efterat have aftalt det Fornødne med Verten og med Lethed havde faaet Leiesagen bragt i Orden, viste den Forsigtighed, først at begive sig til Sander, for ved dennes bedre Indsigt i slige Forhold at undgaae et muligt Lovbrud, der kunde forvolde Ubehageligheder, ved pludselig ligesom at bortføre Frøkenen fra det Formynderskab, hvorunder hun sukkede. Juristen tilkjendegav ham paa det Nøiagtigste de Former, han havde at iagttage, og efterat have indprentet sig Alt og paalagt Sander ikke at tale til Doctoren om Flytningen for det Første, skyndte han sig til Cæcilie.

Ved et Blik paa Sanders brede Skuldre faldt det ham rigtignok ind, om han ikke skulde anmode ham om at være sig behjælpelig med i Morkningen at bortbære nogle letflyttelige Sager fra Frøken August. Men en eiendommelig Bevægelse fra den Lovkyndiges Side, der bestod i, at han strakte den venstre Arm ivei- ret, lod den høire synke ned og gav Munden en vis Vridning, der siges at skulle være smitsom, betog ham Mod og Lyst til at fremkomme med et Forslag, hvis Opfyldelse udkrævede en saa herculisk Overvindelse.

Cæcilie forskrækkedes vel i Førstningen over den nære Udsigt til Befrielse, der viste sig for hende, ret- som Fuglen, der længe har hugget i Burets Tremmer, og nu — naar Gitteret falder og Vinduet aabnes — ligesom ængstes for at gjøre Brug af sine Vinger. Men Ernst var ikke af det Slags Folk, der gav sig af med at veie Grunde for og imod eller som respecterede Betænkningstid. Han samlede adskillige Æsker, Nodebøger og Smaasager, for, som han sagde, ikke at gaae tomhændet hjem; og for hver ny Indvending den ængstede Dame fremsatte, føiede han noget nyt Flyttegods til den allerede noksom store Pakke, saa at hun tilsidst smilende selv maatte hjælpe ham, for at han ikke skulde overlæsse sig, og erklære sig villig til ubetinget at modtage Tilbudet — siden kunde Reflectionerne komme, meente han. — Nu kom der Orden i Forretningerne; han hjembar virkelig strax adskillige transportable Sager, hentede successivt flere, og det

Hele blev derpaa ved fælles Virksomhed endnu samme Aften bragt saaledes istand, at han tidlig den næste Morgen kunde med Vogn afhente det Øvrige og lade Frøken August overrumple Formynderen med en fuldstændig Fraflytning, uden nogen skjællig Grund til at tale om at stjæle sig ud af Huset. Da hun med Rolighed og Værdighed fremkom med Erklæringen i saa Henseende, blev Justitsraad Plum saa perplex — formodentlig slog Samvittigheden ham ogsaa, — at han ingen Indsigelser vovede at gjøre, hvilket da heller ikke havde nyttet ham, idet Cæcilie støttede sig til Ernst og denne igjen til sin lovkyndige Ven.

Med ikke mindre Hurtighed ordnedes Salen og Cabinettet, som Cæcilie nu skulde beboe. Johanne var med Hensyn hertil Ufortrødenheden og Opofrelsen selv. Bedst gik det forøvrigt frahaanden, naar Ernst var ude; thi af lutter Tjenstiver og Geskjæftighed bragde han mere Confusion i Tingene end gjorde den mindste Gavn.

Da nu ogsaa denne Deel af Arrangementet var istandbragt og Cæcilie var saa nogenlunde „kommen i Rolighed“, bemærkede Johanne en Dag, at hendes Mand havde hint alvorsfulde Aasyn, der klædte ham saa comisk, fordi han igrunden ikke kunde være alvorlig. Hun tog derfor hans Haand, for at lette ham Indgangen til en eller anden vigtig Meddelelse i Gardinprædiken-Form, og sagde opmuntrende: „Hvad har Du da paa Hjerte, min Ven?“

„Du har seet — og det er Noget, Du forstaaer Dig paa" — begyndte han med megen Høitidelighed, „at Frøken August broderer nydeligt, saavel med Guld og Perler, som med andre, mig ubekjendte Stoffer. Hun er altsaa ferm i qvindelig Haandarbeide?"

Johanne nikkede bejaende.

„Om hendes musicalske Kundskaber," vedblev han, „skal jeg ikke videre tale, da jeg er hendes Læremester; men saa Meget tør jeg dog uden Selvroes sige, at hun ikke er ganske uden Talent og at hun navnlig synger saaledes, at Serapherne og ikke jeg maa tilskrives Æren."

Ubetinget Bekræftelse fra Johannes Side, da hun havde hørt Cæcilie synge og tillige var overbeviist om, at Enhver, der havde havt hendes Mand til Lærer, maatte spille correct.

„Godt!" fortsatte Ernst. „Hvad Sprog angaaer, da har Doctoren tidt forsikret mig, at hun taler, læser og skriver adskillige med sjelden Færdighed — hvad hendes bøielige Organ ogsaa gjør sandsynligt. Da hverken jeg eller Du forstaae os synderligt paa Sligt, maae vi støtte os til Autoritetstroen, og det kunne vi med rolig Samvittighed; thi Doctoren er en vidnefast Hjemmelsmand, som Procurator Sander vilde udtrykke sig."

„Vel! — Men videre, min Ven!" udbrød Johanne lidt utaalmodig.

„Ja saa er der endelig Malekunsten," tog Ernst

atter tilorde uden at komme ud af det valgte Tempo: „Derpaa have vi Begge seet Prove, ikke blot i de smukke Malerier, hun medbragde, men ogsaa og fornemmelig i Opfatningen af Doctorens Portrait, som hun her har copieret i forstørret Maalestok efter det lille Billede, jeg har af Gottschalk. Du vil ikke kunne negte, at det ligner tusinde Gange bedre end vort, at vor elskelige Ven nu seer netop saa god og ærlig ud, som han er i Virkeligheden."

Johanne tilstod det med hjertemeent Oprigtighed.

„Altsaa: Froken August er i Besiddelse af Alt hvad man kalder Talent og Dannelse, derom kan ikke tvivles. Men der er dog Noget, hun vistnok mangler. Jeg nærer en beskeden Tvivl om hendes Indsigt i den ligesaa nyttige som behagelige Kogekunst. Dersom Du derfor, kjære Hanne! i saa Henseende vilde komme hendes Uvidenhed til Hjælp, ved f. Ex. daglig at give hende nogen Information i bemeldte vigtige Branche, saa troer jeg, Du gjorde en god Gjerning, som Doctoren i sin Tid heller ikke vilde tage Dig ilde op."

Hanne stak i at lee. Men strax tilfoiede hun, noget ærgerlig over den Spænding, hun til ingen Nytte havde været i ved Forventningen om en vigtig Meddelelse: „Hvilken Brug skulde ellers, om jeg maa sporge, den unge rige Dame faae af den nævnte Kundskab?"

„Hm! hm! kan hun ikke komme til at fore sin egen Huusholdning, ligesom vi?" Jeg har altid hort,

at om man end har Raad til at holde sytten Kokkepiger, er det dog ikke noget bevendt med hele Kjøkkenvæsenet, naar ikke Huusmoderen selv er theoretisk og practisk inde i Kogekunstens Mysterier."

„Jeg synes dog, at denne Omsorg for en saa — saa fiintdannet Dames huuslige Fremtid er noget for paatrængende," bemærkede Organistens Kone.

„Oprigtig talt, saa har jeg rigtignok ogsaa en Bihensigt ved min ellers unegtelig i og for sig allerede fornuftige Anmodning," sagde Ernst. „Seer Du, naar vi Mandfolk ret skulle have Munden paa Gled og aabne Hjertet, saa skeer det bedst ved Viinflasken. Men nu mener jeg, at den kogende Gryde, Kaffekjedlens venlige Snurren og andre saadanne fortrolige Skorsteens Phænomener maae gjøre samme Indtryk paa det bløde qvindelige Gemyt, som Proppens Knalden og Vinens Klukken, naar den iskjænkes, pleier at gjøre paa det mandlige baardere Dito. Ved en saadan Leilighed, f. Ex. ved den fælles søsterlige Glæde over en vellykket Budding, aabne Hjerterne sig til fortrolig Meddelelse. Kunde Du da maaskee ikke paa en fiin Maade faae udlokket af Frøken August, hvad hun egentlig synes om Doctor Gottschalk, hvad hun f. Ex. vilde sige, hvis han fik isinde at frie til hende, — kort at fortælle — — —"

„Saa skal jeg udspionere hende?" faldt Johanne ham i Ordet med godt forstilt Forfærdelse og Afsky. „Jeg skal maaskee, under Trudsel af at skolde hende

med Kasserollens sydende Indhold, afpresse hende en Tilstaaelse, og da meddele Dig Udbyttet, for at Du igjen kan rapportere Alt til Doctoren?"

„Ja saadan Noget omtrent var jo rigtignok Meningen," tilstod Ernst lidt flau. „Men Hensigten var god og jeg seer dog egentlig intet Ondt deri. Doctoren elsker hende til Fortvivlelse, det har jeg afluret ham, og det vilde være stor Uret, ikke at faae to Væsner forenede, der passe saa godt for hinanden. Han er den Eneste i hele Universet, hvem jeg kan unde hende, — det siger jeg reent ud, hvad enten Du bliver vred eller mild. Altsaa vilde det vist være hensigtsmæssigt, dersom man nogenlunde vidste, hvilke Tanker hun har om ham, hvad Haab han kan gjøre sig o. s. v."

„I saa Henseende kan jeg berolige Dig — —"

„Hvad! — hvorledes! — Du har allerede faaet hende til at aabne Hjertekammeret?"

„Ja, ja, og det uden Kjødgrydens og Spækkebrættets prosaiske Medvirken," svarede Evadatteren fint smilende.

„Veed Du hvad, Johanne! jeg begynder at blive bange for Dig — Du er mig for fiffig. See, see!"

„Kan det forundre Dig? Har Du ikke selv tidt sagt, at Cæcilies Sjæl var klart Crystal, at man igjennem hendes Oine kunde skue ind i hendes Hjerte som til Bunden af den rene Sø? Du har havt Ret,

et Hjerte som Cæcilies er dækket med det mest gjennemsigtige Glas."

„Og Du har ikke forsømt at see igjennem Ruden? — Naa — paa Grund af det heldige Resultat, vil jeg da tilgive Dig for dennegang, at Du har handlet egenmægtigt, som jeg var en Forslagsnede uden Værdi, og ikke Din Herre og Dit Hoved."

„Jovist er Du saa. Men det vilde være ønskeligt, om mit Hoved nu delte Rovet med sin underdanige Tjenerinde med behørig Delicatesse. Glem saaledes ikke, at jeg ingensinde har sagt, at ogsaa hun elsker ham til Fortvivlelse!"

„Gudbevares! Fordi jeg er en gift Mand, veed jeg nok, hvad man er Damerne skyldig. Jeg vil kun for min egen Skyld, for at have min Samvittighed fri, vide, hvorvidt der er gjensidig Sympathi. Troer Du f. Ex. Cæcilie gjerne saae, at Doctoren gik hen og giftede sig med den arrige Satan Regine? Svar mig blot derpaa, saa skal jeg ikke udfritte Dig mere."

„Havde Du spurgt mig om et yngre og mere elskværdigt Væsen, end netop den gamle vrantne Huusholderske, saa kunde man dog have betænkt sig paa et smukt Svar — —"

„Rigtigt! ja saa veed jeg Besked. Jeg skal være taus som en Heeltakts Pause. Doctoren bør da heller ikke kunne løbe lige til med sit Frieri, men være i behørig Angst for en Kurv, saadan hvad man kalder benauet, i Lighed med andre fornuftige og ridderlige

Beilere; men Notabene med Maade! Jeg skal nok sørge for ordentlig moderato. Farvel, Johanne! Jeg vil see at faae ham lokket herop; nu er det ogsaa paa Tiden at han erfarer, hvor Frøken August er tilhuse."

Johanne gav ham dog endnu et Par advarende Vink med paa Veien og meddelte ham nogle Bemærkninger om huuslige Anliggender, hvilke han imidlertid ikke hørte uden halvt, — hans Tanker vare andetsteds henvendte.

Tilfældigviis mødte han Gottschalk. Efterat være kommen til Kundskab om, at Doctoren just ikke havde noget vigtigt Sygebesøg at aflægge for Øieblikket, fik han ham med Lethed overtalt til at følge hjem med sig.

„Det er" — sagde Ernst — „jo en halv Menneskealder siden Du har betraadt min Tærskel. Kom nu med, saa skal Du see min nye Leilighed!"

„Din nye Leilighed?" gjentog Gottschalk spørgende.

„Javist! Du vil blive forunderlig overrasket — maaskee ubehageligt, maaskee meget behageligt — jeg vil haabe det Sidste. Familien er paa en Maade bleven udvidet."

— „Tael ikke saaledes i Gaader!" —

— „Jeg har Nøglen dertil i min Lomme."

Mere erfarede Doctoren ikke. De stode ved Ernst's Bopæl.

Fusentasten havde hørt — eller troede idetmindste i sit Hastværk at have hørt, at hans Kone vilde tilbringe nogle Timer af Dagen efter hans Bortgang i Selskab med Frøken August ovenpaa i den lille Families gamle Locale. I denne Tro tog han ikke i Betænkning at ville aabne Døren til den store Sal, bag hvilken Cabinettet med Alcove vare beliggende, hvilken Leilighed var indrømmet Frøkenen til Beboelse, og til hvis førstnævnte Værelse han virkelig, som bemærket til Doctoren, havde Nøglen i sin Lomme.

Han fandt Salsdøren aaben. Man har glemt at lukke af, tænkte han, og gik derfor udenvidere ind med Gottschalk.

„Men skulle vi ikke en Trappe endnu iveiret?" spurgde denne.

„Nei. Vi ere ved Maalet. Jeg har udvidet mig, seer Du," svarede Ernst og traf Lægen indenfor i den smukt meublerte Sal.

„Har Du blot ikke atter begaaet en Ubesindighed!" udbrød Gottschalk med nogen Bekymring. „Du skulde dog først — —"

„Jeg veed, hvad Du vil sige; Du har allerede skjendt paa mig," faldt Ernst ham muntert i Talen: „Jeg er letsindig, ødsel, en slet Huusholder o. s. v. o. s. v. Lad alt Dette være sagt, lad mig have lovet Bod og Bedring, og hør saa mine tre vigtige Grunde!"

„O! — Dine Grunde — dem kjender man nok," meente den vantroe Doctor.

„Maaskee dog ikke saa ganske. Du skal bestemt faae Lov til at respectere dem,“ paastod Ernst. „Fordetførste er jeg jo ved Din velsignede Forsorg bleven Organist. Kan jeg vel tale med Kirkeværgerne eller andre store Folk i et Rum, der nu allerede er lille nok og — hvis ikke alle Aspecter slaae feil — ved et vist gyngende Stykke Meubel bliver endnu mindre? Tilmed maa Du erindre, at rige Folk, som bestille Orgelspil til Vielsen, beregne deres Tribut efter Organistens Areal: de spidse Stodderen paa Qvisten af med Marker, men genere sig for at byde Herren paa Salen mindre end Dalere.“

„Jeg gratulerer!“ udbrød Doctoren smilende: „Du begynder at faae et practisk Blik paa Livet.“

„Ja ikke sandt? — Og nu den anden Grund, den er om mulig endnu bedre: Det er af Hensyn til Sander. Han kommer næsten aldrig hos mig, ene for de forbandede mange Trappers Skyld, siger han. Siden den sidste Historie er han nu bleven rent skinddoven. — Hør, Doctor, Du maa give ham Noget ind, at han ikke bliver slet saa feed! — Som sagt, faaer han at høre, at han kan spare en Trappe, saa vil jeg ofte kunne glæde mig ved hans Besøg.“

„Ogsaa en meget gyldig Grund,“ indrømmede Doctoren. „Hvordan lyder saa den tredie?“

„Det er den vigtigste og væsentligste. Jeg har tænkt paa, at Du dog ikke vil eller kan have Frøken

August i Huset formedelst Det, Du kalder Verdens Dom, — saa, — saa kunde jeg have hende her — —"

„Menneske! er Du taabelig? Det gaaer umuligt an!" udbrød Doctoren heftig, uden egentlig at kunne godtgjøre, hvorfor det ikke kunde gaae an.

„Det er dog gaaet an," vedblev Ernst rolig. „Blive hos Justitsraaden hun hverken vilde eller kunde. Hun havde snart faaet Svindsot, Gulsot, Galdefeber, Typhus — —"

„O stille, stille, Ernst!" afbrød Doctoren ham, da han med mere og mere Eftertryk lod alle mulige og utænkelige Sygdomme opmarschere. „Skylden er min og dog er jeg ganske uskyldig . . . men nei . . . og dog — Du siger Noget — —"

„Ja, jeg vil sige Dig det lige saa godt først som sidst: hun er her allerede."

„Hvad! — Hvorledes?"

„Efter grundig Overveielse med min Kone," vedblev Ernst (hvilket rigtignok var lidt Ægtemands Praleri), besluttede vi at gjøre Ende paa Cæcilies Lidelser og jeg troer paa Dine med. Derfor — egentlig derfor — har jeg leiet dette Locale."

Doctor Gottschalk trykkede sin unge Vens Haand og vilde have fundet det mindre ærligt, hvis han skulde have gjort ham Bebreidelser for dette usædvanlige Overgreb.

„Saavidt ere vi da komne," tog Ernst atter

til Gjenmæle. „Men tag nu rolig Plads“ — (Doctoren havde nemlig under det Foregaaende staaet midt paa Gulvet med Hat og Stok i Haanden) — „og lad mig engang være Din Raadgiver og Leder, som Du saa tidt, til mit Bedste, har været min. — Gottschalk! vi have kun kort Tid til vor Eneraadighed; de kunne hvert Øieblik være her — —“

„Hvem?“ spurgde bævende og med en egen Følelse Doctoren, der tankefuld havde kastet sig i den nærmeste Stol.

„Ih! min Kone og Frøken August, som nu ere oppe hos mig,“ svarede Ernst. „Lad os derfor skynde os! See, Gottschalk! Du har — det kan Du ikke negte — en stor Godhed, en ubetinget Agtelse for Cæcilie; hun nærer umiskjendelig lignende Følelser for Dig; hvad er da til Hinder for, at Du ikke, jo før jo hellere, kaarer hende til Din Livsledsagerinde?“

„Ernst!“

„Ja, Gottschalk! — jeg gjør ingen Omsvøb, det er der ikke Stunder til; og om jeg saa skulde tabe Dit dyrebare Venskab — det smerteligste af alle Tab næst det, jeg ikke gad overlevet, — siger jeg dog nu Alt senza ornamenti. Hør mig derfor rolig ud og handl saa! — Hvad venter Du efter? — Større Praxis? — Du har mere end Du undertiden næsten kan overkomme. Større Formue, bedre Tider, Avancement, Forældres og Værgers Tilladelse? Jeg veed ikke hvad der af Saadant kan tænkes som Skranke

imellem Dig og Det hvad jeg er hjertelig overbeviist om Du vilde kalde en Lykke."

"Ja, ja! mit Livs høieste Lykke, det vilde jeg rigtignok kalde det," indrømmede Doctoren.

"Altsaa: Vil Du oppebie Processens Udfald, naar det bliver Proces imellem Cæcilie og hendes skurkagtige Formynder, da handler Du efter min ringe Forstand saare uforstandigt. Sander har sagt mig, at der er lige stor Udsigt til at hun Intet, slet Intet vil erholde, som til at hun kommer i Besiddelse af en betydelig Formue. Men bliver det Første Tilfælde, da vilde det jo see ud som en Ædelmodighedshandling, at Du ligesom naadigen forbarmede Dig over den fattige, frænde- og venneløse — —"

"O fy, fy, Ernst!"

"Det hjælper ikke, Du krymper Dig; Du har længe nok af Frygt for Verdens Dom, stik imod Din mandige Sædvane, opsat at handle; nu skal Du ogsaa høre denne Din Verdens Dom, og saaledes vil den absolut dømme. Men erholder hun sin Formue tilbage, da vil Dommen lyde saaledes: Pokker staae i den fiffige Doctor Gottschalk! Jh see! ja, stille Vand har dybe Grunde. Han har gjort et fornuftigt Parti og fisket sig en Pige med Penge — — ja Du bliver fortredelig, Gottschalk; men Verden kan nu engang ikke dømme mildere. Følgelig indseer Du, at nu, da Udfaldet er aldeles ubestemt og svævende, — nu er

det den eneste rigtige Tid. Nu eller ingensinde kan Du frie med Ære. Nu taler Følelsen fra begge Sider, nu er det et Inclinationsparti, senere bliver det et Fornuftarrangement — en Beregning!"

Doctoren, der sad i en feberagtig Spænding, fandt sig noget underlig tilmode ved at see sine lønlige Tanker givne Ord, og det paa en saa fast og afgjørende Maade, der var den ellers saa flygtige og overfladiske Ernst ganske fremmed. Han vilde svare; men den Anden forekom ham, idet han sagde: "Kun Et har jeg endnu at tilføie. Jeg har hele den senere Tid tænkt paa, om jeg ikke paa en eller anden Maade, ved en lille List eller Intrigue skulde forcere Sagen. Men, Gottschalk, Du er meget for god, for ædel og for alvorsfuld til at skulle skylde Din Fremtids Lykke saadanne Narrestreger, der ialtfald kunde passe sig for mig, den lystige Musicus. Det Samme har jeg fundet med Hensyn til Cæcilie; ogsaa hun er for ophøiet, følte jeg, til at kunne neddrages i en Julestues Sphære og afnødes en Tilstaaelse i en plump Panteleg. Derfor opgav jeg mit Forsæt. Men ganske tie og lade Sagen jevne sig selv, vilde jeg dog ikke; altsaa siger jeg Dig dette; og vil Du følge mit Raad og Din gode Stjernes Vink, saa gaae ikke herfra forend som Cæcilie's Forlovede — —"

"Min kjære Ernst," sagde Doctoren bevæget: "jeg skjønner med usigelig Glæde paa Dit Venskab, paa Din Takt, paa Din Resignation med Hensyn til

hint Comediespil; men — frist mig ikke over Evne! Ja, jeg elsker Cæcilie! Dog hvor tør jeg haabe, at denne min inderlige, min dybe Følelse, der næsten kunde gjøre mig affindig, — hvor tør jeg haabe, at hun — — "

Mere fik han ikke sagt. Døren til Cabinettet, der hele Tiden havde staaet paa Klem, aabnedes; bleg og dog som forklaret traadte Cæcilie ud deraf, Haand i Haand med Johanne.

„Men du forbarmende Gud! hvad er det? Du vilde jo være ovenpaa med Frøkenen, sagde Du, og nu er Du her — har luret!" udbrød Ernst, saa forvirret som muligt.

„I Din Iilfærdighed har Du hørt feil," svarede Johanne sagtmodig. „Ja vistnok ere vi blevne tvungne til at være Lurere; men jeg har staaet med Grebet i Haanden hele Tiden, rede til at aabne Døren ved det første Ord, som kunde ligne en bestemt Hemmelighed. Først nu faldt et saadant, og — ja nu ere vi her."

Hun neiede smilende for Doctoren og klyngede sig derpaa atter fortroligt til Cæcilie.

„Det er en deilig Historie!" meente Ernst. „Det kunde næsten see ud som et aftalt Spil, Doctor; men jeg sværger Dig til, det er pure heldig Tilfældighed. — Du har sagt i Vidners Overværelse — og selv Sander vilde Intet kunde have at indvende imod Vidner bag en halvaabenstaaende Dør, — Du har sagt, siger jeg, at Du elsker Cæcilie. Det kan

Du ikke negte. Nu har Frøkenen Ordet, og vil hun ikke just svare i Vidners Overværelse, saa begive vi os, jeg mener Johanne og jeg, op paa vore egne Værelser, overladende Eder Marken."

„Nei," tog den høihjertede Cæcilie til Orde: „Nei, mine kjære deeltagende Venner! iblandt saa gode Mennesker behøver jeg ikke at lægge Dølgsmaal paa mine Følelser, nu da det er kommet saavidt. Jeg har hidtil meent, at Hr. Doctoren kun levede for sin Videnskab, at den optog hele hans Sjæl, fyldte hans ganske Hjerte, ene med Undtagelse af en smuk Plads for hans prøvede Venner; men nu, da jeg hører, at... at . . ."

Her svigtede hendes Stemme og hun faldt Johanne om Halsen.

— „At den største og mægtigste af alle Følelser indtager det allermindste Rum" — supplerede Ernst, overgiven af Glæde over det vundne heldige Resultat — „nu, ja nu er det dog rigtigst, Hanne, vi alligevel fortrække. De officielle Artikler i den evige Tractat maae betragtes som affluttede, de hemmelige afgjøres bedst a due. Imedens vi gjøre Anstalter til en Flaske Viin, hvortil Parterne indbydes ovenpaa, naar „Instrumentet" (som det hedder i det diplomatiske Sprog) er forseglet, vil Frøken Cæcilie have viist Doctor Gottschalk, hvor net og hyggeligt, vi i en Fart have faaet Leiligheden arrangeret, og ialtfald lade vor gode Willie vederfares Retfærdighed. Kom saa, lille Kone!"

Ved denne Vending bragde Ernst jo vistnok Gottschalk og Cæcilie i en øieblikkelig pinlig Forlegenhed; men denne forsvandt dog snart, idet hun, benyttende den unge Mands Vink, viste Doctoren den virkelig nette og fredelige Bolig, hun skyldte Vennens Omsorg, viste ham sine Malerier og andre Haandarbeider, indtil Stemningen var bleven fortroligere og inderligere. Da erfarede den lykkelige Doctor snart, at han var elsket — vel ikke med ungdommelig Romantik eller hint illusoriske Sværmeri, men med den paa gjensidig Agtelse fast begrundede dybere Følelse, der binder Qvinden til Manden, og er Garanti for en varig Kjærlighed, der trodser Tiden og bærer Evighedens Præg.

Vi have kun at tilføie, at Organisten Ernst ikke lang Tid derefter i „Salen" kunde modtage Hr. Kirkeværgeren og andre saadanne høie Patroner, samt Bestilling paa Orgelmusik. Denne Udvidelse kom meget beleilig; thi virkelig fandt den lille Familie sig nødsaget til at anskaffe hint urolige, rokkende Stykke Meubel, som unge Ægtemænd gjerne see, men skjørhovede Undermænd mindre gjerne høre. Vi tør, desværre! ikke lade uomtalt, at bemeldte Bohave foranledigede den første ægteskabelige Conflict. Ernst componerede nemlig hver Aften en ny Buggevise; men den ellers meget eftergivne Johanne havde sat sig i sit lille Hoved, at det var et rent Misgreb, at han altid valgte Polka-Takt. Omsider tilveiebragtes et Slags

Vaabenstilstand, idet han noiedes med hist og her i Melodien at anbringe et Par Trioler.

Endelig maa dog ogsaa bemærkes, at hvad den omtvistede Formue angaaer, saa fandt man, paa Sanders Forslag og af Hensyn til, at man dog ikke vilde nedkalde Lovens Strenghed over Justitsraad Plum, at det var hensigtsmæssigst at indlade sig paa Mægling under den Lovkyndiges Voldgift og Ledning. Meget gik vistnok herved tabt; men der indvandtes dog altid endnu en ret klækkelig Rest, og vi tor forsikre, at Capitalen ikke kunde falde i bedre Hænder, end i den menneskekjærlige Doctor Gottschalks.

Saaledes see vi da de trende Medlemmer af de fire Knegtes Klub lykkelige i Havn og vel fortoiede. Hvad den Fjerde angaaer, saa have vi herom endnu at meddele en lille Episode.

En smuk Eftermiddag ved Jevndøgnstiden, da, som bekjendt, Kastevinde og Urolighed i Luften herske, befandt Doctor Gottschalk og Juristen Sander sig paa Lange-Linie, hvortil vi maae antage, at de vare kjorte. En stor Menneskestimmel tiltrak sig deres Opmærksomhed. Hist og her vare Klynger og Grupper samlede om hine kyndige Referenter og Forklarerer, som gjerne ved alle Sammenlob danne Centrum for de Videlystnes Kreds. Mange Kikkerter vare rettede ud over den urolige So. En lille Seilbaad var kantret, hed det. I Baaden befandt sig en Soofficier, en ung Pige og en Matros. De to Forstnævnte bleve Bol-

gernes Rov, den Sidste holdt sig over Vandet med megen Anstrengelse ved at svømme, indtil han af tililende Baade optoges og bragtes iland.

Med bange Anelse trængte Vennerne sig igjennem Hoben, for at naae den Nedtede. Doctoren gjenkjendte strax sin Patient, den lange Erik, der frygtelig bleg og forbitret, med Haaret og Skjæget nedhængende i vilde Marelokker, og dryppende af Tang og Søvand ved sin colossale Skikkelse afgav et ikke ganske uværdigt Billede af Neptun, Havets mægtige Gud og Behersker.

„Ja det var rigtignok ham, Doctor, det var Lieutenant Brandt og hans Kjæreste fra Hjertensfrydgade," udbrød Sømanden med huul Stemme, da han fik Øie paa Gottschalk, der allerede formodede, hvilke Ofre Søen havde krævet, og gjerne havde truffet den feberrystende Sander bort, hvis det havde ladet sig gjøre.

Ligesom talende hen for sig vedblev Erik: „Han havde faaet det indrettet saaledes, at hun skulde tage med til Helsingør, for at indsledske sig hos en rig Moster — Gid Satan havde taget den gjerrige Aand for længe siden, saa havde den brave Lieutenant ikke faaet Halsen fuld af Søvand for at fiske efter Pengeposer! Han kunde have været bjerget som Ingenting og hun maaskee med, dersom ikke — Uf! — dettehersens Kjærlighedsstads havde belemret Skuden og hindret al Manoeuvre. Han fik ikke Armene fri, hun hang sig

om ham som en Krake eller anden saadan Polyp, og mens jeg skreg af fuld Hals, at hun skulde klare en Læger, for at han kunde krydse sig fri af læ Land ved et Par ordentlige Tag, saa klamrede hun sig kun fastere til ham og raabte, hun vilde gaae tilbunds med ham. Det gik hun da ogsaa, kan jeg troe."

"Men hør, Menneskebarn! hvorledes kunde det gaae til, at to saa dygtige Sømænd kunde kæntre?" spurgde Doctoren, forfærdet over denne Begivenhed.

"Saadant Noget kan i en Haandevending arrivere for den Bedste, Hr. Doctor!" svarede Erik, idet han stedse ivrigere og ivrigere tyggede sin Tobak. "Han havde selv tilkastet Skjøderne — og da han dog altid er eller var min Foresatte, skal Vorherre nok bevare mig for at sige, hvorvidt det var vel gjort. Men da nu Bygen kom og vi skulde brase ind i en Fart, kunde jeg ikke hastigt nok losse Skjøderne og saa skete Malheuren. Vi kuldseilede saa net som man kan ønske sig. Men aldrig skulde nogen Kjøl være kommen iveiret eller Masten nedefter, hvor længe Erik sidder paa Seiltoften, havde han der ikke været," vedblev Matrosen, idet han med et forbitret Øiekast pegede paa Sander, hvem han nu først blev vaer. "Havde han ikke med sin forbandede Nævenyttighed hevet mig imod Muurhagen den Gang, saa havde jeg havt en stiv Arm mindre og Marinen en god Sømand mere; nu forholdt jeg mig som en Bavian og famlede for mig. See det var Skylden, bedste Hr. Doctor!"

De Omkringstaaende, der ikke forstode Sømandens Hentydninger, meente, at den stakkels Fyr var bleven lidt tummelumsk over Ulykken og skillingede deeltagende sammen til en Hjertestyrkning, medens man tillige gjorde Plads, for at Gottschalk og Sander kunde komme heelskindede bort, idet man befrygtede, at Mennesket i stigende Raseri skulde anfalde Juristen, hvem han sendte hævnlynende Blik.

Længe gik Vennerne tause ved hinandens Side. Doctoren grublende over Nemesislæren, Sander over Muligheden af Spaadommes Opfyldelse. Omsider nynnede den sidstnævnte:

„Du iiskolde Hav,
Som Brodet ham gav,
Du bliver min Grav", —

greb derpaa Gottschalks Haand og sagde: „Det er Tilfældet, ikke Andet end Tilfældets Malice, ikke sandt, Doctor!?"

Gottschalk vilde i dette Øieblik ikke modsige Annettes forsmaaede Elsker.

„Men," vedblev Sander: „naar Alt kommer til Alt, var det dog det Bedste, der kunde skee, og der er større Grund til Glæde end til Bedrøvelse. Det var godt saaledes for alle Parter: Hun vilde dog aldrig have blevet tilfreds iblandt Marinens stive Fruer og Commandeurinder; jeg oplever ikke den Sorg og Ærgrelse at see dem forenede som Mand og Kone, hvad — ærligt talt — altid har gnavet mig lige ind til

Sjælen, og han endelig er den lykkeligste af os Alle, thi han har ikke faaet Tid til at overleve sin Lykke!"

Saaledes trøstede Sander sig denne Smertens dag, og saaledes trøstede han sig med enkelte Variationer ogsaa alle kommende Dage. Han holdt troligen Ord og giftede sig aldrig. Dog savnede han derfor ikke ganske Arnens Behageligheder: han gik — saa at sige — paa Omgang iblandt sine gifte Venner, der kappedes om at modtage Kløverknegt med al mulig Forekommenhed og Gjæstmildhed; navnlig overbøde de hverandre i at have en blød Lænestol i Beredskab, og da Doctor Gottschalk i saa Henseende næsten truede med at vinde Prisen, udspeculerede den snilde Ernst en ganske ny Construction, hvortil han havde laant Ideen fra Orgelbælgen, nemlig at stoppe sin „Sanders Stol" med uovertræffelig elastiske Luftpuder.

Sad nu Juristen ret commode i en saadan magelig Lænestol, behagede det ham ikke sjeldent at udtale sig som decideret Fruentimmerhader. „Hvor heldig var dog ikke den mig saa forhadte Ulf!" udbrød han da: „han blev salig i god Tid, førend han kom til at staae under Toflen. Ja, smil ikke, Gottschalk! lee ikke, Severin — forsaavidt Dine stive Muskler tillade Dig at lee! — og fnis ikke, Du Ernst! jeg siger Eder det for sandt: sent eller snart komme I dog Alle tilhobe under Toflen."

Men naar saa de respective Koner traadte ind, da sadlede han om med utrolig Behændighed og Hur-

tighed. Ingen kunde være galantere og smidigere Courtisan end Sander, trods hans tiltagende Embonpoint; det „smukke Kjøn" havde da ingen ivrigere Defensor end denne dets forne Fiende.

Da Severin skjæmtviis bebreidede ham dette som en formeentlig grov Selvmodsigelse, svarede han: „Tys, kjære Ven! Det er nu engang Verdens Kammertone, som Ernst vilde udtrykke sig, og den sporger hverken om sund Logik eller Consequents. Verdens Dom maa respecteres, og jeg skal vide at respectere den. Meget agter jeg en Hof- og Stadsrets Dom — mere en Hoiesterets — men allermest dog Verdens Dom!"

Ende.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 05 05 05 009 6